

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 33

Izlazi subotom

Zagreb, 15. studenog 2008.

Sadržaj

Hrvatska knjižara	2
Urednikovo slovo	3
Razgovor	4
Uz razgovor	10
Moram reći	12
Lustracijsko oko	19
Bremenita sjećanja	21
Vijesti	23
Bosno moja	26
Srpsko pravo na reč	33
Antikorupcijski pogledi	35
Zgodopis	36
Misleći na Ukrajinu	43
Bog nas je stvorio	46
Smotra	49
Osvrti	50
Hrvatski jezik	53
Zdravodrugovi	54
Nova djela	55
Živjeti NDH	56
Roman	58
Podlistak	59
Ispovjednikov kutak	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Luka Bebić

DEMONI HRVATSKE PROŠLOSTI

**SANADER I NJEGOVI POSLUŠNICI
PROVODE PLJAČKU HRVATSKE
„TEŠKU“ MILIJARDU
DOLARA GODIŠNJE**

**OSKRNAVljeni MUSLIMANSKI MEZARI
U LOGU POD MANGARTOM**

**PRIOPĆENJE HKD
NAPREDAK MOSTAR**

**DARKO TUROPLJAC I MILAN
BANDIĆ TRLJAJU RUKE**

**LUSTRACIJSKO OKO: LUKA BEBIĆ
mr. art. EVA KIRCHMAYER BILIĆ: BREMENITA SJEĆANJA**

U sljedećem broju

Zar smo se toliko morali moralno srozati:

**dr. sc Ivo Sanader i Republika Srbska u lovu na
generala Ljubu Ćesića Rojsa
i 27 drugih hrvatskih generala i brigadira**

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

**Saše Radovića:
TKO JE JAMIO, JAMIO!**

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Drago Ivanišević: DA SAM PTICA , str. 63, 1978. godina	30,00 kuna
Josip Kozarac: MRTVI KAPITALI , str. 137, 1989. godina	30,00 kuna
Georg Eliot: SILOS MARNER , str. 226, 1950. godina	35,00 kuna
Miguel Angel Asturias: ZELENİ PAPA , str. 347, 1975. godina	40,00 kuna
HRVATSKA PROZA XX. stoljeća, I. dio , str. 440, 1942. godina	45,00 kuna
HRVATSKA PROZA XX. stoljeća, II. dio , str. 356, 1943. godina	45,00 kuna

PARTIZANE TREBA POBIJEDITI (4)

PRAVILO TREĆE:

OTKRITI GDJE SE NALAZE PARTIZANI

Nakon što se odgovorilo na pitanje što su to partizana, te se spoznalo i to tko su zapravo oni, nužno je poći i korak dalje. Dakle, neophodno je pronaći ih, odnosno locirati, kako je ono Vladimir Šeks govorio za hrvatskog generala Antu Gotovinu.

Pa, onda, ako je tako, zaista gdje tražiti partizane?

Životinje se čekaju na pojilu. Stoka, nenavikla na divljinu, neizostavno će završiti uz neku lokvu vode. Poći će svuda, skitati se po ispaši, da bi svakako potražila neku udubinu s vodom. Kad ožedni. Dakako.

Pomagajte drugovi

Kakvu baru obično traže partizani?

Onakvu kakva odgovara stilu njihova života.

Vole novce, osobito keš. Neizostavno. Vole položaje i vlast. U svakom slučaju. Vole gozbe i zabave, ali bez plaćanja računa. Banke su im drage, ali još više državna poduzeća. U sanaciji.

Teško ćete ih naći tamo gdje se mora zapeti i znati. Ne ide im to.

Treba li nešto rušiti, partizani su tu. Treba li varati, krasti i pljačkati, ali i prekrajati povijest u svoju korist, ne ide bez partizana.

Uživaju radeći nekome, posebno svome, iza leđa. Napreduje li iznenada neka gradnja, naročito nakon prenamjene prostora, kad se kupuje na veliko, bez novca, a vlasnika nije na vidiku, budite sigurni tu je već zasjeo neki pravi Zdravo-Drug.

Treba li – konačno - zavladata s Hrvatskom na krilima 200 obitelji, oslonite se bez brige na partizane. Bit će u tome pravi dragovoljci, prvoborci.

„Računajte uvijek na nas“, reče, dok je bio živ, i sam Vrhovnik.

T. Drugun

DEMONI HRVATSKE PROŠLOSTI (1)

Prof. Filip Čorlukić, Pula

Ilustracije:

„*Gospodarski glasnik*“,
Zagreb, br. 4, listopad, 1941.

Pitanje:

Zaista, tko se za što „u ono vrijeme“ borio?

Odgovor:

U normalnim bi se okolnostima na ovo pitanje moglo odgovoriti samo s par rečenica. Međutim, nakon 60 godina titoističke indoktrinacije, ali i nastavljanja njezinih temeljnih postavka u sada slobodnoj Hrvatskoj, bez obzira na političko opredjeljenje veliki dio naroda Hrvatske i danas naivno smatra da se „narod digao na ustanak radi zločinâ ustaških vlasti“. Ono što je netko cio život smatrao istinom vrlo teško se može promijeniti, pa i oni koji smatraju da proglašenje NDH jest ostvarenje vjekovnih želja hrvatskog naroda žale što je zbog „zločinačkog režima“ moralo doći do ustanka. Razlog djeluje potpuno logično. Stoga ću prije nego što odgovorim na pitanje ovdje prvo navesti nekoliko povijesno utvrđenih i neosporivih činjenica.

a.- Kraljevinu Jugoslaviju Hrvati nikada nisu smatrali ostvarenjem tih želja, a uspostavu Mačekove Banovine Hrvatske smatrali su samo dobrim korakom u tom smjeru.

b.- Tijekom II. svjetskog rata, Njemačkoj je uoči priprema za napad na SSSR odgovarao opstanak Jugoslavije, pa su je naveli da s njima potpiše pristupanje Trojnom paktu. Međutim, kad su jugoslavenski generali zbog unu-

tarnjih političkih razloga izvršili puč, Hitler je odlučio napasti i razoriti Jugoslaviju. Brzo su sačinjeni planovi o raspodjeli teritorija, Srbija je trebala ostati okupiranom državom, dok za Hrvatsku, osim što su primorski dijelovi trebali pripasti Italiji, za ostali dio nisu postojali nikakvi planovi, pa je to nudio Madžarskoj – što su oni odbili.

Državna seljačka gospodarska škola u Petrinji: stambena zgrada za upravitelja škole.

c.- Samo četiri dana nakon početka rata Hrvatska je proglasila neovisnost, a odmah sutradan ju je priznala Madžarska. Njemačka je nije odmah priznala, nego je svoje priznavanje uvjetovala prethodnim dogovorom Pavelića s Italijom oko granica između te dvije države. Učinila je to tek šest dana kasnije - nakon četverodnevnih nametnutih nam „dogovora“ Pavelića s talijanskom delegacijom. Hrvatsku su priznale sve saveznice Njemačke, kao i mnoge neutralne države – uključujući i daleki Tailand.

d.- Hrvati, uključujući tu i muslimane, oduševljeno su pozdravili proglašenje neovisnosti, ali mnogi Srbi nisu. Zadojeni garašani-
novskom ideologijom „Velike Sr-

bije“, oni su radije prihvaćali te krajeve u okupiranoj Srbiji, nego da budu odvojene država, pa premda još nije bila uspostavljena nikakva vlast nije ni moglo biti zločina od strane vlasti, a Pavelić će doći u Zagreb tek šest dana kasnije. No, Srbi su već prvi dan počeli s četničkim ustancima i ubojstvima, a samo par dana kasnije počeli su s velikim pokoljem

muslimanskog življa u Podrinju. Neosporiva je povijesna činjenica da ustanak Srba u NDH nije bio izazvan nasiljem nad njima.

e.- A komunisti? Obzirom da je na snazi bio sporazum između SSSR-a i Njemačke,

oni su bili mirni. Međutim, već sutradan nakon što je Njemačka napala na Sovjetski savez, grupa zaljubljenika u boljševizam odlučila je s diverzantskim akcijama oko Siska pomoći „sovjetskim drugovima“.

Tek sada mogu odgovoriti na postavljeno pitanje: Četnici su se borili za ponovno priključenje NDH Kraljevini Jugoslaviji, ili Velikoj Srbiji, a komunisti za priključenje Jugoslaviji – i to komunističkoj. Da je Njemačka pobijedila u ratu, NDH bi opstala, a budući da nije, tu bi državu pobjednici opet priključili Jugoslaviji, sve da uopće nije ni bilo ustanka i „oslobodilačke“ borbe, koja se nije vodila u cilju promjene režima u državi, nego prvenstveno za njezino ponovno priključenje

Jugoslaviji – u danim okolnostima komunističkoj.

Pitanje:

Mislite li da je proglašenje hrvatske nezavisnosti putem proglašenja NDH bilo do kraja legalno?

Odgovor:

Prema nepobitnim činjenicama koje sam naveo u odgovoru na prvo pitanje, sve što je učinjeno, učinjeno je u skladu s međunarodnim pravom i običajima. NDH nije nikakva njemačka tvorevina, kako se to stalno tvrdi. Njemačka je samo – i to tek nakon šest dana od proglašenja – priznala državu koja je u danim okolnostima sama proglasila svoju neovisnost.

Potpuno je normalno da je u ratnim uvjetima nisu priznale i države suprotne strane ratnog sukoba.

Pitanje:

Po čemu je to psihološki i moralni sukob?

Odgovor:

Psihološki, kao i moralni sukob je na razini cijelog političkog korpusa hrvatskih građana, a zahvaljujući zlosretnoj činjenici da naša politička vodstva nisu odustala od nekih temeljnih postavki. Pojam: „antifašizam“ kao Staljinova ratna parola, zavšetkom II. svjetskog rata gubi svaki smisao. Koaliciju koja se borila protiv Njemačke, on je nazivao: „antifašističkom“, a zapadni sa-

veznici: „antihitlerovskom“. Protiv fašizma kao političkog sustava se zapravo nitko nije borio, pa i nakon rata nitko nije napadao fašistički Španjolsku. Tito je to zadržao sve do raskida sa Staljinom, a poslije se rijetko spominjalo.

Na žalost, pokojni Franjo je antifašizam uvrstio u preambulu Ustava RH, i od tada je to postalo maskom svih karijerista, bilo bivših partizana koji se time bezob-

Drž. seljačka gospodarska škola u Petrinji: štala i gnojničaa jama.

razno žele izjednačiti čak i s borcima Domovinskog rata, svim „jugonostalgijarima“, ali i nezalicama koji stvarno još vjeruju da su se partizani borili za pravdu, a da su svi koji su se borili za NDH zločinci.

Davno su prošle godine krvavog rata u NDH, već petnaest godina živimo u svojoj samostalnoj državi, ali se ovaj narod još uvijek žestoko sukobljava oko pitanja tko se za što u ono vrijeme borio. To pitanje izgleda jednostavno, ali ako se postavi na drugi način: „Tko je bio na 'pravoj', a tko na 'krivoj' strani“; odgovor ovisi o pragmatizmu, ali i o moralnom stavu, pa samom time postaje mnogo složenijim. Za mnoge je pobjednička strana uvijek ona „prava“. Tu počinje su-

kob između arogancije pobjednika i osjećaja nepravde pobijeđenog, a to se iracionalno odražava i na sadašnja zbivanja.

Pitanje:

A „suočavanje s poviješću“ Vesne Teršelić?

Odgovor:

Za poštene ljude koji su u stanju prihvatiti činjenicu da su cio život nešto krivo mislili, a posebno kad kad u traumatičnim ratnim okolnostima shvate da su bili u krivu, može izazvati pravi psihološki šok. U vrijeme rata sreo sam jednog prijatelja, partizanskog prvoborca, rođenog negdje u okolini Zagreba. Za razliku od mnogih on svoje partizanovanje nije iskoristio, nego uz svoj posao tehničara nešto radio u okviru sindikata. Kad smo se susreli izgledao je strašno uznemiren, pa mi je odmah nakon pozdrava uzbuđeno rekao: „Filipe, mislim da sam poludio. Ja sam uvijek osuđivao Pavelićeve zločine nad Srbima, a sad mi je žao što ih nije sve pobio. On je i tako kriv, pa ništa ne smeta što bi bio još više kriv, ali bismo mi sada imali mir u ovoj našoj slobodnoj državi“.

Teršelić spada, ili u one tupotvrdo glave, koji se nisu u stanju odreći usvojene „istine“, ili koji kao Stipe Mesić „antifašizam“ koristi kao u Hrvatskoj rentabilniju političku opciju. Da bi došao na vlast, nemajući pravu „antifašističku“ prošlost Tuđmanu se pridružio zanosno pjevajući Juri i Bobanu, a kad se odvojio od njega postao je većim „antifašistom“ od Fumića. Javno pozivajući na „suočavanje s poviješću“ Teršelićka u svojoj svijesti ima instaliran snažan poriv za uništavanje svih tragova „zlotvora“, pa kad se pojavila skromna spomen-ploča pokoj-

nom Juri Francetiću, u njezinoj se glavi javio snažan alarm o opasnosti, na koji je morala reagirati. Stoga je hitno okupila grupu istomišljenika, urličući da se ploča mora ukloniti, poručujući svima da se "suoče s poviješću": onom koju nam je ostavio njezin voljeni Tito.

Tragično je da se u ovoj, inače Lijepoj našoj, ne može javno reagirati na ovakve budalaštine. No ona je „sitna riba“, a ja bih se o ovom rado suočio u javoj polemici sa Stipom Mesićem. Nije on nipošto pametniji od Teršeličke, ali on je na žalost predsjednik države, pa mnogi ljudi uzimaju za ozbiljno ono što on lupeta, makar i ne vjeruju potpuno u to.

Pitanje:

Mislite li pritom i na komunističko krivotvorenje hrvatske povijesti?

Odgovor:

Krivotvorenje je preblaga riječ. To što je Tito u ratu lagao, još se može razumjeti, ali on je u cilju brisanja hrvatske prošlosti odmah poslije rata bleiburškim pokoljem masovno ubijao svjedoke te prošlosti, a i to mu nije bilo dosta, pa je zaoravanjem domobranskih groblja želio izbrisati svaki trag da je nešto takvo uopće postojalo. Međutim, vjerujući u svoju dugovječnost, u arhivima su ostavili „Zapovijed ministra MUP-a Federalne Republike Hrvatske Vicka Krstulovića“. U Zagrebu je bio spomenik banu Jelačiću, koji je Hrvate snažno podsjećao na prošlost. Stoga je i njega trebalo ukloniti, a to su učinili lopovski skriveni okriljem noći.

Pitanje:

Zašto onda tu hrvatsku nezavisnost Srbi nisu htjeli priznati?

Odgovor:

Prije nego što odgovorim na ovo pitanje, prvo moram naglasiti činjenicu da velika većina njih nisu etnički Srbi, t.j. nisu potomci Srba iz Srbije, nego su domaći ljudi pravoslavne vjere, koji su svoje srbstvo primili dok su u vrijeme Turske bili pod ingerencijom Srpske Pravoslavne Crkve. Famoza granica Velike Srbije: Virovitica, Karlovac, Ogulin, Karlobag, koju još od Garašaninova Načertanja srpski političari tako uporno nastoje ostvariti, upravo je granica turskog carstva. To je bio minimum, od kojega nisu željeli odustati prigodom raspada Kraljevine Jugoslavije, a to im je

Državna seljačka gospodarska škola u Petrinji: gospodarska zgrada za alatnicu, radionice i družinsku sobu u gradnji.

bio „minimum“ i u ovom ratu.

Šešelj se toga nikad nije odrekao. Nije ni dosadašnji njegov zamjenik na čelu radikala, ali on „kao demokrat“ - kako kaže, ne želi to ostvariti silom, ali nglasha da ima pravo to sanjati i nitko ga u tomu ne može spriječiti.

Pitanje:

Znači nisu se uopće bunili protiv ustaškog režima?

Odgovor:

Tu nema apsolutna ništa sporno. Početak četničkih ustanaka i zlo-

čina počinje danom proglašenja Nezavisne Države Hrvatske. Tada ne samo da nije postojao ustaški režim, nego u Hrvatsku još nije bila došla iz Italije nitzi ona šačica od par stotina ustaških vojnika.

Razlog partizanskom ustanku također je nedvojbeno jasan. Dok se taj naknadno sotonizirani ustaški režim ubrzano uspostavljao preko dva mjeseca, komunistički obožavatelji boljševizma bili su mirni, da bi nekolicina od njih počela s diverzantskim akcijama odmah nakon što je Njemačka napala na Sovjetski savez. Zaista nije potrebno biti nekakav genijac, pa da bi se shva-

tilo zašto su se pobunili. To što su mnogi poštteni ljudi, koji su se u partizanskim jedinicama zbog različitih okolnosti zbilja mislili da se bore za slobodu – ništa ne mijenja na činjenici, da je stvarna bor-

ba vođena u cilju rušenja države, a za njezino priključenje budućoj komunističkoj (zapravo boljševičkoj) Jugoslaviji.

Pitanje:

Zaista, kad hrvatski boljševici počinju organizirati ustanak protiv Nezavisne Države Hrvatske?

Odgovor:

Na to sam pitanje upravo odgovorio, ali u smišljenom krivotvorenju povijesti Tito je i početak partizanskih ustanaka po republikama „redizajnirao“, pa te sisač-

ke diverzije nije priznao, nego je za početak ustanka u Hrvatskoj odredio kasniji ustanak u Srbu, koji je ustvari bio četnički ustanak, u kojemu je sudjelovalo i nekoliko komunista. U tom je ustanku po okolnim selima pobijeno oko dvije tisuće Hrvata. O tomu je prije nekoliko godina pisao i zagrebački „Vjesnik“, a da bi ispravila tu „nepravdu“, ta je titovska odluka ukinuta i u Hrvatskoj se sisačka komunistička diverzija slavi kao državni praznik.

bin. Bilo je i bivših, predratnih komunista. Dvojicu sam poznao. Jedan od njih je kao ustaški nadporučnik poginuo u borbi s partizanima 1943., a drugi je, isto tako nadporučnik, ubijen u bleiburškom pokolju.

Rušitelji su od prvog dana bili četničko-srpski neprijatelji samostalnosti hrvatske, dok je sve do sredine 1942. partizanskih jedinica bilo vrlo malo, a u Bosni su se uglavnom borili skupa s četnicima.

Pitanje:

Koji su bili razlozi za naći se u partizanima?

Odgovor:

Bezbroj je razloga, a od početka do kraja rata stalno se javljaju novi. U početku su to uglavnom

„dobrovoljni“ pristup. Zarobljene ustaše partizani su ubijali, dok su zarobljenim domobranima ostavljali izbor: ili da ih skinu do gaća i puste, ili da ostanu u partizanima.

Nakon njemačkog poraza kod Staljingrada, mnogi su posumnjali u njihovu konačnu pobjedu, pa su prelazili na drugu stranu. Što se više bližio kraj rata, toga je bilo sve više.

Sve to nema nikakve veze s političkim opredjeljenjem. Kao ilustraciju navest ću svoj slučaj nepristupanja partizanima. Već od prvih dana uspostave Nezavisne Države Hrvatske, za mene je Pavelić bio neka vrsta svetog idola i stalno sam u džepu nosio njegovu sliku. No, kad sam krajem 1944. čuo da je uhitio Vokića i Lorkovića, a donekle sam znao što oni pripremaju, tu sam sliku pocijepao i bacio. Tada sam imao šesnaest i pol godina, a u ratu se brzo sazrijeva.

Nešto kasnije došlo je „u cilju skraćivanja fronta“, do početka povlačenje vojske, ali ja nisam ostao, jer bih se tada morao

Državna seljačka gospodarska škola u Petrinji: voćarska stanica u izgradnji.

Bože moj, tko je u ovoj državi lud!?!

Pitanje:

Tko su 1941. godine bili branitelji, a tko rušitelji hrvatske države?

Odgovor:

Branitelji su bili svi domobrani i nešto kasnije formirane dragovoljačke ustaške postrojbe. Tijekom rata su formirane i različite milicije. Traba spomenuti da je u domobranstvu bilo oko 22.000 Srba, a bilo ih je čak i u generalskom zboru. Bilo ih je i u ustaškim postrojbama, pa i tu među visokim časnici. Pomoćnik pokojnog Jure Francetića bio je Sr-

bili samo komunisti. U ratu uvijek ima opasnosti ali i nepravda, pa su mnogi od njih odlazili u, po njihovu mišljenju, borbu protiv nepravde. Zašto su u partizane otišli ljudi nježnih dušica, kao što su Vladimir Nazor i Goran Kovačić? Najveći dio je odlazio kad su se našli u mjestu kojega su osvojili partizani, koji su pozivali na

Državna seljačka gospodarska škola u Petrinji: stajanje, kukuružnjak i šupa.

„dobrovoljno“ prijaviti u partizane. Pristupio sam ustaškoj bojnoj Avdage Hasića. Time nism postao nekakav politički ustaša, nego

sam se pridružio braniteljima države, jer režimi prolaze a državu treba braniti. Na žalost, moje je vojnikanje završilo u svojstvu časničkog pripravnika Hrvatskih Oružanih Snaga Nezavisne Države Hrvatske, ali i na sreću – jer sam preživio.

Pitanje:

Može li se reći: „Cijelo vrijeme rata partizani su samo rušili“?

Odgovor:

To je neosporiva istina.

Pitanje:

Tko su bili ljudi koji su zaoravali partizanske grobove?

Odgovor:

Ne znam da je bilo organiziranog zaoravanja grobova partizana koje su oni pokopali, ali znam da su na vinkovačkom groblju pokapani i partizani poginuli krajem rata.

Međutim, poznata je, čak i arhivski dokumentirana civilizacijska sramota njihova temeljito organiziranog zaoravanja domobranskih groblja, na primjer zagrebačkog na Mirogoju. Prije nekoliko je godina Ante Beljo prigodom zasjedanja Sabora pročitao slijedeći arhivski dokument:

FEDERALNA DRŽAVA HRVATSKA MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA

Odjel opće uprave. Broj 2.811/45

Zagreb, dne 06.srpnja 1945. g.

Predmet: **Uklanjanje vojničkih groblja Okupatora**

- 1./ Oblasnim N.O.-ima Dalmacije, Istre i Slavonije
- 2./ Okružnim N.O.-ima Savski kotar, Hrvatsko Primorje, Kordun, Lika, Banija, Zagreb, Varaždin, Bjelovar, Moslavina
- 3./ Privremenom Gradskom N.O.-u u Zagreb

Fašistički je okupator platio brojnim žrtvama svoj pokušaj da istrijebi naše narode. Danak koji je on morao da dade u krvi, bio je ogroman iz razloga, što je okupator iskorištavao svaku priliku, da protiv naših naroda razjaruje i onako pobješnjele svoje bande. Tako je okupator sakupljao svoje poginule, prenosio ih na naročito uređena groblja, gdje ih je sahranjivao uz posebnu paradu i uz učešće domaćih izdajnika. Uslijed toga ostala su iza kako je okupator protjeran iz naše zemlje, mnoga prostrana, izazovno smještena i brižljivo očuvana groblja okupatora, dok su kosti naših boraca kojekuda rasijane, većina bez ikakvog vanjskog znaka.

Državna srednja gospodarska škola u Križevcima: zgrada za preradu i čuvanje voća u izgradnji.

Treba izbrisati svaki trag zloduha fašističke vladavine. Tako je potrebno i da se sravnje sa zemljom svi vanjski znakovi, po kojima bi se razaznavalo mjesto, gdje su se dizala takva groblja.

Stoga će se u pogledu tih groblja postupati ovako:

1. Ograde zidove, plotove i druge predmete i sredstva kojima je bio omeđen prostor za groblje, na kojima su se odjelito pokapali okupatorski vojnici (Nijemci, Talijani, Mađari i ustaše) treba odstraniti.
2. Vanjska obilježja na pojedinim grobnim humovima (krstove, ploče, i sve druge znakove) treba ukloniti tako da čitavo zemljište, koje je bilo određeno za groblje, bude poravnano.
3. Sa pojedinih grobnih humaka, koji se nalaze izvan skupnog groblja i izmješteni su sa drugim grobovima, dignuti samo vanjske znakove.
4. Lešine se ne smiju ni u jednom slučaju dirati, niti grobovi otvarati ili prekopavati.
5. Prostore na kojima su se nalazili grobovi, ne smiju se upotrebljavati za pokapanje novih mrtvaca. Ovaj se prostor može upotrebiti kao rasadnik za ukrasno grobno bilje ili slične svrhe.
6. Odstranjeni materijal sa grobova ne smije se raznositi. Drvo će se skupiti na jednom mjestu, izbrisati netragom svaki znak i natpis, i po potrebi upotrijebiti ga. Dok će se kamen racionalno upotrijebiti za kako se prethodno odstrani bez traga, sve što je na njemu bilo uklesano ili zapisano.

Od svih ovih postupaka izuzeta su grobišta i grobovi domobrana.

Razumije se da se kod svega toga mora postupati na način, koji će ostaviti nedvojbenu utisak, da ovaj postupak nije nikako akt osvećivanja već je izazvan isključivo imperativom, da se otkloni sve, što bi moglo podsjećati na vremena fašističkog zulumata..

SMRT FAŠIZMU - SLOBODA NARODU

MINISTAR

V. Krstulović

Dokument je kristalno jasan, a to što na kraju piše da su od zaoravanja izuzeta domobrankska groblja, čista je demagogija. Svi oni stariji zagrebčani znadu da je zaorano Domobranksko groblje, ali je važno zapaziti da nisu zaoravana i groblja okupatora, zaoravanje kojih je kao „Predmet“ naglašeno na samom početku ministrove naredbe.

Čitav svijet se zgražao nad talibanskim barbarističkim rušenjem Budinih kipova. Međutim, u odnosu na ovaj barbarizam Titovih „antifašista“, talibani su bili prava nevinašca. Oni se zapravo i nisu svjesni da bi se trebali sramiti svojih postupaka, dok o ovom sramnom „antifašističkom“ vandalizmu u Mesićevoj, Stazićevoj, Teršelićinoj, Goldštajnovoj

– pa i saborskoj ... „utvrđenoj povijesnoj istini“ nema ni traga. Oni to zapravo skrivaju.

Na žalost, taj i takav „antifašizam“ kao temelj Ustava RH suvereno vlada Hrvatskom, a pri tome se svjesno zenemaruje da je Hrvatska po istoj Preambuli Ustava i socijalna država.

VIRTUELNOST I MITOMANIJA LOGIKE I DIJALEKTIKE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U povodu izbora novog Predsjednika USA, Baraka Obame, i usporedimo li izborne metode u kampanji Predsjednika G. W. Busha i ovu zadnju Baraka Obame, sve se može svesti u antinomiju šireg značenja pojmova mitomanija - virtuelnost.

Mitomanija je svojstvena civilizaciji iluzija, prestidigitacije, logičke sinkope, laži i sračunatih prevara kako naivnih tako i neupućenih.

Virtuelnost je logička projekcija mogućeg, koja se ne nalazi u opoziciji stvarnog i koja je, prema tome ostvariva onako kako je predmišljena.

Temeljna premisa pragmatičke logike (teorija neopozitivnosti virtuelnog i stvarnog) glasi: Što nije logično, to nije moguće. Ta tvrdnja je bliska aksiomu u matematičkoj logici ili dogmi u shvaćanju pojma apsolutnog kojeg zdrav razum nikakvim argumentima ne može poreći.

U ovim post-izbornim i, recimo, novonastalim prilikama očituje se ne samo ranjivost upornosti u argumentima laži i ubijanja čak i posve nepoznatih ljudi u tuđim zemljama, nego i prijeka potreba koju ljudski rod stavlja na savjest suvremene civilizacije: kad shvatimo da smo u zabludi, vrlina je priznati da nismo bili u pravu. Najmanji dokaz (pro)nađene iskrenosti je - ispraviti što se ispraviti dade. Errare humanum - diabolicum perseverare!

Država je univerzalnost građanstva, a stranka ili režim - vladina

većina: režim se mora pokloniti državi!

Iz te povijesne pouke, uočavamo da je velika vrlina onih koji se danas obraćaju bilo učenoj bilo neupućenoj javnosti - ne govoriti javno ono u što nismo sigurni, tvrditi istinu po zdravu razumu uz napomenu gdje se te tvrdnje mogu provjeriti i na kojem izvoru su uzete. Pretpostavke su dopustive u privatnim odnosima, a na javnoj sceni, kad se radi o vjernoj službi onih koji su nam ukazali povjerenje, tvrditi samo ono što stvarnost ne će poreći i što ne ide u korist jednih a na štetu drugih - smišljenim metodama da se onemogućiti ili zabrani da itko dokaze da nismo u pravu. Utemeljenim kritikama vlasti, pojedinci jačaju državu!

Neosvajački narodi imaju danas najjače oružje na svijetu: ISTINU!

Savjestan čovjek raspoznaje sve nijasne između lažnog i istinitog, odnosno između dobra i zla. U savjesti su svi ljudi ne samo jednaki, nego i - Jedno.

Tvrditi na javnoj sceni istinu, samo istinu i jedino istinu - hladno-krvno, studiozno i - provjerljivo, nakon izbora Baraka Obame obvezuje državnike na maksimalni oprez: ne može sudac biti još gori od onoga kome on sudi! Ne može vladar biti notorni lažov i zločinac, uvjeravajući narod da od njega nema boljeg! A ukoliko se, nakon njegova izbora, dokaže da je lagao i varao svoje birače, on red zakonom mora biti jednak s bilo kojim građaninom svoje zemlje uz otegotnu okol-

nost što je, nakon što je počinio i utajio svoja kriminalna djela - izmišljao krivce i progonio svjedoke istine, da bi se mogao održati na poziciji vlasti, najčešće uz pomoć njemu sličnih iz svojevrsne mafije 's ovu stranu zakona'.

Barack Obama

Ako sav svoj posao pismenih ljudi postavimo na tu temeljnu premisu, mi ćemo biti koliko neranjivi toliko i sve više - poštovani. U smislu one latinske 'o mrtvima se samo dobro govori', suvremena mafija na vlasti zabranjuje ikome da iznosi istinu o svojim žrtvama i prisiljava koritare 'od pera' da te žrtve što više ocrnjuju, pa i da im itko pronađe humak i obilježiga na način na koji to njegova vjera uobičajava činiti.

Jedno je boriti se svim raspoloživim sredstvima protiv neprijatelja, a nešto sasvim drugo, udružiti se s neprijateljem u borbi protiv i živih i mrtvih sugrađana koji su bili krivi što su svoj život dali za opće dobro, iz domoljubnih pobuda. Mile Budak je zaštitio komunističkog gurua Miroslava Krležu za vrijeme rata, Krležu

ništa nije učinio da zaštiti Milu Budaka nakon rata. U Hrvatskoj se o tome ne samo ne može javno govoriti, nego ni doći do izvornih dokumenata koji bi razjasnili našim suvremenicima zašto se ne smije znati istina o Mili Budaku.

No, kao što god je svaka povijesna nacija u Europi imala svoju posebnu školu komunizma, primjerenu mentalitetu naroda u kojem je infiltrirana, tako je i svaka od neslobodnih nacija imala svoj poseban put do osamostaljenja. Komunisti su bili internacionalisti, 'Komunistički manifest' je nijekao postojanje ljudske savjesti, održavanja obitelji kao temeljne ćelije stabilnog društva i osobito - rodoljublja koje su i Marx i Engels, polovicom devetnaestog stoljeća, izjednačili s drugim oblicima 'kontrarevolucije'.

No, u našim specifičnim uvjetima, nakon Prvog svjetskog rata kad su bili poništeni i zabranjeni svi simboli hrvatske državnosti i kad je odnarođivanje u uvjetima velikosrpskog fašizma bio glavni strateški cilj proizvodnje 'jugoslavenstva' kao inačice za Veliku Srbiju (o čemu je otvoreno pisalo i "Pravoslavlje" u Beogradu dne 27.01.1970), a osobito nakon proglašenja Šestosiječanjske diktature, i nacionalisti i komunisti u Hrvatskoj su se našli - pod udarom Zakona o zaštiti države.

U prvom naletu na komuniste u Zagrebu, vodstvo KPJ je izabralo odvjetnika Milu Budaka da ih brani pred sudom. U povodu kratkotrajnog i tragično u krvi ugušenog 'Ličkog ustanka', nastala je hajka i na hrvatske nacionaliste. U istom zatvoru nakon toga našli su se i ustaški krilnik Dr Mile Budak i komunistički ideolog Moša Pijade. Budući da je Budak branio komuniste, kad je,

zajedno s njima dospio u Mitrovačku tamnicu, posve je shvatljiva obostrana namisao da naprave jedan ugovor o zajedničkoj suradnji protiv zajedničkog progonitelja.

U tim uvjetima došlo je do uglavljanja "Ugovora iz Srijemske Mitrovice" između ustaša i komunisti, o kojemu je nešto pisao u svojim brojnim analitičkim člancima i knjigama i sam Ante Ciliga - jedini od najistaknutijih marksističkih teoretičara koji je ostao doslovno vjeran 'Ugovoru iz Srijemske Mitrovice'. Nitko, naime, sve do početka sukoba između Hitlera i Staljina među hrvatskim komunistima nije smatrao da su ustaše - fašisti! 'Ustaška načela' nemaju ama baš ništa s isključivošću ateističkih ideologija.

A svi oni, i u ma koje ime, koji su po vrljetima Hrvatske činili zločine protiv civila, sigurno to nisu činili u ime općeg dobra, pa ni svoje ideologije - svi su oni bili patološki lažovi i ubojice koje naša povijest mora zapamtiti po onome što su oni radili, a ne kako su se prije i nakon počinjenih zločina, iskazivali! Povijesti domovine pripadaju samo naša dobra djela, a svo zlo koje počinimo ide - na našu osobnu dušu! Prikrivanje zločina i njihovo uvećavanje također je veliki zločin. Samo u tamnicama totalitarnih sustava su se čisti i pošteni ljudi morali 'ispovijedati' velikim zlikovcima pa i pod cijenu života, svjedočiti protiv nevinih najodvratnije izmišljotine, da bi sačuvali goli život.

Dr. Mile Budak

Ustaše i komunisti su sklopili savez davno prije drugih marksista i nemarksista igdje drugdje u svijetu! Zajednička borba, npr. između članova de Gaulle-ova Pokreta otpora i KP Francuske dogodila se je spontano bez nekog posebnog pisanog ugovora, ali s istim ciljem kao i između ustaša i komunisti u Hrvatskoj - obrana od grabežnih manijaka i okupatora domovine ma otkud oni dospjeli, a u suradnji s onima koji su nam pomagali da obnovimo ili očuvamo svoju državnu nezavisnost.

U tom duhu djelovao je Hebrang. Onaj tko je ubio i Budaka i Hebranga, ubio je i toleranciju pa i patriotsku suradnju među ljudima u Hrvatskoj. Na tome je insistirao i pok. Ante Ciliga. No, u Hrvatskoj su se u toku samog rata razumijevali i sljedbenici Ustaškog pokreta i Hebrangovih partizana, među kojima je bila manjina učlanjena u KPH. I Ciliga i Hebrang su 'testirani u Jasenovcu', ali su oba mogli nastaviti svoj način obrane hrvatskih narodnih interesa i hrvatske države u začetku - Hebrang se je vratio u šumu, Ciliga je otišao u Zagreb i vrlo stručno djelovao na službenoj razini NDH. Da Ustaškom pokretu nije smetala Ciligina prošlost, ni njegovo pripadanje međunarodnom radničkom pokretu, pa ni njegovo ogromno poznavanje društvenih problema svoga vremena, dokazom je i to što je u NDH bio imenovan profesorom na Hrvatskom sveučilištu i to - iz povijesti i iz sociologije.

U Hrvatskoj su ostali i uspjeli se održati i nakon Domovinskog rata na vlasti - oni koji su se uporno borili protiv obnove hrvatske državne nezavisnosti i progonili iskrene hrvatske rodoljube, pa bili oni komunisti ili ne.

U njihovim očima i sad su izjednačeni pred klasično policijskim režimom i unutarnji opozicionari ('proljećari') i ideološki protivnici ('disidenti') i svi politički emigranti, među kojima je tajna služba UDB-e i KOS-a poubijala nasumice sve vodeće političke emigrante koji su joj došli 'na nišan': Glavni naručilac pa i organizator tih ubojstava Josip Perković, kao i Josip Manolić, a ne zaboravimo ni Josipa Boljkovca, samo su klonirani Josipi po izvornom ideološkom ocu - JBT.

Ne samo da oni nisu suđeni u zemlji i da neke od njih traže zapadnoeuropska sudišta zbog upravo tih zločina počinjenih na terenu zapadnoeuropskih država - oni s pozicija vlasti i dalje varaju hrvatsku naciju osobito sad floskulama da će Hrvatska ući u EU – zahvaljujući njima! U samo par dana prije toga EU je službeno priopćio sadašnjim vlastima u Zagrebu da do tog ulaska ne će doći dok mafija vlada u hrvatskom gospodarstvu i u raznim strukturama policija, vršeći pritisak i na pravosuđe. Oni koje EU ne želi javno tvrde da će baš oni prvi ući u EU na 'čelu' novih iseljeničkih kolona, nakon etničkog, sad i gospodarskog 'čišćenja'.

Nezavisnost jedne zemlje ovisi o diobi interesa vanjskih velesila. A unutrašnje uređenje pravne i pravedne vlasti ovisi o onima koje birači pošalju u Parlament.

No, nije moguće da u Sabor dospiju integralni zastupnici prihvatljivi u uniji integralnih, koji imaju čiste ruke i čistu savjest, sve dok naša sredstva za javno priopćavanje ne obrade sve detaljnosti koje su neophodne da shvatimo tko su kandidati na izborima i kakva je bila njihov uloga, ne u stvaranju i izgradnji hrvatske državne nezavisnosti - nego u ru-

šenju hrvatske nezavisne države i onemogućavanju da ona bude osnovno nezavisna izvana i slobodna unutra.

U tekućim pripremama za izbor narednog šefa države - daj Bože da bar u bitnim crtama bude sličan Baraku Obami - vrijeme je da - već sad! - povedemo široku kampanju o istini o našoj povijesti u zadnjih sto godina. I osobito o točnim podacima o ulozima koju su igrali oni koji se usude biti službeno prijavljenim kandidatima za novog šefa hrvatske države.

Miroslav Krleža

Politički emigranti koji su danas u Hrvatskoj neka vrsta - balvana na putu opasne ideološke mafije, zločinačke organizacije koja truje i opstanak naše demokracije i slogu među braćom u zemlji mora prednjačiti u iskrenosti i nesebičnom svjedočenju o onome što smo proživjeli po tamnicama i u tuđini dok su umobolni agenti sijali po najrazličitijim glasilima mržnju protiv hrvatskih domoljuba, strah u svijesti onih koji su ih poznavali i - smrti onih koji im nisu uspjeli izmaći ispod noža, sjekire i vatrenog oružja. Nekima su zavrnuti vratom i na samom početku Domovinskog rata, kad su se vratili da se stave na raspolaganje svog samoodređenog

naroda!

Danas je, posebno na elektronskim medijima, postalo očigledno, ne samo da politički oponenti Titovoj diktaturi ne mogu doći pred svoj narod da mu priopće šta su sve proživjeli po tamnicama, i u političkoj i unutrašnjoj i vanjskoj emigraciji, da bi stvorili i učinili učinkovitim vanjski okvir za hrvatsko državno samoodređenje, nego su opet! postali metom klevetanja istih i novih budala, koji sipaju objede i dijele 'savjete' pametnijima od sebe u stvarima koje oni ne znadu pa niti ne razumiju, jer - a i kako će kad u 'školama' za zatupljivanje zdrava razuma nisu stekli sposobnost logičkog razmišljanja nego papagajskog ponavljanja službenih 'istina' utvrđenih na sastancima partijskih mešetara. Oni znadu da mogu nekažnjeno pljuvati po licu žrtava njihovog jednog te istog režima - čak i preko glasila koja su tobože predviđena za svjedočenje istine o epopeji velikih hrvatskih rodoljuba čije dostojanstvo samo agent provokator može nesmetano javno skrnjaviti!

Dobro je da to shvatite, sad kad Europa zahtijeva da pročistimo policiju kao što smo pročistili i vojsku - od suludih kriminalaca Titove ideologije, SUP-ova strvinara - držeći se za stolice na pozicijama efektivne vlasti pod svaku cijenu!

Vrijednost svakog od nas mjeri se samo jednim mjerilom: koliko smo doprinijeli općem dobru!

A svaki režim za svog vremena! Država je jedina konstanta i do zadnjeg člana nacije mora biti - besmrtna! A oni koji zavađaju narod da bi ga vukli za nos?

Još malo pa nestalo!

HKD NAPREDAK MOSTAR

88000 M O S T A R p.p.17

Broj: 210a/2008.

Mostar, 30. listopada 2008.

PRIOPĆENJE

Nedavno je objavljena vijest o obnovi treće džamije u zapadnom dijelu Mostara. Radi se o džamiji Ali-bega Lafe na Pijesku u naselju Zahum. Ova je džamija sagrađena prije 1631. godine. Njezin osnivač, stoji u vijesti koju je objavio Dnevni list, pripada obitelji Bakamovića. Ova je džamija uvrštena na listu spomenika pod zaštitom države. Spada u kategoriju najvrjednijeg graditeljskog nasljeđa iz osmanskog razdoblja. Toliko iz objavljene vijesti na stranici Dnevnog lista.[1]

Prema povijesnim zapisima, spomenuta džamija sagrađena je na temeljima franjevačkoga sakralnog zdanja - samostana i crkve sv. Ante što su franjevci sagradili oko 1390. godine. To znači samostansko zdanje je starije za oko 240 godina?! Konkretno obnova oronuloga franjevačkoga samostan u Zahumu spominje se u povijesnim dokumentima iz Dubrovačkog arhiva iz 1426. godine. Nadalje, uz crkvu i samostan sv. Ante postojalo je još šest crkava. Ostale crkve su: sv. Ivana – u današnjoj Sutorini, sv. Stjepana (nad njom džamija) i sv. Luke (kula sa zvonikom) s lijeve strane Neretve, a s desne strane su postojale crkve: sv. Ane (nad njom džamija) u Podhumu, sv. Ruže Viterbijske u Ilićima (nad njom džamija) i Gospe Snježne na Smrčenjacija. To znači da je na području današnjeg Mostara prije turske okupacije živjelo brojno katoličko pučanstvo, koje je sagradilo sedam crkava za svoje potrebe. I nitko se kroz minulih šest stotina godina nije pobrinuo da bi starija zdanja stavio na listu spomenika pod zaštitom države.

Franjevački samostan u Zahumu okupacije ovih područja s ostalih franjevcima izbili iz glave obnovu daljnje djelovanje u Mostaru i na samostanskoga zdanja sagradili katolička zdanja u Mostaru, nego i Hercegovine. Rušitelji kršćanske Hercegovine svih 13 samostana i dragocjenostima, arhive s ostalim povijesnim spomenicima. kršćanske civilizacije ne smije se

Prof. dr. fra Andrija Nikić

porušili još 4 samostana sestara klarisa, preko 50 franjevačkih samostana i preko 450 crkava sa svim sakralno-kulturnim blagom. To su bila reprezentativna zdanja sa svim oznakama ondašnjega graditeljstva. Kako je to izgledalo pomažu nam franjevačka i crkvena sakralna zdanja koja se susreću na području Dubrovnika i njegove okolice. Od rušenja je prošlo više stoljeća, i žalosno je, da još nitko za taj sakralni kulturocid nije odgovarao, niti se ispričao katoličkom i hrvatskom pučanstvu![2]

kao i onaj na Bišću, Turci su nakon šest katoličkih crkava porušili i, da bi njihove crkve i samostana, te njihovo širem području, na temeljima bivšega džamiju. I ne samo da su Turci porušili na ostalom okupiranom području civilizacije porušili su na području preko 155 crkava sa svim dokumentima, knjižnice s rukopisima i Na dalje, da se dobije bolji uvid u rušenje zaboraviti da su Turci u Bosni Hercegovini

U ime Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar koje, uz ostalo, skrbi i o zaštiti hrvatskih i katoličkih kulturnih spomenika, tražim da se prije bilo kakvih radova na lokalitetu Pijesak izvrše arheološka iskapanja, te se ustanove temelji porušenoga franjevačkoga samostana, a potom da se pomogne obnoviti starije crkveno zdanje nad kojim je sagrađena mlađa džamija.

U ime Hrvatskog kulturnog društva Napredak koje uz ostalo brine i za hrvatsku i katoličku baštinu, pitam tko nam je u Bosni i Hercegovini učinio da su katolička zdanja postala arhiv pod zemljom, koji nam još uvijek nije dopušteno obnoviti. U našoj akciji mogu nam i drugi pomoći. Primjerice, neka nam odgovore

potomci onih koji su naslijedili predaju o spomenutom kulturocidu s točnim podacima tko i kada je to počinio. Stoga poručujem nadležnim ustanovama u gradovima, županijama i Federaciji da nam pomognu obnoviti starija zdanja nad kojima su sagrađene mlađe džamije!

Pretvaranje crkve u sjevernom logoru u Mostaru nakon Obrambenog rata u džamiju suvremeni je primjer da se i danas crkve pretvaraju u džamije, a na što se nitko od međunarodnih dužnosnika i ne osvrće. Bojim se kako međunarodna zajednica u Mostaru od Hrvata katolika želi naplatiti neke azijske dugove. A što se radi na Cipru nije daleka prošlost. Tamo je i katedrala pretvorena u džamiju, a kršćanske svetinje se nezaustavljivo uništavaju na razne načine.

Predlažem da se ne gradi džamija na crkvi jer to je "kamen mali velike smutnje", jer se u ovom kraju mnogo toga rješava na račun Katoličke crkve nego, ako se želi da na ovim stranama bude mira onda neka se reizgradi džamija pokraj crkve, a ne na crkvi, jer bi to bilo verificiranje povijesnih zločina.

Ovaj naš prosvjed upućujemo javnosti, a proslijedit ćemo ga Ujedinjenim narodima i Sudu za ljudska prava u Strassbourgu te očekujemo njihovo skoro očitovanje.

[1] Obnova treće džamije u zapadnom dijelu (Mostara), Dnevni list, 28. rujna 2008. str. 13.

[2] Usp. Andrija Zirdum, Karta srednjovjekovnih crkava na tlu Bosne i Hercegovine, Bosna franciscana..., Sarajevo, IX./2001., br. 15., str. 161.-219., i Andrija Nikić, Kratka povijest Bosne i Hercegovine do 1918. godine. Mostar, 2002., str. 87.-169.

Predsjednik HKD Napredak Mostar

prof. dr. fra Andrija Nikić

DŽAMIJE NA TEMELJIMA CRKAVA

Prof. dr. fra Andrija Nikić,
Mostar

O tome da su okupatori s istoka sa svojim suradnicima prakticirali gradnju džamija nad porušenim katoličkim zadnjima, arheološka iskapanja i živa predaja, koja se temelji na povijesnim činjenicama, sačuvali su obilje podataka.

Naime, predaje o džamijama koje su sagrađene na temeljima crkava mogu se i danas čuti. Prema povijesnim izvorima i predajama poznato je da su Turci na temeljima crkava gradili džamije. Jedna od prvih takvih džamija je Aja Sofija u Carigradu. Bivša crkva postala je – zavisno od dimenzija - prototip podizanim džamijama do najnovijih

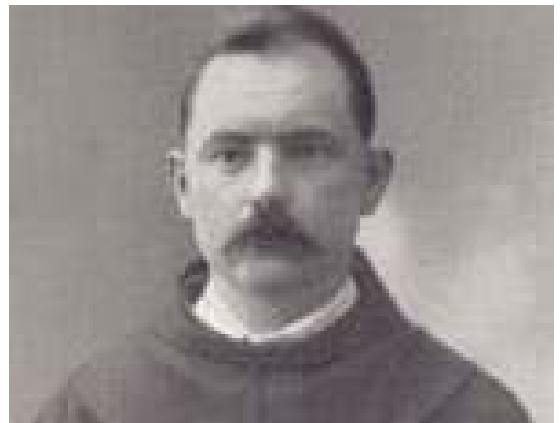
vremena. Na području Bosne i Hercegovine i dijelovima Hrvatske koje su Turci okupirali, velik je broj džamija sagrađenih na temeljima crkava, a puno je crkava pretvoreno u džamije.

1. Mostarske džamije na temeljima crkava

In Mostar erat et ecclesia cum conventu franciscanorum Santi Antonii Patavini, ad Radobolja sub Hum. [1] – U Mostaru bijaše i crkva sv. Ante Padovanskoga s franjevačkim samostanom kod Radoboje pod Humom - u Zahumlju.[2] Uz crkvu i

samostan sv. Ante postojale su još crkve: sv. Ane u Podhumu, sv. Stjepana, sv. Luke, sv. Ruže Viterbijske u Iličima, Gospe Snježne na Smrčenjacima i sv. Ivana – u današnjoj Sutorini.

Podimo dalje, i turski dokumenti spominju postojanje franjevačkih

Fra Didak Buntić

crkava. Naime, zastupnik mostarskog kadije, Kasim, u dokumentu od oko 10. veljače 1553. (mjeseca sefera 960 po hidžri) svjedoči da je poreznik Husejin, sin Sulejmanov pronašao crkvu u mahali Zahum porušenu i oborenu, te je prodao njezine posjede. "A ja, piše u zapisu, bijah prodao njezin vinograd, vrt i kuće, koje su uz nju, kao predmete, od kojih je predašnji vlasnik bio nepoznat". Kasnije je Husejin vratio vinograd, vrt i kuće franjevcima fra Juri i fra Nikoli, koji su dokazali da je to fratarsko".[3] U drugom dokumentu od sredine travnja 1553. zaštićuju se franjevci u Mostaru, Ljubuškom, Zaostrogu i Makarskoj u hercegovačkom sandžakatu. Ta zaštita je prestala dolaskom velikog vezira Alipaše Semiza (1560.-1564.) te su osvajači nastavili rušiti preostale dijelove franjevačkih zdanja.

Za Karađusbegovu džamiju u Mostaru pripovijeda se kako stoji na temeljima crkve sv. Stjepana. Vjeruje se, kaže Bakula, kako je džamija u Podhumu, nekada bila crkva sv. Ane, po kojoj je i obližnji mostić dobio ime.

U selu Iličima (Mostar) bile su dvije stare crkve. Jedna od njih, sv. Ruže Viterbske, bila je kod vrela Babun. Njezini zidovi su postojali još u Bakulino vrijeme, a pripadali su džamiji.[4]

Ostale crkve su porušene. Zvonik crkve sv. Luke je pretvoren u Sahat kulu, crkva Gospe Snježne ili sv. Marije od snijega na Smrčenjacima, i crkva Sv. Ivana u Sutini su porušene. Sutina je sačuvala ime Sv. Ivan, a na Smrčenjacima, zahvaljujući fra Luki Mariću, zvono iz 1464. godini odzvanja svoju svakodnevnu himnu.

2. Četiri džamije u Konjicu na temeljima crkava

Za današnju džamiju u Goranima predaja kaže da je bila crkva posvećena Svetom Duhu. (Premda džamijska zgrada nema ništa crkveno, blizina velike srednjovjekovne nekropole i srednjovjekovnoga groblja predaju čine vjerojatnom.)[5]

Vrlo živa predaja katoličkog i muslimanskog pučanstva Seonice i okolnih sela tvrdi da se današnja džamija u seoničkoj Donjoj Mahali nalazi na mjestu crkve. (Budući se džamija nalazi uz srednjovjekovnu nekropolu sa stećcima, i ova je predaja vjerojatna.)[6]

U Konjicu i danas živi predaja koja kaže da je tamošnja tekijska džamija podignuta na ruševinama samostana i crkve.[7]

Po pričanju mještana, iz Crkvine u Lisičićima kod Konjica nekoliko je puta vađen kamen iz zidova. Taj je materijal uporabljen za građenje negdašnjega mekbeta i džamije u Lisičićima. (Tamošnji su žitelji pokazivali točno mjesto gdje je kamen vađen iz zidova, što se potvrdilo i pri iskopavanju.)[8]

Bjelimički učitelj Marko Hrgić zabilježio je 1897. godine sljedeću predaju: "U selu Ježepasina leži crkvište na Ježepasinskom polju, koje je obraslo u gmlje i trnje (...) Ovoj negdašnjoj crkvi nema više ni temelju traga, pošto su joj Muhamedanci prije 300 godina i najdonji temeljni kamen digli te današnju džamiju sazidali. Vele da je kamen bio sav fino u obliku kvadrata i četverostranih bridnjaka tesan - kojega je sveca ime nosila, ne sjeća se više niko u ovome kraju."[9]

3. Ostružnica kod Fojnice

Dugo je puk u Ostružnici kod Fojnice pripovijedao da je ostruška džamija "sagrađena iz ruševina kršćanske crkve, jer se pripovijeda da je tu u blizini, kraj same današnje ceste, stajala crkva sv. Katarine".[10] U Fojnici postoji, također, predaja koja kaže: "Najprije je crkva bila nasred Fojnice, na mjestu gdje je sada glavna čaršijska džamija. I kada su Turci došli, prenešena je na 'Crkovišće', kod raskrsnice putova koji idu u Tješilo i u Prokos, gdje je sada muslimansko groblje.[11] Pretpostavite si što znači glagol prenijeti. Katolici nisu imali strojeve da crkveno zdanje s jednog mjesta prenesu na drugo. Radilo se i tu o rušenju, pa gradnji novog zdanja.

4. Crkve u Rami pretvorene u džamije

Priča se da je bila katolička crkva u Šćipama na mjestu gdje je sada džamija, koja se smatra starijom od ma koje džamije na području Prozora.[12]

Stradanja Hrvata Hercegovine

Nadalje, kada su Turci poharali i srušili crkvu na Šćitu, njezinim su kamenom sagradili džamiju u Kopčićima. Predaje govore da je u gradu Prozoru od kamena srušene crkve napravljena džamija.

5. Crkva svetog Petra na Glavici kod Livna pretvorena u džamiju

Abas Firdus je zapisao slijedeću predaju o džamiji na Glavici u Livnu: "O ovoj se džamiji povlači priča kako je prvobitno bila crkva, pa je u doba Fetha pretvorena u džamiju." [13] Jelenić tvrdi da je to nekadašnja crkva sv. Petra, dok Anđelka Kaić u Kalendarsu sv. Ante 1935. godine tvrdi kako se radilo o crkvi sv. Luke. Još prije njih to su tvrdili šemati-zmi bosanskih franjevaca i dija-cezanaca. [14] To su tvrdili i pisci fra Alfonz Bralić [15] i Stipo Marković [16]. Livanjski puk i danas čuva predaju o crkvi na Glavici koju su Turci pretvorili u džamiju. Ista predaja kaže kako je sahat-kula nekadašnji crkveni zvonik. S te su sahat-kule godine 1879. Ivo Vujanović-Cvrk i Jozo Kasalo skinuli oveće zvono, na kojemu je otisnuta godina izljevanja 1479. [17] To je zvono, dakle, ravno nakon 400 godina vraćeno u kršćanske ruke.

6. Crkva svetog Nikole u Srebrenici pretvorena u džamiju

Spomenutu crkvu sv. Nikole u Srebrenici Turci su pretvorili u džamiju, nazvavši je "Bijela džamija". "U njoj se danas, naime, vide dijelovi lađe jedne crkve kojoj je odsječeno svetište i preinačeno zapadno pročelje. Sam svod je također gotički oštro zasveden." [18]

7. Crkva svetog Luke u Jajcu pregrađena u Carevu džamiju

Nakon definitivnoga osvojenja Jajca 1527. ili 1528. godine, Tur-

ci su crkvu sv. Luke pregradili u džamiju i otada je služila kao carska-Hondavenkjarova džamija. O njoj su se brinuli članovi obitelji Karahodžić iz Bulića koji su zbog toga dobili u timar posjede u Bulićima i Podhumu, pa su s prihodima od tih imanja održavali zgradu. Pretpostavlja se da su i ti posjedi prije Turaka bili franjevačko vlasništvo.

Džamija je nekoliko puta gorjela. Posebno je bila pogođena velikim požarom 15. lipnja 1658. godine, kada je veliki požar uništio čitavo Jajce.

U popravku džamije zazidani su stari prozori te je izgrađen novi mihrab. Ponovno je nastradala 1832. godine. Bilo je to u vrijeme pobune koju je vodio Husein Gradašćević protiv središnje vlasti u Carigradu. Tada se jajački kapetan stavio na stranu Huseina Gradašćevića, pa je sultan u Jajce poslao vojnike koju su se smjestili u njegovoj džamiji. Nepažnjom tih vojnika došlo je do požara u kojemu su od zgrade ostali samo zidovi.

Austrijskim zaposjednućem 1878. godine ruševina je ostala

bez vlasnika. Ruševina je zakonom od 27. lipnja 1892. godine proglašena spomenikom kulture i dana na čuvanje Zemaljskom muzeju u Sarajevu. Hrvati, građani Jajca, nisu uspjeli u svojoj nakani da vrate ruševinu u nekadašnje franjevačko vlasništvo. Zemaljska je vlada ruševinu upisala u zemljišne knjige kao javno dobro pod pokroviteljstvom Zemaljskog muzeja, a u imovinsko-pravnim odnosima kao posjed vakufa. Zemaljski je muzej u prvim godinama svojega djelovanja obavljao u nekoliko navrata konzervatorske zahvate na ruševini, ali u manjim razmjerima. Tako je prilikom dolaska princa Rudolfa Habzburškog 19. lipnja 1888. godine skinut ostatak minareta s tornja sv. Luke, ali je kolonada najgornje galerije i nadalje ostala zazidana. U godinama 1949.-1953. toranj je temeljito popravljen, pa je tada i treća galerija oslobođena do zida. [19] Veliki istraživački zahvati obavljeni su 1960. i 1961. godine u organizaciji Zavoda za zaštitu spomenika kulture BiH, kada je otkopan i arheološki istražen sav prostor, pa otvoren zapadni portal i gotička rozeta. [20]

8. Crkva sv. Ružice u Zadužbini kod Širokoga Brijega

Zanimljiva je predaja o nekadašnjoj crkvi sv. Ružice koja se nalazi nedaleko od potoka Zadužbina (Široki Brijeg). Predaja govori kako je to bila vrlo bogata djevojka Ruža koja se Bogu zavjetovala na doživotno djevičanstvo i da će to sagraditi crkvu. Odabравši to mjesto izvukla je sav kamen i htjela početi zidati crkvu, ali su Turci zaposjeli Hercegovinu i na tome mjestu sagradili džamiju. [21]

9. Džamija u Ljutom Docu na temeljima crkve

Prema predaji ruševine turske džamije u Ljutome Docu u Blatu nalazile su se na temeljima crkve. Tu je pronađen i kamen koji prikazuje Adama i Evu kako u raju trgaju s drveta zabranjeno voće.

10. Stare ruševine džamije u Gradcu (Brotnju)

I u Gabeli na temeljima crkve i samostana Bakula je zabilježio kako se u Brotnju kod vrela Ploča, u selu Gradac, nalazi ruševina turske džamije. Priča se kako su Turci na tome mjestu pretvorili crkvu i samostan u džamiju.

Turci su i crkvu sv. Ante u Gabeli pretvorili u džamiju.

Stoljetnica HKD Napredak

11. Džamija na temeljima crkve sv. Pavla u Šuici

Žitelji Šuice, kaže Bakula, tvrde kako je u Stržnju bila crkva sv.

Pavla, na čijim temeljima su Turci sagradili džamiju.

12. Crkve pretvorene u džamije u Bihaću i okolici

Bihaćka džamija Fetija bila je župna crkva sv. Antuna, a uz nju "manastir u zgradi, što postoji do današnjega dana, te se za turskoga vladanja kao i sada upotrebljavala kao vojarna. Ostaci na sjevernom zidu Fetije, upućuju na činjenicu da je do nje dozdana bila neka zgrada, bez sumnje rečeni manastir dominikanski." [22]

Za osmanlijske invazije u džamiju je pretvorena i crkva sv. Barbare u Bihaću. [23] Nadalje, u Cazinu su Turci župnu kuću pretvorili u džamiju, a isto su učinili i u Jezerskom, Mutniku i još nekim mjestima. [24]

13. Skender-pašina tekija nekadašnja crkva

Na mjestu Skender pašine tekije u Sarajevo nekada je bila crkva. Taj je objekt sav u znaku benediktinske umjetnosti i od njega je sačuvano samo pet kapitela, koje je moguće datirati u kasno XII. ili XIII. stoljeće. Možda je to bio najljepši spomenik romaničkog stila a BiH. [25]

14. Crkva u Foči pretvorena u Carevu džamiju

Careva džamija u Foči bila je negda katolička crkva, rađena najkasnije početkom XIII. stoljeća u romanskom slogu, prije nego je Crkva bosanska uzela maha u Bosni. Tu su crkvu katolici

održali sve dok je nijesu Turci g. 1506. pretvorili u svoju džamiju. Posljednji katolik starosjedilac iz okolice Foče umro je u selu Ivanovci poslije austro-ugarskog zaposjednuća Bosne 1878. [26]

Zaustavimo se nakon ovih četrnaest lokaliteta. Prepuštam drugima da nastave ovo upotpuniti i kompletirati.

O džamiji podignutoj nad temeljima katoličke crkve u Stocu puno je pisano, čak je održan i Okrugli stol znanstvenika.

Umjesto zaključka

Za vrijeme turske najezde i poslije turske okupacije iz arhivskih izvora iz Dubrovnika, Rima i Carigrada i na području Mostara je došlo do rušenja crkava i na njihovim temeljima podizanje džamija. Godine 1516. sultan Selim ozakonio je rušenje katoličkih crkava i križeva a umjesto njih odobrio izgradnju džamija. Ovaj čin je zločin protiv čovječnosti zbog kojega je stoljećima nakon njega kršćanska civilizacija na hercegbošanskim prostorima ostala u podređenom položaju i proganjana. Ako zločin nikada ne zastarijeva pa makar se zbog "više sile" stoljećima ne mogli ili ne htjeli ni međunarodnom pravdom ispravljati on i danas ostaje zločin. - Muslimanima su dali pravo za džamiju za koju im zemljište treba osigurati općina na nekom drugom mjestu. Od mjerodavnih vlasti zahtijevam stručna arheološka istraživanja radi iznošenja povijesne istine na vidjelo i na Pijesku. Od međunarodne zajednice očekujem da se stavi na stranu istine i pravde omogućavanjem arheoloških istraživanja te se založi za mirna rješenja među našim narodima i različitim vjerama i kulturama.

Predlažem gradskim i drugim tijelima vlasti da zabrane i sankcioniraju pojedince i skupine koji se da uđu na sporni lokalitet na Pijesku te da nadležne gradske vlasti ne izdaju urbanističke i građevne dozvole bez konzultacija i suglasnost stručnjaka za zaštitu kulturne i prirodne baštine.

U ime Hrvatskog kulturnog društva Napredak koje uz ostalo skrbi i za hrvatsku i katoličku baštinu, pitam tko nam je u Bosni i Hercegovini učinio da su katolička zdanja postala arhiv pod zemljom, koji nam još uvijek nije dopušteno obnoviti. U našoj akciji mogu nam i drugi pomoći. Primjerice, neka nam odgovore potomci onih koji su naslijedili predaju o spomenutom kulturocidu s točnim podatcima tko i kada je to počinio. Stoga poručujem nadležnim ustanovama u gradovima, županijama i Federaciji da nam pomognu obnoviti starija zdanja nad kojima su sagrađene mlađe džamije!

Pretvaranje crkve u sjevernom logoru u Mostaru nakon Obrambenog rata u džamiju suvremeni je primjer da se i danas crkve pretvaraju u džamije a na što se nitko od međunarodnih dužnosnika i ne osvrće. Bojim se kako međunarodna zajednica u Mostaru od Hrvata katolika želi naplatiti neke azijske dugove. A što se radi na Cipru nije daleka prošlost. Tamo je i katedrala pretvorena u džamiju, a kršćanske svetinje se nezaustavivo uništavaju na razne načine.

Predlažem da se ne gradi džamija na crkvi jer to je "kamen mali velike smutnje" jer se u ovom kraju mnogo toga rješava na račun Katoličke crkve nego, ako se želi da na ovim stranama bude mira onda neka se reizgradi džamija pokraj crkve a ne na crkvi

jer bi to bilo verificiranje povijesnih zločina.

Ovaj naš prosvjed upućujemo javnosti, a proslijedit ćemo ga Ujedinjenim narodima i Sudu za ljudska prava u Strassbourgu te očekujemo njihovo skoro očitovanje.

[1] Schematismus... p. 105.

[2] Hercegovina prije sto godina, Mostar, 1970., str. 99. Usp. Marko Dragić, Zakopano zvono, Baška Voda, 1996., str.28.

[3] DoMinik Mandić, Etnička povijest..., Rim, 1967., str. 67-68, 159 I 168-169. Iz navedenog dokumenta se može zaključiti da je nastao takav progon te su svi dotadašnji franjevci bili poubijani ili pobjegli, te zakupnik poreza nije pronašao njezina vlasnika

[4] Petar Bakula, Hercegovina, Andrija Nikić, Hrvatska misao,

[5] Pavao Andelić, Historijski spomenici Konjica i okoline, Konjic, 1975., str. 172.

[6] Isto, str. 173.

[7] Isto, str. 175.

[8] Irma Čremošnik, Izvještaj o iskapanjima na Crkvini u Lisičićima kod Konjica, GZM, 1954., Arheologija, str. 211. -218, i 222. - 223., u: Pavao Andelić, nav. djelo, str. 178.

[9] Vidi: Pavao Andelić, nav. djelo, str. 178.

[10] Ladislav Fišić, Fojnica, vjekovna duša Bosne, Kalendar sv. Ante 1994., Svjetlo riječi Livno 1993. str. 70.

[11] Vlajko Palavestra, Narodna predanja i toponomastika iz Fojnice i okoline, GZM, NS. sv. XXVII./XXVIII, Sarajevo 1972./73. str. 109.

[12] Milenko S. Filipović, Rama u Bosni, Beograd, 1955., str. 24.

[13] Abas Firdus, Livno od najstarijih vremena do 1878. godine, Sarajevo 1967., Rukopis u GNO Livno, str.

110.

[14] Vidi Šematizme iz 1864. i iz 1892. godine, str. 44.

[15] Alfonz Bralić, Livno Gorica (crkveno-povijesne crctice) Glasnik jugoslavenskih franjevaca 1890., str. 27.

[16] Stjepan Marković, Hrvatske katoličke škole i učitelji za turske uprave, Mostar 1923., str. 50.

[17] Miroslav Džaja, Osvrt na prošlost Livna, Dobri pastir, godina XXIIIL, sv. L-IV., Sarajevo 1973., str. 27.

[18] Juraj Kujundžić (=Đuro Basler), Srednjovjekovne crkve u Srebrenici, Dobri pastir, sv. I. - IV., god. XVII. - XVIII, Sarajevo 1968., str. 241.

[19] Naše starine, I. (1953.), str 204. i 211.

[20] Juraj Kujundžić, Srednjovjekovne crkve a Jajcu, Dobri pastir, Sarajevo 1972., str. 280.

[21] Vlajko Palavestra, Narodne pripovijetke iz okolice Lištice, GZM BiH, svezak XXIV/XXV, Sarajevo 1969./70., str. 354.

[22] Nikola Bilogrivić, nav. djelo, str. 256.

[23] Julijan Jelenić, Kultura i bosanski franjevci, I. svezak (Fototip izdanja iz 1912.), Svjetlost, Sarajevo, str. 134.-135.

[24] Radoslav Lopašić, Bihać i bihaćka krajina, Zagreb, 1943., str. 130.

[25] Đuro Basler, Arheološki spomenici kršćanstva a Bosni i Hercegovini do XV. stoljeća, u: Kršćanstvo srednjovjekovne Bosne, radovi simpozija povodom 9 stoljeća spominjanja bosanske biskupije (1089. - 1989.), Vrhbosanska visoka teološka škola, Sarajevo, 1991., str. 5.

[26] Dominik Mandić, Sabrana djela 5, Etnička povijest Bosne i Hercegovine, ZIRAL, Toronto-Zurich-Roma-Chicago 1982., str. 186-187.

TO JE ON

LUKA BEBIĆ

PREDSJEDNIK SABORA LUKA BEBIĆ ZAHTIJEVAO 1971. PROGON HRVATSKIH PROLJEĆARA A SANADEROV HDZ MANIPULIRA BIOGRAFIJAMA SVOJIH DUŽNOSNIKA

www.blog.hr

U članku "Slobodne Dalmacije" od 24. prosinca 1971. godine, dakle, u vrijeme obračuna u Karađorđevu, objavljen je članak pod naslovom "Likvidiranje ogranka Matice hrvatske", u kojemu se tadašnji komunist i predsjednik Skupštine općine Metković, Luka Bebić, pozitivno osvrće na gašenje ogranka te hrvatske kulturne organizacije.

LUKA BEBIĆ: "NE STIDIM SE ČLANSTVA U SAVEZU KOMUNISTA"

Veronika Rešković, „Jutarnji list“

Otac poginuo u partizanima 1943. na Sutjesci ili na Neretvi, ne zna se. Početak Bebićeve priče nalik je mnogima iz generacije rođene u zoru Drugog svjetskog rata. Bebić je pravo dijete Neretve. Rođen u relativno dobrostojećoj seljačkoj obitelji znao je iskoristiti prednosti svoga kraja. Rođen sam kod kuće. A gdje bi se onda rađalo? Nije bilo hodanja nigdje. Moj otac je bio seljak, bolje stojeći, a majka domaćica - kaže Bebić. Otac mu je poginuo u partizanima 1943. godine. Ili na Sutjesci ili na Neretvi, ne zna se. - Svi su se čudili da moj otac, jedan od najboljih seljaka, odlazi u partizane - kaže Bebić.

Nakon pogibije oca, s nepunih sedam godina Luka s majkom, bakom,

malom braćom i sestrama u ožujku 1944. odlazi sa zbjegom preko Visa u južnu Italiju. To je Bebićev prvi susret s gradom. Tamo ostaju nepunih godinu dana. U Desne se se vratili uoči 1945. godine. Na zgarište. Sve su im spalili Talijani i ustaše. Božić se nije slavio. Na Božić smo imali bakalar, a na badnji dan meso - prisjeća se Bebić. - kaže Bebić.

Član SK postaje na studiju agronomije u Sarajevu. Kasnije sve nekako ide po špagi, očekivano. Odlazi u Sarajevo 1955. godine na studij agronomije, pa vojska, ženidba i diploma, partijske dužnosti, gospodarstvo u socijalističkim gabaritima... Partijskom linijom ili ne, Bebić je napredovao. Stepenicu po stepenicu. Danas bi se to nazivalo "američkom pričom". Onda je to bio model tipičnog socijalističkog kadrovanja.

U Savez komunista ulazi tijekom studija u Sarajevu. O tome priča bez zadržke. Bilo je takvo vrijeme, a i njegova biografija vodila je prema tome. I to je dio mojeg života, kaže. Ušao sam u Savez komunista tek na fakultetu jer sam prije bio premlad. Predložili su me kolege sa studija. Bilo je sasvim očekivano da uđem u Partiju, s obzirom na to da sam bio sin poginulog borca. To nas je i opredjeljivalo. A bila nam je i čast - kaže Bebić. Kao članu Saveza komunista smiješila mu se sigurna budućnost. Političke funkcije su sustizale jedna drugu. Prvo je bio sekretar općine Metković, pa predsjednik Skupštine općine Metković.

Nikada nisam tajio da sam bio u Partiji. Niti to želim. Ne želim zaboraviti da sam to bio. I kada sam došao u Sabor 1990. godine, napisao sam sve što sam bio. To je moj ži-

vot. No, kad se čovjek razvija, ne može zauzeti neku busiju, pa samo po tome - objašnjava mijene svojeg života Bebić.

Na mjestu prvog čovjeka Metkovića ostaje sve do 1975. godine. On vrlo dobro funkcionira u tadašnjem socijalističkom gospodarstvu. Iz Vinilka

odlazi u Napredak, a potom se za- pošljava u Koteksu kao komercijalist za područje južne Dalmacije i Hercegovine, gdje radi od 1982. do početka 90-ih. Bebić je član HDZ-a od rujna 1989. što je za sobom nosilo niz funkcija i nagrada. U samom je vrhu stranke i vlasti. Neko je vrije-

me bio ministar obrane, 1991. godine, pa član VONS-a, Tuđmanov savjetnik za nacionalnu sigurnost... Po činu je general bojnik u pričuvu. Preživio je i sukob Sanader-Pašalić. "Partijsku liniju" zamijenio je "stranačkom".

RUŠENJE METKOVKE

Antun Masle, „Globus“

Što se dogodilo? Luka Bebić, tadašnji šef svih tajnih službi digao je slušalicu u Zagrebu i okrenuo broj Jambova mobitela u Metkoviću: Počeo mu je davati upute kako da sruši vlast u "Metkovki", mjesnoj tvornici kruha i tjestenine. U razgovoru od nekoliko minuta on i Jambo složili su se da će, ako treba, umjetno stvoriti krizu, zaustaviti isplatu plaća i izvesti na ulicu sve radnike poduzeća, pa neka poslovodstvo misli kako da s tim iziđe na kraj.

Ali, razgovor je snimljen, a snimka je bezuvjetno ponuđena "Globusu". S ljudima koji su je imali sastao sam se nekoliko dana poslije u Hotelu

"Ston". Objavili smo je već u sljedećem broju, u formi dramskog dijaloga između Bebića i Jamba, s točkicama umjesto nepristojnih izraza kojima su njih dvojica častili svoje lokalne protivnike. Uslijedila je reakcija na zasjedanju Sabora: Te srijede, iz saborskih klupa, Luka Bebić mahao je crno-bijelim "Globusom" pitajući se kako je moguće da njegova, šefa svih hrvatskih tajnih službi, prisluškuju, snimaju i to još objave.

Nije stalo na tome. Provedena je policijska istraga: svi akteri, uključujući i novinara, podvrgnuti su obradi, a javile su se i "subjektivne snage". Jedan od kolega iz "Vjesnika", s pozicije predsjednika Suda časti Hrvatskog novinarskog društva, pokre-

nuo je postupak zbog nepoštovanja novinarskog kodeksa objavom snimke privatnog telefonskog razgovora. Najpošteniji je bio Luka Bebić. Ni u jednom od nekoliko intervjuja nije zaniijekao da je vrpca autentična. No, ipak je pokrenuta policijska istraga.

Policijska me pozvala na obavijesni razgovor o tome odakle mi kasete. Branio sam se citirajući neku odredbu Zakona o javnom priopćavanju po kojoj nisam dužan odati izvor informiranja. Policijska je ionako znala. Ukratko, znali su kad smo se i gdje sastali i tko je predao kasetu. Jedan od aktera poslije je osuđen na uvjetnu kaznu.

BEBIĆ ĆE MJESEČNO PLAĆATI 2.200 EURA ZA NAJAM STANA

www.24sata.hr

Stan koji je predsjednik Sabora Bebić iznajmio na Ružičnjaku velik je 126 'kvadrata', a on ga namjerava i kupiti ukoliko proda stan u Petrinjskoj.

Predsjednik Hrvatskog sabora Luka Bebić priopćenjem je izvijestio javnost kako se seli iz svog stana u Petrinjskoj 31 u Zagrebu, velik 93 četvorna metra, u stan koji je unajmio u zgradi Ružičnjak 19, velik oko 126 četvornih metara. Stan u Ružič-

njaku u vlasništvu je Zbora Prebendara nadbiskupije zagrebačke, a Bebić će mjesečno za njegov najam plaćati 2.200 eura. Bebić u priopćenju i navodi da nakon što proda stan u Petrinjskoj 31 namjerava kupiti stan u Ružičnjaku 19, ako se pogodi s vlasnicima. Dodaje da razliku sredstava do cijene stana u Ružičnjaku namjerava zajedno s kćerkom i suprugom osigurati bankovnim kreditom. Nakon prodaje stana i kupnje novog o svim činjenicama, prodaji, visini i uvjetima otplate kredita također će obavijestiti javnost jer to smatra i svojom obvezom, navodi predsjednik Sabora Luka

Bebić u priopćenju za javnost.

„U Petrinjskoj sam na petom katu, nemam balkona, nemam ništa i tu po čitav dan zuje auti“ - pojasio je Bebić razloge kupnje novog stana.

Javnost je o svemu obavijestio, jer ističe, ne želi da ga netko snimi dok seli stvari te da započnu nepotrebna medijska nagađanja. Predsjednik Sabora kad se preseli bit će u susjedstvu ministra unutarnjih poslova Berislava Rončevića i predsjednika Kluba HDZ-a Andrije Hebranga.

„... A UZVISI NEZNATNE!“ (Lk, 52)

mr. art. Eva Kirchmayer Bilić,
Zagreb

Sjećate li se Čelija?

Malo je onih koji su prije 1991. godine znali gdje se nalazi slavonsko selo Čelije. Mnogi za nj nikada nisu ni čuli. Teško ga je naći i na zemljopisnoj karti.

Znakovito je, da je 1943. selo nastalo naseljavanjem siromašnih Hrvata iz okolice Zlatara i Marije Bistrice u Hrvatskome zagorju, na jedno od najplodnijih tla - zemlju crnicu, u cijeloj Slavoniji i to s namjerom da se među okolna brojna sela naseljava na srpskim življem, nastane i održe Hrvati.

Sâm naziv sela - Čelije - pun je simbolike.

Danas već pokojni Tordinački župnik Marko Majstorović, pedesetih je godina siromašne Čelijance doslovce pronašao i okupio ih u živu crkvu. Pogrdnim su ih imenima nazivali dok su se pod šatorom i po kućama okupljali slaveći Euharistiju.

Godine 1956. izgrađena je crkva Srca Isusovoga. Tiho i samozatajno, vrijedni su se ratari u njoj okupljali nekoliko desetljeća.

I kao i mnogi Hrvati, doživjeli su

i radosno dočekali stvaranje samostalne Hrvatske države.

A dana 7. srpnja 1991.; točno prije petnaest godina, pod prijetnjom Srba iz okolnih sela, žitelji Čelija prekinuli su svoju svakodnevicu, te su dan-dva uoči žetve, bili prisiljeni napustiti svoj mukotrpno obrađivan komad zemlje i svoje selo, koje je potom bilo do temelja spaljeno, uništeno, razoreno. Čelije, prvo hrvatsko spaljeno selo u Domovinske obrambenom ratu, sinonim je rušenja Hrvatske. U koloni su Čelijanci prolazili po samo njima poznatim prečicama preko oranica nepregledne slavonske ravni, zaobilazeći nesigurne puteve i mjesta. Osijek, Hrvatsko zagorje i Mađarska, sljedećih su sedam godina bili mjesta njihova nadanja i prognaničkog života u skućenim sobicama đakčkih domova.

Gotovo svi, njih stotinu i pedeset, izdržali su i dočekali 1998. godinu i ponovni susret s Čelijama. U potpuno zapuštenom i uništenom selu, obraslim korovom, šikarom, grmljem i drvećem, pronašli su mjesta svojih kuća. Od crkve je ostao tek jedan stup. Zapis fotografskog aparata bilježi lik Čelijanca povratnika, koji ga plaćući grli, te posjet banjalučkog biskupa Franje Komarica. Pred slikom Srca Isusovoga obješenom o preostali stup crkve, prvo je misno slavljem predvodio sâm biskup đakovačko-srijemski msgr. Marin Srakić, a nakon 5 godina, godine 2003., blagoslovio je i novu, obnovljenu crkvu, u koju su, kao i u obnovljene kuće, utkane i pomno tražene stare cigle.

Zagrebački crkveni pjevači, članovi zborova Baščina, Katedral-

nog zbora i zbora župe sv. Josipa, koje je okupila prof. Jasna Polić - Biliško, a uz organizacijsku pomoć vukovarskoga branitelja, Vukovarca i saborskoga zastupnika g. Petra Mlinarića, 9. su srpnja 2006. krenuli put Čelija, slaviti i pjevati misu; donijeti pjesmu i radost napaćenim Čelijancima i pokloniti se njihovoj snazi, žrtvi, izdržljivosti, vjeri i nadi.

No, put nas je najprije odveo u Tordince. Dočekao nas je marni tordinački župnik vlč. Marko Bubalo i brojni srdačni mještani.

„Tordinci, zagrljeni rijekom Vukom, leže na njezinoj desnoj strani u Slavoniji, dok je na lijevoj strani Srijem. Tako se Slavonija i Srijem danonoćno pozdravljaju mostom na Vuki. Crkva Presvetog Trojstva je 1991. potuno opustošena, ranjena, unakažena granatama i devastirana rukama dušmana. Sve do 1998. zjapi sablasno pusta i u njoj stanuju samo mrak i paučina. Od 1998.-2001. posta od ruševine ljepotica, krasotica brigom i radom onih kojima je draga, koji ju vole, kojima je Majka, koji od pustoši načiniše perivoj!“ - svjedoči župnik Marko Bubalo, prvi hrvatski župnik koji je imao župljane prognanike.

Godine 1999. svojim je posjetom Tordince, dekanatsko Svetište Gospe Fatimske, počastio i blagopokojni kardinal Franjo Kuharić. Da je najveći broj poginulih u Domovinske ratu upravo iz Tordinaca, svjedoči i svaka druga žena obavijena u crno. Od ukupno 261 žrtava u masovnim grobnicama na području župe koja obuhvaća sela Antin, Korođ i Čelije, 208 ih je nađeno u Tordincima. Spomenikom pred crk-

vom obilježeno je njihovo posljednje počivalište.

Na misnome slavlju u punoj i lijepo i ukusno uređenoj tordiničkoj crkvi, Zbor je, preveden dirigentom dr. fra Izakom Špralja i uz orguljsku pratnju niže potpisane, izveo na starohrvatskome jeziku gregorijansku, koralnu misu, glagoljaški napjev - dirljivu Vrbničku molitvu, te motet „Svrši stopi moje“ Krsta Odaka, a dojmljivo je odzvanjao usklik psalma „U tebe se Gospodine, uzdam!“ Anđelka Klobučara, uz solo nastup mlade sopranistice, Osječanke Marijane Matijević.

Čvrsta vjera u Božju Providnost i volju, u neminovnost žrtve, prolaznost raspadljivog materijalnog, te ljubav prema Domovini, koju iskazujemo jedino ljubavlju prema novome životu-rađanju, duboke su poruke koje je vlč. Marko Bubalo izrekao okupljenim

vjernicima. Prštajuća i zadivljujuća snaga i svježina duha župnika Marka Bubala prepoznaje se i u djelovanju Pastoralnoga centra Bl. Alojzija Stepinca u kojemu se okupljaju mladi u informatičkim radionicama, tečajevima vezenja veza, plesa...

Glagoljaški napjev 'Otče naš' izmolili smo nad masovnom grobnicom, oprostili se s gostoljubivim Tordinčanima i krenuli prema tridesetak kilometara udaljenim Čelijama.

Prolazeći kroz selo Korođ u kojem živi i mađarski puk, župnik Marko Bubalo upoznaje nas s malo poznatom činjenicom da na ovim prostorima već nekoliko stoljeća djeluje oveća kalvinska zajednica. A Papa Ivan Pavao II. prilikom svog trećeg pastoralnog pohoda Hrvatskoj, sletio je u zračnu luku u Čelijanskome ataru, svega 2 km daleko od crkve u Čelijama! Selo ima telefon i struju. Nema vodu, niti školu.

Sve je asfaltirano, osim ceste kilometar i pol prije Čelija. Još uvijek nema (odavno obećanog) asfalta. Makadam i prašina. S lijeve i desne strane ceste nižu se nove neožbukane kuće. Pred novom crkvom Srca Isusovoga vijore se velike hrvatske zastave; mnoštvo ljudi pred njom. Bijelim rasprostiranim stolovima punim

okrjepa Čelijanci radosno dočekuju zagrebačke goste-pjevače! Uistinu prekrasan i dirljiv prizor...

Dirljivo i dojmljivo misno slavlje, koje će pamtiti i Zagrepčani i Čelijanci. Jedni su druge obogatili: pjevači svojim umijećem i 'dvostrukom molitvom', a Čelijanci povratnici svojim odazivom na trpljenje i svjedočenje, svojim očima i dubokim i rječitim pogledima. I ovdje se čuo vapaj za blagoslovima u drevnoj „Vrbničkoj molitvi“ i potom Mozartov 'Ave verum corpus' i Gounodova „Ave Maria“, molitva izražena lijepim sopranom Slavonke Marijane Matijević. Nazočan je bio i saborski zastupnik g. Petar Mlinarić, koji je biranim riječima sve pozdravio. Kličući joj himnom, na kraju smo zajedno pozdravili Lijepu našu Domovinu.

I u Čelijama masovna grobnica čuva 32 poginula tijela hrvatskih vitezova. Nakon trenutaka sabrnosti u molitvi, župnik nas upoznaje s križnim putem nazvanim „Put masovnih grobnica“ na kojemu se, na 30 km dugom putu raspoređenom u 14 postaja, okuplja tristotinjak vjernika, trinaesta postaja je ulaz u selo Čelije, potom slijedi misno slavlje u crkvi, te četrnaesta postaja na groblju u Čelijama.

Bog je, i opet, izabrao i smjestio se među najmanje među najmanjima.

Među najnezatnije među najnezatnijima. Kojih nema niti na zemljopisnoj karti...

Hvala Vam Čelijanci!

Opet ćemo doći u Čelije.

WASHINGTON TIMES: SANADER I NJEGOVI POSLUŠNICI PROVODE PLJAČKU HRVATSKE „TEŠKU“ MILIJARDU DOLARA GODIŠNJE

business.hr, Zagreb, 9. studenog 2008.

Hrvatski premijer Ivo Sanader i njegovi pajdaši masovno pljačkaju Hrvatsku i tako osipaju i već više nego ograničena sredstva te zemlje, piše Washington Times. Taj američki dnevnik poziva se na podatke hrvatskog Adriatic Instituta, koji kažu kako korupcija Vlade hrvatske porezne obveznike godišnje stoji više od milijardu dolara, te ističe kako je to šokantan iznos za zemlju čiji BDP iznosi 23 milijarde dolara, prenosi Business.hr.

Likvidacija Ive Pukanića i Nike Franjića iskristalizirala je koliko se hrvatskim biračima gadi poli-

tički establišment, navodi Washington Times i tvrdi kako Sanader zapravo nije zainteresiran za borbu protiv organiziranog kriminala i korupcije.

U tom kontekstu citiraju izjavu bivšeg estonskog premijera Marta Laara, koji je rekao kako je prvi korak u borbi protiv korupcije ne biti korumpiran. S obzirom na to da je Sanader dio problema, njegova antimafijska i anti-korupcijska kampanja osuđena je na propast, a Hrvati će za to nastaviti plaćati, piše američki dnevnik.

Washington Times ističe kako HDZ-ova elita posljednjih pet godina pljačka državnu imovinu i kompanije u državnom vlasništvu te kako se Sanader navodno dokopao nekoliko milijuna dolara, a može se pohvaliti i kolekcijom skupih satova.

Navodi i kako većina ministara sjedi u nadzornim odborima industrija u državnom vlasništvu koje su umiješane u sumnjive privatizacije ili skupe građevinske projekte u koje odlaze golema državna sredstva.

Autor članka Jeffrey T. Kühner ističe i kako Sanader besramno koristi hrvatske medije kako bi ocrnio svoje kritičare.

Kao primjer navodi svoj prošlogodišnji članak u kojem je kritizirao Sanaderov prvi mandat nakon čega ga je Sanader proglasio Pašalićevim prijateljem da bi nakon toga Hina objavila očito napadački tekst u kojem se uz veze s Pašalićem navodi i kako je Kühner jedan od svega nekoliko američkih novinara koji su podržavali Tuđmana.

Kühner takve optužbe negira te ističe kako je Pašalića višekratno oštro kritizirao zbog ksenofobičnog nacionalizma i masivne korupcije, a devedesetih je pisao i protiv Tuđmanovog režima, kritizirajući autokraciju, nepotizam u ekonomiji i antisemitizam.

Kaže kako je podržavao hrvatsko odcjepljenje od Jugoslavije, ali da je to dovoljno velika razlika da bi ju trebala shvatiti i proHDZ-ovska piskarala u Hini.

"VRAĆANJE BLEIBURŠKIH ZAROBLJENIKA TITU POGREŠKA BRITANSKE VOJSKE"

business.hr, Zagreb, 9. studenog 2008.

Vraćanje 12.000 slovenskih domobrana u Jugoslaviju nakon što su se 1945. godine predali britanskoj vojsci u Austriji bilo je sramotno izjavio je u razgovoru

za Slovensku tiskovnu agenciju STA John Corsellis, suvremenik tih događaja i koautor knjige Uspomene na mrtve i preživjele koju je prije tri godine napisao s nekadašnjim novinarom Reutersa Marcusom Ferrarom.

"Vraćanje bleiburških zarobljenika Titu pogreška britanske vojske" Sada 85-godišnjak, Corsellis već nekoliko godina lobira da britanska vlada prizna dimenzije i moralnu spornost tih događaja, a pred nedavni posjet kraljice Elizabete II. Sloveniji u britanskom

je tisku zastupao mišljenje da je to bila dobra prilika za ispriku, do koje međutim nije došlo.

"Vraćanje domobrana u Jugoslaviju bila je jedna od većih akcija britanske vojske kojih bi se morali sramiti", rekao je Corsellis dodajući da su slovenski domobrani u južnoj Austriji nakon povlačenja predali oružje britanskoj vojsci, te su smješteni u logore, pa ih je trebala štiti Ženevska konvencija o ratnim zarobljenicima.

Umjesto toga, njihov je status redefiniran, pa su nazvani "osobama koje su se predale", a na prevaru su vraćeni u Jugoslaviju iako im je bilo rečeno da ih vlakom voze u zarobljeničke logore u Italiji.

Corsellis je za STA rekao da nema sumnje da je za kasnije pogubljenje oko 12.000 domobrana kriv Titov režim, ali da Tito ne bi mogao dobiti domobrane da nije bilo suradnje britanskih vlasti, pa bi Ujedinjeno Kraljevstvo morala priznati tadašnje događaje i izraziti žaljenje.

Corsellis je u spomenuto vrijeme djelovao kao bolničar u austrijskom zarobljeničkom logoru Vektring i tvrdi da je namjera britanskih vojnih vlasti bila vratiti u Jugoslaviju i oko 6000 tisuća slo-

venskih civila koji su pobjegli s domobranima. No, do toga, kako kaže, nije došlo nakon što se od domobrana koji su pobjegli s vlaka koji ih je vozio na jug doznalo da zarobljenike vraćaju u Jugoslaviju, a ne u Italiju, kako im je bilo rečeno pa je akcija repatrijacije civila obustavljena.

U razgovoru za slovensku tiskovnu agenciju autor spomenute knjige i suvremenik tih događaja navodi da za vrijeme svog djelovanja kao bolničar u logorima u južnoj Austriji nije znao da su zarobljene Slovence, Hrvate i Srbe nakon povratka u Jugoslaviju pobili "pripadnici posebnih postrojba Titove komunističke vojske" nego je o tome doznao kasnije, zbog čega je bio šokiran i postidjen.

RIJEŠITE SE PARTIZANA, PA ĆETE MOĆI U EUROPU

Izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 9. studenog 2008.

Naravno, znalo se to odavno, ali smo se čudili zašto se o tome premalo govori. Onda smo shvatili. Europljani su uglađen svijet, stara gospoda, pa radije govore uvijeno, u rukavicama, kako bi se reklo, očekujući da će se Vlasi ipak dosjetiti..

Nu, kad su konačno uvidjeli da imaju posla s beskrupuloznim prevarantima odlučili su podignuti svoj glas. Pa i zaprijetiti. Upravo onako, kako je to štovani Gianni Alemanno, gradonačelnik Rima, učinio prije nekoliko dana.

Misleći na fojbe, ali vjerojatno i

na druge jame partizanskih pokolja tijekom i odmah nakon Drugog svjetskog rata na području bivše Jugoslavije, rekao je:

„Hrvatska ne može ući u Europu, dok ne prizna da je na njezinom teritoriju počinjen masakr. ... Hrvatima se mora reći: Ako ne priznate tu sramotu, niste naša europska braća.“

Dodajmo ovome samo važnu činjenicu da je Alemanno svojedobno bio ministar poljodjelstva u Berlusconijskoj vladi.

Dakle, Stjepane znaš li što to znači kad se poručuje da bi Hrvatska mogla 2010. godine ući u Europsku Uniju? Ne znaš? Onda ćemo ti mi reći. Predsjednik Republike Hrvatske sigurno više ne

će biti netko poput tebe. Partizan.

Pitanje esula uzdiže na razinu pregovora - Gianni Alemanno

DARKO TUROPLJAC I MILAN BANDIĆ TRLJAJU RUKE

Izvor: „*Novi list*“, Rijeka, 9. studenog 2008.

Graditeljska suradnja Milana Bandića i Crkve u Hrvata neprekidno se obogaćuje. Pomažu joj ojačati u zadnje vrijeme i sestre Karmelićanke.

„Među izmjenama i dopunama Generalnog urbanističkog plana Zagreba i Sesveta, koje su upravo u javnoj raspravi, nalazi se i jedan vrlo znakovit zahtjev za prenamjenu zemljišta. Uputile su ga časne sestre Karmelićanke, točnije Samostan svete Klare. Časne sestre, naime, zatražile su prenamjenu zemljišta koje je do

sada nosilo oznaku D8, kojom se obilježavaju parcele za vjersku, društvenu namjenu. Svoje zemljište Karmelićanke bi iz vjerske namjene željele preinačiti u zonu stambene gradnje.

Zahtjev Karmelićanki znakovit je i zahvalan za otvaranje teme o graditeljskim ambicijama Crkve u Hrvata. Do sada su se one odnose uglavnom na gradnju sakralnih objekata, a odnedavna su ambicije Crkve porasle te se sve češće, osobito u Zagrebu gdje je cijena stambenog kvadrata odletjela u nebo, možemo susresti s vrlo profitabilnim graditeljskim ambicijama Kaptola. Posljednji put zagrebačka javnost s poslov-

nim uspjesima Crkve na planu gradnje stanova susrela se kad je predsjednik Sabora Luka Bebić objavio preseljenje u novi stan na Ružičnjaku. Stan je Bebić unajmio od Zbora prebendara prvostolne crkve zagrebačke po cijeni od dvije tisuće eura, a najavio je i mogućnost kupnje.“

Kuda sve to vodi teško je reći. Nu, nedvojbeno je da Darko Turopljac i Milan Bandić već unaprijed zadovoljno trljaju ruke. I namiguju onima koji iza njih već njih pripremaju vreće.

DOSTA JADRANKA, ZNAŠ LI ZA BOGA MILOGA! (1)

www.vecernji.hr, 13. studenog 2008.

Nakon što su uništili i pokrali braniteljski Hrvatski Domovinski fond, nakon što su opljačkali do temelja imovinu 230.000 hrvatskih branitelja i prognanika tijekom kuponske privatizacije, nisu se zaustavili. Odlučili su zgrabiti i Fond hrvatskih branitelja.

Nikad im dosta!

„Branitelji ponovno spašavaju državu! Dio novca od prodaje sedam posto dionica Ine Fond branitelja uložiti će u državne obveznice kako bi se mogao namiriti dio dugova koji stižu na naplatu. Fond branitelja za 700.000

dionica Ine dobio je milijardu i 960 milijuna kuna. Od tog iznosa oko 400 milijuna već je potrošeno na otplatu kredita, a preostalih milijardu i 560 milijuna kuna trenutačno je uloženo u bankovne depozite.

Taj novac, umanjen za nekoliko milijuna kuna, na raspolaganju je braniteljima, odnosno, kako stvari stoje, državi. Potvrdio je to član Upravnog odbora Fonda Đuro Dečak uz napomenu kako država to nije tražila od branitelja, već da su branitelji to sami predložili na posljednjoj sjednici Upravnog odbora prije deset dana.

„Smatramo da su obveznice dobra investicija u ovom nesigurnom vremenu“ – kratko je objasnio

Đuro Dečak. S druge strane, njegov kolega u Upravnom odboru Petar Lovrić tvrdi kako se o kupnji državnih obveznica nikad nije raspravljalo.

„Ljudi brkaju kruške i jabuke. Ne može Upravni odbor donositi odluke o investicijama u Fondu. Za to postoji Josip Glavaš. On mora nešto predložiti, a zadaća Upravnog odbora jest samo odobriti prijedlog menadžera fonda“ – tvrdi Lovrić i nastavlja: „Nije bilo govora ni o kakvim aranžmanima s državom. Govorilo se o obveznicama, a ne državnim obveznicama.“

OSKRNAVljeni MUSLIMANSKI MEZARI U LOGU POD MANGARTOM

Pripremio: **Ernest B. Kulauzović**, KKD Ljubljana

Ljubljana, 11. novembar 2008. godine, (MINAS) – U utorak, 11. novembra 2008. godine, u posli-

Log po Mangartom

jepodnevnim satima obaviještena je Islamska zajednica u Republici Sloveniji da se je u Logu pod Mangartom na Vojnom groblju iz Prvog svjetskog rata dogodio vandalizam. Naime, oskrnavljeni su muslimanski mezari. Na nišanima su ispisani nacionalistički natpisi.

U Islamskoj zajednici označili su to kao vandalizam prve vrste. Osudili su to što se dogodilo i obavijestili Policiju u Bovcu. Istraga je u toku.

Muftija dr. Nedžad Grabus će u

Mošeja v Logu pod Mangartom (prva)

pratnji svojih suradnika u srijedu, 12. novembra 2008. godine, u 11 sati posjetiti mjesto događaja.

Neki mediji u Sloveniji već su objavili tu informaciju.

ESELAMU ALEJKUM, POŠTOVANI PRIJATELJI!

Mag. Ahmed Pašić

Želim vam javiti da je neko (ne zna se ko) prije 2-3 dana premazao sve nisane u Logu pod Mangartom sa bijelom farbom. Na svim nisanim je nacrtan srpski KRST sa 4 C, a sva su imena muslimanskih vojnika premazana.

Križ

na. Ovo niste vidjeli niti čuli u nije-dnom mediju.

Braćo, sestre, prijatelji! Reagujte! Javite svim SLO i BH medijima koje znate, neka slovenska javnost vidi, šta je srpska kultura koja ne da mira ni mrtvima u SLO, zamislite šta bi nam uradili da dođu do vlasti. Imam 2 fotografije koje dokazuju šta su uradili. Velikog su formata i ako ih neko želi vidjeti, neka mi javi mahsz pa ću mu poslati po emailu (samo Yahoo ili Gmail). Oni koji imate Facebook, možete

Džamija

fotografije skinuti sa mog profila (vidi Photo Album) i slobodno ih distribuirajte dalje, neka svako vidi njihovu sramotu.

Nemamo puno vremena. Molim vas proširite ovu informaciju i potrudite se da novinari dođu do Loga. Ja sam daleko, toga ne mogu uraditi, ali sam barem dostavio ovu vijest. Željezo se mora udarati dok je vruće, neka Slovenija vidi kakvi žive u njoj.

TIHIĆ, ČOVIĆ I DODIK POSTIGLI DOGOVOR O DEFINITIVNOM NESTANKU BOSNE I HERCEGOVINE

Dnevni avaz, Sarajevo, 8. 11. 2008.

Popis stanovništva 2011. godine uz sve elemente prema Eurostatu, uključujući i pitanje etničke, vjerske i jezičke pripadnosti...

Lideri SNSD-a Milorad Dodik, HDZ-a BiH Dragan Čović i SDA Sulejman Tihić saglasili su se danas da se Ustav BiH mijenja kroz amandmansko djelovanje na postojeći Ustav, te da se u tom procesu koristi stručna pomoć međunarodnih institucija.

U zajedničkoj izjavi dostavljenoj novinarima, nakon današnjeg sastanka u Odžaku, lideri tri stranke su naveli da su postigli dogovor o ustavnim reformama, čiji predmet bi trebalo da budu usklađivanje Ustava sa Evropskom konvencijom o temeljnim ljudskim pravima i slobodama, zatim nadležnost države, funkcionisanje institucija BiH, te teritorijalna organizacija, posebno srednjih nivoa vlasti.

Dodik, Čović i Tihić su se saglasili da pitanje državne imovine bude riješeno tako što bi u vlasništvu države bila uknjižena nepokretna imovina potrebna za rad državnih institucija, uključujući i perspektivnu pokretnu i nepokretnu vojnu imovinu, dok bi ostala imovina, kao i neperspektivna vojna imovina, pripala entitetima, odnosno kantonima i opštinama, a u skladu sa potrebama njihovih institucija.

U zajedničkoj izjavi se navodi da su se lideri saglasili da, ukoliko dio nepokretne vojne imovine u budućnosti ne bude potreban Oružanim snagama, odnosno vojnim institucijama BiH, ta imovina pređe u vlasništvo entiteta na čijem se prostoru nalazi.

Dodik, Čović i Tihić su se saglasili da bi popis stanovništva trebalo izvršiti 2011. godine, nakon donošenja zakona o popisu stanovništva na nivou BiH.

Popis iz 1991. "na snazi" do 2014. godine

Lideri stranaka su saglasni da se u popis unesu svi neophodni elementi prema Eurostatu, uključujući i pitanje etničke, vjerske i jezičke pripadnosti, pod uslovom da popis stanovništva iz 1991. godine bude i dalje osnova za nacionalnu zastupljenost u svim državnim, entitetskim, kantonalnim i opštinskim institucijama, zaključno do 2014. godine.

Strane su saglasne i da parlament BiH usvoji program mjera za pomoć povratku i održivom ostanku, uključujući i pomoć svim raseljenim licima, kao i da taj program treba uraditi za period od 2009. do 2014. godine.

Tri lidera su saglasna i da je pitanje pravnog statusa Brčko distrikta potrebno urediti ustavnim zakonom, odnosno zakonom sa ustavnom dvotrećinskom većinom.

Dodik, Čović i Tihić podržali su odluku Fiskalnog vijeća BiH u vezi sa utvrđivanjem budžetskog

okvira za narednu godinu, koja je donesena 6. novembra, te zatražili da se pristupi izradi budžeta za 2009. godinu.

Lideri SNSD-a, HDZ BiH i SDA razgovarali su danas o potrebi rekonstrukcije Savjeta ministara BiH, te istakli da se razgovori o tome nastave.

Dodik: Ne interesuje me stav Silajdžića

Predsjednik SNSD-a, Milorad Dodik, ocijenio je da je današnji dogovor sa liderima SDA i HDZ-a BiH, Sulejmanom Tihićem i Draganom Čovićem, u Odžaku, dobra osnova za dalje razgovore i da će o njemu biti upoznate sve političke partije u BiH.

Dodik je izrazio očekivanje da će današnji okvir dovesti do najboljih rješenja za BiH na njenom evropskom putu.

"Smatrali smo da kao najjače političke partije u BiH treba da razgovaramo i predložimo svoje viđenje kako odgovoriti zahtjevima na evropskom putu. Za neka pitanja koja smo danas dogovorili postoji saglasnost i drugih političkih subjekata u BiH, dok su neka tek otvorena i o njima su počeli razgovori", naglasio je Dodik.

Kada je riječ o ustavu, lider SNSD i premijer RS je rekao novinarima da će sve političke partije, odnosno svi politički subjekti raspravljati o njemu.

Na pitanje očekuje li reagovanje Stranke za BiH, odnosno njenog predsjednika Harisa Silajdžića,

Dodik je naglasio da ga taj stav ne interesuje.

Lajčak: Današnji dogovor mogao bi ubrzati evropski put

Visoki predstavnik i specijalni predstavnik EU, Miroslav Lajčak, pozdravlja dogovor o ključnim reformskim pitanjima koji su danas postigli predsjednici SDA, HDZ-a i SNSD-a, saopćeno je iz OHR-a.

"Konstruktivan pristup rješavanju problema je ono što međunarodna zajednica očekuje od domaćih političara. Ovo je dokaz da, kada postoji spremnost za otvoreni dijalog, kompromis je moguć", ocijenio je Lajčak.

Naglasio je da bi sporazum koji su danas postigli Sulejman Tihić, Dragan Čović i Milorad Dodik mogao riješiti ključna pitanja za napredak ove zemlje i ubrzati

njen evropski put.

"Rješenja oko kojih su se oni dogovorili o pitanjima ustava, državne imovine, popisa stanovništva i Brčko Distrikta su vrlo bliska preporukama koje je dala međunarodna zajednica. Sada je ključno da se njihov dogovor, kroz institucije, provede u djelo", izjavio je visoki predstavnik u BiH.

AKO NE ZAUSTAVIMO TIHIĆA DANAS, ONDA U DOGLEDNO VRIJEME NESTAJU I BOSNA I BOŠNJACI

Dr. Muhamed Borogovac

Primjetimo da "sporazum" Tihića i Čovića sa Dodikom 100% ispunjava sve Dodikove želje, a da su Bošnjaci ponovo dobili samo nekoliko šarenih laža, kao npr. da popis iz 1991 vrijedi još tri godine iza novog popisa, tj. do 2014?????. Šarena laža za Bošnjake je i bajka o održivom povratku.

Ništa ne znači što je Lajčak podržao sporazum. Stranci će uvijek podržati ono što se BH političari dogovore, pa čak i kada dogovorom dijele državu. Jer to je naša država, a ne njihova. Oni nemaju razloga da se umiješaju na bilo čiju stranu kada se BH političari slože, pa makar to bilo i u rasturanju države. Sjetimo se da je Evropa stala na našu stranu i po pitanju popisa stanovništva time što su nam poručili da se ne mora obaviti etnički popis, ali su opet bošnjački predstavnici stali uz Dodika protiv Evrope.

Ovaj put, u Odžaku, je uloga ot-

vorenog izdajnika pripala Tihiću dok je sada Silajdžiću pripala uloga patriote, da bi se sada Bošnjaci oko njega skupljali i da bi tako i dalje ostali pod kontrolom Silajdžić-Izetbegović-Tihićeve udbaške grupe.

Dakle, kada je popis stanovništva u pitanju dogodila se potpuna izdaja.

Kada je državna imovina u pitanju, ovaj "dogovor" podrazumjeva da se ona sada tretira kao vlasništvo entiteta, a da država BiH tek treba da dobije, ponešto od imovine Republike BiH, ako se entiteti dogovore. Do sad je bilo na snazi pravno tumačenje da je imovina Republike BiH naslijeđena od strane države BiH, bez obzira na lokaciju. Ovim dogovorom je ta imovina otuđena u korist entiteta, tj. Bosna i Hercegovina i ovim dogovorom čini još jedan veliki korak u pravcu konačnog nestanka države.

Sada je jedina nada da u SDA i u narodu ima dovoljno snaga da se organizuju i da preuzmu stranku i državu od izdajnika.

Ovim sporazumom kojega Tihić namjerava provesti i u parlamentu, Bošnjaci postaju jedini narod u istoriji svijeta koji se dobrovoljno, za zelenim stolom, bez ikakvih pritasaka odriče svoje države. Tako će doći do palestinizacije BiH, gdje će na teritoriji BiH biti samo jedna organizovana država, RS, i neka teritorija koja nije država, na prostoru današnje Federacije. Biće nam i gore nego Palestincima, jer oni barem u susjedstvu imaju prijateljske narode. Preostalim Bošnjacima te teritorije predstoji dugoročna nestabilnost, što će vjerovatno dovesti do nestanka Bošnjaka kao političkog naroda, što je i bio originalni projekat, kako se Karadžić i emotivno odao 1992.

I kada je Brčko u pitanju, i tu je katastrofa na vidiku. Jer, kada jednom bude promjenjen ustav zbog Brčkog, to znači i legalizaciju daytonskog ustava na mala vrata, tj. legalizaciju RS, za sva vremena. Ovim dogovorom odjednom RS postaje legalna država, a BiH postaje ilegalna.

Ako Bošnjaci izgube međunarodno priznatu državu BiH, time gube i jasan cilj političkog organizovanja. Ko je taj ko će definisati neki novi cilj, neku novu državu? Koje granice će imati ta nova država? Da li će je priznati iko u svijetu, uključujući Srbiju, Crnu Goru, Hrvatsku. Susjedne države, vjerovatno svojatati nove teritorije bivše BiH itd? Bez jasnog državotvornog cilja formiraće se lokalne milicije, tačnije oružane paravojske itd. itd.

Ovo je katastrofa nesagledivih razmjera i može se samo reći Bog neka je na pomoći narodu Bosne i Hercegovine, ako ne spriječi izdajnike da provedu ovaj "dogovor" u djelo.

NAPOMENA O AVAZU: Primjetimo da u gornjem izvještaju Avaz direktno laže kada implicira da se moraju popisati i pitanja o etničkoj pripadnosti "prema Eurostatu" jer su nas mnogi evropski političari obavijestili da etnički

popis nije obavezan. Poznato je da mnoge članice Evropske unije nemaju etnička pitanja u formularima. Zašto Avaz tu veoma važnu činjenicu ispušta da kaže? Saznajemo i da Avaz briše argumentovane komentare njegovih čitalaca protiv izdaje Republike BiH ispod članka o dogovoru u Odžaku. Avaz je jedna od ključnih karika najnovije četničke ofanzive na Bosnu i Hercegovinu.

TRI OTUŽNE SLIKE SA GODIŠNJEG U BOSNI

Dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo

Vratih se sa godišnjeg sa mnogo utisaka, ali su me najviše dojmila slijedeća tri događaja:

SILAJDŽIĆ: "SVE SE TRESEM OD STRAHA"

Gledao sam "Pitanje Dana" u četvrtak 23. oktobra 2008. Nastupao je Haris Silajdžić.

Na pitanje reportera da li se plaši da će biti smijenjen od strane OHR-a zbog njegovih istupa u Ujedinjenim nacijama i na Vijeću Evrope, Silajdžić ironično odgovara, parafraziram: "Evo se sav tresem od straha, da će me smijeniti." Zatim on objašnjava novinaru da ne postoji nikakva mogućnost da neko iz svijeta može smijeniti legitimnog predstavnika naroda zato što zastupa ono što je narodu na izborima obećao i bio izabran da to obećanje provede u djelo.

Nismo ljubitelji Silajdžića, ali ovo je 100% tačno. Jedini problem je što se ovo Silajdžićevo znanje ne uklapa u njegovo ponašanje. Naime, ako je političar odgovoran jedino

narodu koji ga je izabrao, a jeste, kako onda Silajdžić objašnjava Alijinu i njegovu dosadašnju predstavu po kojoj su morali slušati "svijet" i pokloniti 49% BiH već poraženim četnicima. Sjetimo se njihove (zvanične) verzije, vješto plasirane u narod, da im je svijet "zavrtao ruke" da podjele državu kada su četnici već bili doživjeli poraz na bojnopolju, kada je Banja Luka bila na točkovima. Zar oni tada nisu bili legalni predstavnici Republike BiH koji su bili izabrani da sačuvaju cjelovitu Republiku BiH? Zar njihova tadašnja priča o zavrtanju ruku, nije u kontradikciji sa istinom da su oni odgovorni samo narodu koji ih je izabrao i da ih niko nema pravo tjerati da izdaju ono zbog čega su izabrani?

Silajdžić je nevjerojatno vješt glumac, špijun vrhunske klase podmetnut Bošnjacima, i kao takav stalno mora lagati i glumiti patriotu. Međutim, kada neko laže, bez obzira koliko je vješt, on mora upadati u kontradikcije. Ovo je samo jedan takva situacija kada je Silajdžić uhvaćen u kontradikciji, ili kako narod kaže, kada je "sam sebi skočio u stomak".

A što se tiče njegovih nastupa u UN i u Vijeću Evrope, to je samo

priča za bošnjačke uši, prodavanje magle kako se Silajdžić bori za cjelovitu BiH kao što je obećao na izborima. Upravo svojim gornjim ironičnim odgovorom da se "trese od straha" pred svijetom, Silajdžić je pokazao koliko se svijet pita, tj. koliko se smije mijesati u unutrašnje stvari suverenih država.

Zato od Silajdžića tražimo da nas poštedi njegove glume i da ubuduće ne traži od nekog imaginarnog "svijeta" da radi ono što je u njegovoj nadležnosti dok on istovremeno donosi odluke kojima spašava četničku državu, kao što je bilo nedavno npr. sa njegovim spašavanjem policije RS, ili sa sprečavanjem Srebreničana da donesu odluku o izlasku iz RS itd.

KOMŠIĆ UVODI TEORIJU RELATIVNOSTI U POLITICI

Slijedi citat sa bloga Željka Komšića:

Po našem običaju, što bi nešto bilo jednostavno kada može biti komplikovano. Politiziralo se pitanje nacionalnog izjašnjavanja ispitanika u popisu stanovništva.

Iskreno rečeno, ne mogu da dokučim razloge nečijeg protivljenja tom pitanju. Mislim da je to pitanje značajno za Bosnu i Hercegovinu i da se ne može samo "gurnuti pod tepih" i to iz razloga što je, ipak, za Bosnu i Hercegovinu, kao multietničku državu, bitan nacionalni ključ, kako u cilju očuvanja ravnopravnosti njenih naroda, tako i u političkom životu, odnosno pri raspodjeli političkih funkcija.

Svako malo pametniji je shvatio da su ovi zadnji izbori na određen način dali preciznu sliku nacionalne strukture stanovništva u BiH, jer pasivna registracija znači da se glasač automatski stavlja na glasački spisak u mjestu gdje je prijavljen i gdje je izvadio CIPS-ovu ličnu kartu.

Stvarno ne vidim razloga zašto bježati od očite činjenice da u Banjoj Luci i Prijedoru živi više od 90 % Srba, u Sarajevu i Bihaću više od 90 % Bošnjaka, ili u Livnu i Čapljini više od 90 % Hrvata. To je naš realitet, loš realitet, ali mi od njega ne možemo pobjeći, moramo prihvatiti živjeti s tim i nema razloga da sami sebe lažemo. Drugo je pitanje koliko većina u određenim sredinama manjini olakšava ili otežava život.

Čini mi se da je, nekako, najprihvatljivije da u anketnom listu za popis stanovništva treba da stoji pitanje o nacionalnosti ispitanika, ali naglasiti da nije obavezno da se ispitanik o tome izjasni, ukoliko to ne želi (pogledati upitnike za popis stanovništva iz zemalja bivše SFRJ) i rješenja u nekim zemljama EU.

Kraj citata.

Komšić nas ni malo ne iznenađuje. Očigledno mu je majka Srpkinja razvila srpsko rodoljublje, pa je izgubio svaki obraz i zaboravio da predstavlja Hrvate, a da su mu glasačka baza Bošnjaci, te je otvoreno krenuo da nam priča četničke bajke.

Par pitanja za Komšića: Zašto su

četnici vršili etničko čišćenje, ako nisu zbog politike, zbog kreiranja čisto srpske države na pola BiH? Kako to sad odjednom da to nije političko pitanje?

I ovo što Komšić radi, kukajući što se "politizira" popis stanovništva, je zaista perfidna politika. To je teorija relativnosti u politici, relativiziranje samih osnovnih pojmova. To ti je kao kada ti neko ukrade novčanik, a onda ti kaže, nemojmo o kriminalu, to su samo pare u pitanju.

Pogotovo perfidna podvala je Komšićev prijedlog da se stavi pitanje o etničkoj pripadnosti, a da se ne mora odgovoriti na njega. Pa to bi samo vodilo daljem etničkom čišćenju Republike Srpske u dokumentima UN-a, jer vjerovatno bi se Bošnjaci i Hrvati u RS plašili popisivaču u RS hrabro reći, ja sam "Bošnjak", ili ja sam "Hrvat", jer znaju da bi srpski popisivač to čuo kao ja sam "fundamentalista", i ja sam "ustaša".

Zar to nije licemjerno od Komšića, predstavljati se kao građanski političar da bi dobio glasove Bošnjaka na izborima, a onda propagirati etnički popis stanovništva BiH, dok Evropa omogućava građanski popis, tj. da u popisnim formularima ne mora biti pitanja o etničkoj pripadnosti?

Ovim je ko zna koji put Komšić dokazao da je samo još jedan u nizu veoma vještih četničkih agenata koji su podmetnuti Bošnjacima i Hrvatima, od strane velikosrpskog projekta.

ČELIČNA METLA METE NOVINARE KOJI MISLE SVO- JOM GLAVOM

Iz pouzdanih izvora saznajemo da je nova urednica "Oslobođenja" Vildana Selimbegović oduzela kolumne Rami Kolaru, Josipu Vricku, Mirku Šagolju i Gojku Beriću. Selimbegovića je to izvela čim je

stupila na dužnost glavne urednice, što znači da je i dovedena upravo zato da obavi taj prljavi posao likvidacije kolega novinara.

To je zaista sraman kraj novinarke Selimbegović, ali nažalost i sraman kraj Oslobođenja, kao nezavisne novine.

Kome treba novina kojoj političari diktiraju ko će i šta pisati u njoj? Ko će u budućnosti vjerovati novinarki, glavnoj urednici, koja je prodala svoju novinarsku profesiju da bi došla na uredničku poziciju da likvidira iz novine nepodobne kolege i da bude instrument diktata političara nad novinarima, umjesto da se bori za novinarsku nezavisnost i slobodu mišljenja?

Jedini smisao postojanja novina i novinara je da oni budu kritičko oko koje nadgleda političare. Tako je barem u demokratskim državama. Kome treba novina koja će biti samo sredstvo propagande, transmisija određene politike? Dakle, na sceni je povratak u prošlost, u vrijeme komunizma kada su novinari podržavali da po mišljenje idu kod političara. Nažalost sada je mnogo zloćudnija politika na djelu.

A koja je to politika, pokazuje drugo "pojačanje" "Oslobođenja", a to je Mehmed Bazdulj. Mehmed Bazdulj je jedan otvoreni srbofil. O njemu smo pisali jednom prilikom kada smo ga uhvatili na djelu kako dovodi u pitanje pravo "muslimana" iz Srbije i Crne gore da se izjašnjavaju kao Bošnjaci, dok istovremeno ne dovodi u pitanje pravo pravoslavnih iz BiH da se izjašnjavaju kao Srbi itd.

Pošto takva novina ne treba nikome, osim možda zbog TV programa i čitulja, predviđamo pad tiraža i potpunu marginalizaciju "Oslobođenja".

BOSNA I HERCEGOVINA IZMEĐU "DEJTONA" I BRISELA (2)

Sven Rustempašić i Musadik Borogovac, Sarajevo, 18. septembar, 2006.

DEJTONSKA DILEMA: PRAVNI KONTINUITET R BiH ILI PRAVNI KONTINUITET RS

Pravo u smislu pravne zaštite na internacionalnom nivou djeluje ("postoji") samo ako se traži - i to na proceduralno ispravan način u institucijama prava; ono ne djeluje ("ne postoji") ako se pravni pristup, institucije i argumenti prava - zamjene dogovornim. Institucije prava su poznate institucije UN; sa Svjetskim sudom kao najjačom institucijom prava, potpuno neovisnom upravo na insistiranje takozvanih velikih sila. Taj pravno-institucionalni domen određen je dokumentima kao što je Povelja UN i pridružene joj konvencije koje ukupno čine sistem koji postoji i funkcionira. Taj sistem ne funkcionira odn. počnu funkcionirati famozne velike sile, lobiji pa i primjena sile i zavjere, samo u određenim okolnostima kada subjekt prava - suverena država članica UN - dobrovoljno i u legalnoj proceduri od strane legitimnih predstavnika odustane od primjene prava u korist primjene dogovora; tj. umjesto insistiranja na suđenju krivcu prihvati da se pravno sa krivcem izjednači. U tom trenutku institucije Internacionalnog prava i sve upućene vlade prepoznaju da ta zemlja odustaje od Poglavlja 7 Povelje UN, u kojem je, na primjer, agresija na članicu UN, Republiku BiH, povlačila pravnu obavezu zaštite Ustava i teritorije - u korist Poglavlja 6, po kojem se problemi ne definiraju i ne tretiraju pravno nego se rješavaju dogovorom tj. izjednačavanjem krivca i žrtve.

Dayton Ohio

Republika BiH je na internacionalnom nivou priznata 1992. godine ne zato što neko "voli Bosnu". Priznata je snagom prava; a dokaz da ta snaga postoji je u činjenici da su je priznali i tradicionalni saveznici projekta velike Srbije: Francuska, Britanija, Rusija, Grčka. RBiH su priznale zemlje cijele EU i UN. To je zato jer postoji pravni prostor koji sve ove zemlje i organizacije nikada ne dovode u pitanje zbog vlastitih interesa i vlastite zaštite - koji je njima važniji od naklonosti ili nenaklonosti prema nekoj drugoj zemlji. U tom pravnom (nikako političkom ili lobističkom) prostoru, priznavanje raspada SFR Jugoslavije je bio pravni imperativ jer se radilo o legalnoj disoluciji a ne ilegalnoj separaciji republika slobodno udruženih i zato slobodno razdruženih. Dovođenje Dejtona do kraja, ali i neobračunavanje sa Dejtonom (Aneksom 4, konkretno) do kraja, dovelo bi do toga da Dejton prekinu zadnji legalni pravni ZAVNO-BiH-ovski kontinuitet RBiH i uspostavi Dejtonski ugovor i datum kao pravni osnov BiH! Tada bi Republika srpska bila priznata kao jedan od osnivača te nove BiH, koja se zatim legalno može raspasti po Dodikovom receptu po kojem se legalno raspala i SFR Jugoslavija.

REFERENDUM U RS I PRAVO NARODA NA SAMOOPREDJELJENJE

Države su nadnarodne kategorije i definiraju se Poveljom Ujedinjenih Nacija - gdje su nacije skupine naroda a ne narodi zajednice nacija. Naime Ujedinjene Nacije imaju do dvjesto članica a (nepostojeći) "ujedinjeni narodi" bi imali najmanje tri hiljade članica. Ova razlika nije samo terminološka, nego je to pitanje izbora između autokefalno-pravoslavnog stava o narodu kao naciji ili univerzalnog stava u Povelji UN o naciji kao državljanstvu - naciji ne kao narodu nego kao zajednici svih naroda u državi, te naciji kao skupu svih stanovnika jedne republike. Paralelno sa time, Ujedinjene Nacije (a ne "ujedinjeni narodi") su formalno pravno okruženje države BiH koja je, kao i druge članice UN, nadnarodna kategorija - te stoga isključuje mogućnost da jedan, dva ili tri naroda ukinu državu ili osnuju državu u državi.

Najviši izraz državotvornosti kojeg priznaje ustavno pravo su ustavni narodi tj. narodi koji se navode u ustavu. Konstitutivnost naroda je iznad toga; uvedena je u BiH sa namjerom da se omogući podjela BiH na principima na kojima jeste zakonski utemeljeno na primjer teritorijaliziranje duhovnosti u autokefalnom pravoslavlju (a nezakonito po autoritetima katoličke crkve) i IZ BiH (nažalost), ali nije niti u duhu niti u slovu Povelje UN. Konstitutivnost na cijeloj teritoriji BiH uvedena poslije rata, je pokušaj da se postigne to da građani BiH ovaj princip ipak prihvate u globalu i nastave vlastito sudjelovanje u procesu entitetske podjele BiH - jer je ostao netaknut dejtonski princip da je opći interes kao

vrhovni državni interes ostao na nivou "srpskog" entiteta, čime se on potvrđuje i dokazuje kao država unutar koje i samo u interesu koje se ljudska prava mogu ostvarivati. Dokaz za prihvaćanje pravoslavnog principa narodne (etničke) države umjesto univerzalnog principa UN države kao nadnarodne (nad-etničke) kategorije, je u neprekidnom insistiranju na pristanku RS na ustavnim promjenama - premda se pravo RS na sudjelovanje i uvjetovanje ustavnih rješenja može jednostavno osporavati činjenicom da su i RS i Dejton na sudu (kao rezultat agresije i genocida) i da se od strane kojoj se sudi ne traži suglasnost za pravni sistem po kojemu joj se sudi.

Dayton 1983

Država je definirana ustavom, granicama i teritorijima na kojoj se taj ustav primjenjuje na način jedinstva podjele vlasti na zakonodavnu, sudsku i izvršnu. Svaka namjera da se zajednica takvih cjelina - koje imaju vlastiti ustav i jedin-

stvo podjele ove tri vlasti - proglašeno državom, je bježanje od istine o dejtonskoj BiH. Često se ova činjenica negira stavom da je u Dejtonu BiH sačuvala vanjski suverenitet a žrtvovala unutarnji - što je floskula; jer je suverenitet po definiciji nedjeljiv.

Odnosno, ako se suverenitet podjeli na spoljni i unutarnji, žrtvovan je čitav suverenitet jer mu je oduzet jedan od tri glavna atributa: nedjeljivost.

Dejtonske institucije u koje se delegira volja entiteta nisu institucije države. Agencije, uprave i direkcije koje preuzimaju nadležnosti ministarstava, institucija monetarne i fiskalne politike sa nivoa države a zadržavaju ih na nivou entiteta, nisu institucije države nego unije država - kakve mogu imati i imaju, na primjer, Francuska, Njemačka i druge države koje se mogu udruživati ali zbog toga i razdruživati kroz institucije EU. Proglašavati "napretkom" ukidanje institucija Republike BiH u "Dejtonskom procesu" uz, zatim, izgradnju institucija koje legaliziraju diskontinuitet BiH putem udruživanja entiteta i stvaranja pravnog osnova za razdruživanje, je doista djelovanje u korist osnovnog cilja agresije zbog kojeg je i genocid

Dayton 1889.

počinjen: diskontinuitet jedinstvene državnosti BiH u korist novog kontinuiteta zajedničke BiH koja bi svoj početak slavila kao dan pres-tanka rata ili dan Dejtona kao dan kada

se de jure desila ustavna kapitulacija BiH.

Institucije države se definiraju osnivačem i budžetom, a ne načinom na koji se plaća njihovo "grijanje" (kao u slučaju muzeja i drugih institucija kulture). U institucijama kao što je UIO, jedinstveni računi su po karakteru samo prelazni računi prema kvotama za pojedine entitete. Sredstva na prelaznim računima ne čine aktivni preduzeća ni države, i još su jedna potvrda nepostojanja suvereniteta (u konkretnom slučaju fiskalnog). Ovaj primjer je spomenut kao tipičan zbog naglašenog korištenja u retorici o "napretku u reintegraciji BiH" po dejtonskoj formuli. Međutim, ovo se odnosi na sve institucije; pogotovo one koje su sada u diskusiji povodom inicijativa EU o napuštanju "Dejtona" i formiranja BiH po principima teorije države i prava.

MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU (4)

Prof. Zlatko Tomićić

Moj zaštitnik je Allah, on, klijač žita
i košpice, njega molim, milostivnog Milostnika,
za milost prema narodu mojem!

On neka nam oprost i lijepim oprostom!

Vatru, budi hladna tijelu našem,
vatro - budi spas a ne propast narodu mojem!

Ja znam da su braća moja muslimani, vitezi hrvatski,
šehiti vjetreni domovine svoje i da su
primili i potvrdili riječi davnih Nezira
dobivši Ruhul-Kudus od Boga i od Hazreti-Muhameda
i od vojskovođa i od derviša svojih!

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (11)

Poslano sa:

srpskemucentice@yahoo.co.uk

PARE ZA MAFIJU

ŠTA se dogodilo posle demilitarizacije Srebrenice? Ibran Mustafić u knjizi "Planirani kaos" piše:

"U Srebrenici zaista nije bilo nikakve vojske u narednih šest meseci. Kanađani su profesionalno obavljali svoj zadatak, tako da su našoj mafiji bile glavne zanimacije - terevenke, šverc i švaleracija. Počeli su, međutim, sukobi u vrhu, jer je nastala opšta borba ko će zadržati primat nad humanitarnom pomoći, koja je stizala u izobilju, a narod je sve više stezao kaiš".

U tom periodu, naglašava Mustafić, definitivno je nastala potpuna Naserova dominacija. Mafija je do tančina razradila plan kako ljudima uzeti i poslednju marku. Devize su se tada raznim kanalima slivale u Srebrenicu. Širom Evrope razleteli su se emisari da prikupe pomoć za gladne. Novac je dotiran preko osoblja Unprofora. Novac su slali rođaci ugroženih. Neki promućurni Mehmed došao je na originalnu ideju. On se skrasio u Zagrebu i preko njega novac se mogao slati u Srebrenicu. Ali, Mehmed je skupo naplaćivao svoje usluge. Prima-lac je dobijao mnogo manju svotu od uplaćene. Takva transakcija išla je preko Tuzle, a konto za mafiju izvan Srebrenice bivao je sve veći.

"Crno tržište, piše Mustafić, bilo je izričito u rukama srebreničke mafije. Naserova majka Hata postala je glavni srebrenički blagajnik. Srebrenica je u ljudskoj

povesti jedno od retkih mesta u kojem je ubuđalo brašno iz humanitarne pomoći završavalo u gradskoj deponiji, dok je narod gladovao, a jedini razlog je bio taj da se zadrži rejting cene na crnom tržištu."

Mustafić zaključuje: "Nije bilo razlike između sarajevske i srebreničke mafije. Narod je za njih bio stoka koja se ne jede, ali joj se krv pije."

Institut sevdaha

Mustafić kaže da je jedna delegacija iz Sarajeva u Srebrenicu donela novac koji je trebalo podeliti porodicama poginulih boraca. "Mislim", piše on, "da je nešto i podeljeno. U Srebrenicu, u koju nije nikad ušao nijedan komercijalni konvoj, u grad u kojem je prodavnica bila misaona imenica - šalje se novac. Drugog zaključka nema, nego da je sarajevska izdajnička halka, koja je sve poluge u BiH držala u svojim

rukama, svesno, slanjem novca, radila na dodatnom razvoju kriminala u Srebrenici."

U ovom gradu, koji Mustafić naziva "koncentracionim logorom", održavane su olimpijske igre, "Ijljanijade". Ljudi su se takmičili u raznim disciplinama - trčanju, rvanju, fudbalu... Naser Orić je uvek bio najbolji rvač, a neki Smajo Mandžić trkač. Njih niko nije smeo da pobedi.

Omiljene su bile konjske trke u kojima je nagradu uvek odnosio Naserov konj. Nije ni čudo. Njegov konj je, kaže Mustafić, pred trku jeo vreću šećera iz humanitarne pomoći, a takmičio se s ragama hranjenim samo travom. Iz tog vremena potiče i ova anegdota. Pitali nekog dečaka šta bi voleo da bude kad poraste, a on je, kao iz topa, odgovorio: - Volio bih da budem

Naserov konj!

Mustafić kaže da mu je pukovnik američke vojske Mekejn rekao da on zna da je, u početku, u Srebrenici, "delovala jedna prilično jedinstvena mafija, koja je bila izričito pod ingerencijom Naser Orića, a potom su nastale tri: Naserova, Zulfe Tursunovića i Hakije Mehlojića. Njihov glavni zadatak je bila kontrola crnog tržišta."

Ali, već u jesen 1993. godine, srebreničke "ratne legende" počinju da blede i kopne. Pokazuju se kao obični kriminalci i trgovci ljudskom mukom.

"Jedina šansa za njihov opstanak bio je strah. Nakon što su se dovoljno izšvalerali, jebavajući pod učenama i maloletnice, pošto su se nakupili deviza, počeli su ponovo da rade na organizaciji vojske. U početku je prijava u vojsku bila jako loša, ali kako je

počeo četnički napad. To je, tvrdi Mustafić, koristila mafija da se ponovo eksponira kao spasilac.

U to vreme osnivaju se oružane formacije Bosne i Hercegovine. Naser Orić postaje komandant, dobija čin brigadira, a očekivao je generalski. On, "tanki srednjoškolač, sa završenim policijskim kursom", piše Mustafić, imao je nepismene saradnike, priučene zidare, građevinske tehničare... Zatim su za "zasluge" u Srebreni-

ru. U potočarskoj brigadi dolazi do teških razmirica. Naser se našao u nezavidnoj situaciji. Sve više je ostajao sam, sa šaćicom poltrona i bandita. Pojavile su se informacije da bi on mogao napustiti Srebrenicu i da ga treba zameniti Zulfo Tursunović."

Mnogi sastanci SDA u Srebrenici održavani su u kafanama. Mustafić kaže da je on bio često na udaru kritike. Orić i njegova ordija optuživali su ga da kao pred-

zavladala nemaština, ljudi su se u vojsku počeli prijavljivati masovno. Za mnoge je jedini motiv bio kako lakše doći do kojeg litra zejtina i kilograma brašna, šećera, soli, obuće..."

Mustafić napominje da su u to vreme povremeno znale uslediti "sitne četničke provokacije, ali kako je mafija znala da strah od četnika potiskuje i glad, znala je i da namerno izaziva incident na liniji razdvajanja, da bi došlo do pucnjave". U mnogim slučajevima te pucnjave su se kobno završavale. Jednom prilikom počelo se iseljavati kompletno stanovništvo u Slapovićima. Ljudi su poverovali da je na njihovo naselje

nicu počela da stižu odlikovanja - "zlatni ljiljani", "zlatne policijske značke".

Rad političkih stranaka u Srebrenici bio je zabranjen. Skupština opštine nije funkcionisala. Pokušaj grupe ljudi, među kojima je bio i Mustafić da ožive politički rad, dočekan je zabranom. Mustafić kaže da su to učinili "Naserovi kerovi".

"Naser je, piše Mustafić, otvoreno zatražio ko bi se dobrovoljno javio da naš likvidira. Javio se samo jedan čovek. I dok se mafija bavi zasedama, po Srebrenici noću niču parole i proglašuju, pilepljeni po gradu u kojima se narod poziva na otpor pljački i tero-

sednik opštinske vlade nije izvršavao svoje obaveze i da je "muvao" s oružjem.

Na jednom od tih sastanaka Orić je počeo da priča o poternici koju je protiv njega podigao SSUP Jugoslavije, dok je još radio u MUP Srbije. Naser je, kaže Mustafić, tada rekao:

"Tačno je da je za mnom bila raspisana savezna poternica, ali to je bilo zbog toga što sam u Beogradu direktno učestvovao u ubistvu Belog, vođe 'Belih orlova!'"

TRI ŠESTICE I DVA POPA (5)

Vjekoslav Škrebin, Zagreb

PREDRAG RAOS uvjeren je u visoki kvocijent inteligencije STJEPANA MESIĆA. Po njemu je ARAPAPAGAJA izuzetno inteligentna osoba samo što svoju inteligenciju prikriva.

Vaš je predsjednik ovih dana demantirao meritornog Raosa. I neprikosnovene ŽARKA PUHOVSKOG te ŽELJKA MALNARA. Čak i BRACU CI-GANA!

Počeo je Stipe sipati savjete, upućivati policiju na trag naručitelja likvidacije Nacionalove perjanice IVE PUKANIĆA. Po MEŠKETU vrući trag naručitelja vodi u sigurnu kuću gdje se sklonila MIRJANA PUKANIĆ, žena ubijenog IVE.

"Mirjana me zvala i preko mene tražila-utjerivala novac od Ive tobože jer nema više gotovine. Pa svi znamo a poglavito ja, pitajte i moju Milku koja zna čime joj se muž bavi, čime se Mirjana zapravo bavila, što je radila i s kime se družila. Stvari su izmakle kontroli pa je čak svojevremeno i saborska zastupnica RUŽA TOMAŠIĆ javno upozoravala dilere kako i saborski zastupnici dijele profit od prodaje droge.

Meni je žao, ali se DUGOVI MORAJU PLATITI.

Ivo nije htio namiriti ta dugovanja, pa me zato zvala Mirjana da posređujem. I to samo dva dana uoči njegove likvidacije!"

Iako je takvim javnim nastupima Mesić izravno ukazao na trag koji vodi do organizatora Pukanićeve likvidacije, nije mu se upalila lampica. Niti nakon odluke HR suca koji mu "U IME REPUBLIKE HRVATSKE" iz džepa vadi 70.000,00 kuna plus

obveznu namiru sudskih troškova, zbog nanesenih šteta francuskom advokatu.

Slučajno ili ne, presuda je donesena u trenutku kada Mesić javno sumnjiči Mirjanu Pukanić. Opet slučajno ili ne, i oštećenom advokatu je Mesić javno pisao uputnicu za Vrapče, preporučivao mu i terapiju i liječnike.

Kao što je poznato u "žutu kuću" sa lisicama na rukama prepraćena je i Mirjana Pukanić. Nesretni Ivo Pukanić je smatrao kako tim činom dovršava pomno razrađeni posao svoga života. Postat će "skrbnikom" i Mirjane i njenog imetka s kojim je pokrenut NACIONAL. Ali i možda najunosnijeg "posla" s drogom, koji je "posao" Mirjana očito je uprskala svojim prekomjernim "šmrkanjem" kokaina.

Njezin će dug njezin "skrbnik" namiriti kada nadležni odluče kako je Mirjana neubrojiva, a drugi će nadležni dosuditi kako je baš IVO PUKANIĆ nadležan za upravljanje Mirjaninom imovinom. Luda bi zamisao gotovo i uspjela da se u slučaj nisu umiješali "viši faktori".

Netko se pobrinuo da sve sazna i javnost...

I tim činom zapravo počinje atentat na Ivu Pukanića. Ako je pak inteligentni Mesić mislio na propali biznis koji je zamislio i organizirao novinarski posranac IVO PUKANIĆ, onda zaista ima opravdanja u njegovim javnim analizama. Možda bi policija trebala saznati po čijem je "nagovoru" Mirjana uhapšena i odvedena u Vrapče a ne u obližnju Vinogradsku bolnicu?!

Podsjećam i u slučaju našeg francuskog advokata Mesić također javno dokazuje kako u detalje pozna i ljude i situaciju u toj umobolnici. Stoga ne treba biti niti RAOS-MALNAR umnih sposobnosti i zaključiti: POMO-

GAVŠI MU ŽENU POSPREMITI U VRAPČE, STJEPAN MESIĆ POTVRĐUJE PRIJATELJSTVO IVI.

Tim činom bi STIPE MESIĆ ujedno uzvratilo IVI PUKANIĆU za sve usluge koje mu je sada pokojnik za života učinio. Ako je dodatni motiv Mesićeva izravnog sumnjičenja Mirjane zapravo i njegov propali angažman u svezi Vrapča te ostalih "pogodnosti" koje iz toga proizlaze, pa zbog odmazde Pukanićki pakira atentat na svojeg muža, onda je STJEPAN MESIĆ NE SAMO PRIKRIVENO VISOKO "NAVUDRENA" OSOBA, VEĆ JE PO TIM KVALITETAMA DALEKO IZNAD NAS SMRTNIKA.

Policija i mediji naime, naručitelje atentata na Pukanića traže svugdje, samo ne i tamo odakle je načinjena "porudžbina". Mesić se toliko uživio u svoju ulogu isljednika pa mu i vjerojatno sam KARAMARKO šalje pitanje-poruku: PAMETNJAKOVIĆU, ZAR HOĆEŠ DA TE HAPSIM PRIJE VREMENA?!

Očito je kako i moji "savjeti" i u svezi izljeva Mesićeve genijalnosti nisu samo smiješni. Stoga je "Mesićev" čovjek Karamarko zamolio Vašeg predsjednika da konačno zašuti jer će doista biti primoran prije vremena uhapsiti naručitelje likvidacije Ive Pukanića. I MESIĆ JE POSLUŠAO PAMETAN SAVJET!

A svekoliki medijsko-policijski aparat za to vrijeme upregnuo se i pokušat će pronaći suvislog naručitelja i organizatora atentata. Za sada osim Mirjane Pukanić bezuspješno pokušavaju okriviti generala Zagorca, Jocu Amsterdama, Duvansku Mafiju... Načuo sam kako će uskoro biti osumnjičena i CIA, BKA, MOSSAD... I sve sa svrhom OTKLANJANJA I NAJMANJE POMISLI KAKO JE ATENTAT NA "NEZGODNOG" IVO PUKANIĆA ORGANIZIRAO POLITIČKO-MEDIJSKO-KRIMINALNI MILJE KOJI "DRMA" REPUBLIKOM HRVATSKOM.

KONCERT KATARINE LIVLJANIĆ U CHICAGU - JUDITA, BIBLIJSKA PRIČA IZ RENESANSNE HRVATSKE

Ante Čuvalo, Chicago, USA

University of Chicago Presents - Čikaško sveučilište priređuje jednu je od najstarijih i najuglednijih godišnjih glazbenih smotri u Chicagu. Ovo čuveno svučilište već tamo od 1943. svake školske godine na svojoj pozornici ugošćuje svjetski poznate umjetnike klasične glazbe. Na taj način glazbenici doprinose izobrazbi, odgoju i kulturnom uzdignuću studenata i ostalih posjetitelja, te gajenju glazbene kulture općenito i osjećaja zajedničke nam čovječnosti kroz vrhunska glazbena umijeća.

Nedavno je među Hrvatima ovog grada posebnu pozornost izazvalo koncert „Judita – biblijska priča iz renesansne Hrvatske“ održan u ovogodišnjem rasporedu University of Chicago Presents. Riječ je o glazbenoj monodrami hrvatske umjetnice, pjevačice i muzikologinje Katarine Livljanić. Koncert je održan 7. studenog 2008. u Hyde Park Union Sanctuary, na 56. ulici i Woodlawn aveniji.

Priča je temeljena na stihovima knjige „Judita“ u „versih hrvatski složena“ od Marka Marulića

(1450-1524), „oca hrvatske književnosti“, a nadahnuta je biblijskom pričom o svetoj udovici Juditi koja pogubi Holoferna i tako svoj narod spasi od ropstva. Katarina je prilagodila, uglazbila i pjevala Marulićeve stihove na hrvatskom jeziku njegova vremena, uz pratnju lirice i viele (Albrecht Maurer), te dvojnice i flaute (Norbert Rodenkirchen), a majstorica uprizorenja ovog divnog djela je Sanda Herzić.

Katarina Livljanić u samim je svjetskim vrhovima među izvođačima srednjovjekovne glazbe. Rođena je u Zadru, diplomirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a doktorirala na Sorbonni u Parizu, gdje danas predaje srednjovjekovnu glazbu. Među ostalim, utemeljiteljica je i voditeljica vokalnog sastava „Dialogos“. Nastupa na svim značajnijim međunarodnim festivalima srednjovjekovne glazbe. Bila je gost predavač i/ili voditelj vokalnih ansambala na mnogim sveučilištima u Europi i Americi. Objavljuje znanstvene članke u raznim stručnim časopisima. Kroz sav svoj znanstveni i umjetnički rad širom svijeta promiče hrvatsku kulturnu baštinu te je 2002. nagrađena odličjem Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Njezin prvi nastup u Chicagu nardmašio je sva ovdašnja očekivanja. Stara i lijepa crkva u kojoj je koncert održan bila je dupkom

puna (preko 400 posjetitelja - od toga pedesetak Hrvata). Starodrevno pjevanje, jednostavne odore, milozvučnost tako stare ali prepoznatljive nam glazbe, osvjetljenje, projekcija engleskog prijevoda stihova i cjelokupan ugođaj bili su zadivljujući i uzbuđujući - posebice nazočnim Hrvatima. Nije neznačajno čuti „verse hrvatske“ starog i voljenog nam Marula u izvedbi diljem svijeta poznate hrvatske umjetnice i na tako slavnom sveučilištu - pred brojnim slušateljima u jednom od najljepših američkih velegradova. To se ne doživljava često. Bio je to, dakle, značajan događaj ne samo u glazbenom pogledu, nego i u povijesti hrvatske nazočnosti u ovom gradu. Ali i svi drugi u publici su ne samo pozorno nego, moglo bi se reći, s pobožnošću pratili tu glazbenu monodramu do njezina završetka.

Poslije koncerta uslijedio je domjenak za stotinjak uzvanika u zgradi kraj crkve u kojoj je održan koncert. Svi nazočni Hrvati došli su se susresti s Katarinom i

ostalim gostima iz Pariza. Hrvatima su se pridružili i američkih uzvanici koji su bili pozvani od strane sveučilišta. Uz hrvatska vina, domaće slastice i nereske, gosti su ostali dobar sat i pol u druženju i razgovoru s umjetnicima i domaćim gostima. U dvorani je bila priređena izložba s naglaskom na dvije teme: Marko Marulić i hrvatska glagoljica.

Za prijam i izložbu brinuli su se članovi hrvatske župe sv. Jeronima, Hrvatskog etničkog instituta, Hrvatske žene, HKD Napredak i Hrvatske škole „Kardinal Stepinac“ i Konzulata RH u Chicagu. Direktorica i ostalo osoblje oko glazbene serije „University of Chicago Presents“ bili su ne samo jako susretljivi oko organiziranja poslije-koncertnog dočeka Katarine, njezinih kolega i drugih gostiju, nego su bili i iznenađeni djelatnošću hrvatske zajednice u ovom gradu, te se očekuje suradnja na ovom polju i u budućnosti.

Približiti prošlost na pozornici od nekoliko metara ispred nas, tako davnu prošlost; oživjeti ljude iz

davnina, njihove živote i sudbine; njihove riječi i glasove, pa i onima koji ne razumiju jezik u kojem se radnja odvija, istinska je umjetnost. To je vrhunsko dostignuće i podvig.

Biblijska priča koju Marulić pjeva svom hrvatskom puku unatrag 500 godina; pjeva narodu koji strijepi od tadašnjih turskih Holoferna i potiče ga na čuvanje nade u Boga koji će stati na kraj svim silnicima i sačuvati pravednike koji se u njega uzdaju, zna-

čajna je i danas. Sva vremena imaju svoje Holoferne, one male i veće, a Judita svjedoči i danas kao i u Starom zavjetu da svakog od njih čeka ista sudbina, jer su se kao lude umislili da njihovoj sili nema kraja. Katarina Livljanić svojim vrhunskim umjetničkim darom i glasom uspješno oživljava riječi oca hrvatske književnosti i svijetom djelotvorno prenosi njegovu poruku, a s njom i bogatstvo hrvatske kulturne i duhovne baštine. Iz te poruke i baštine u prvom redu trebali bi učiti sami Hrvati, danas politički slo-

bodni, da nas svi ti Holoferni iz naše davne i nedavne prošlosti nisu uspjeli izbrisati s lica zemlje. Mi smo još tu! Kao i u povijesti drugih naroda i uljudba, samo se sami možemo zaniijekati, izbrisati i odpuhnuti. Ali valjda još među nama ima pravednika i svetih udovica Judita!

BIVŠI KOMUNISTI UBIJAJAJU NAROD SKUPOĆOM !!!

Branko Stojković, Bjelovar

Nosi nas pogrešan tok

Prvo – Cijela politika i filozofija u Hrvatskoj temelji se na podmetanju.

Drugo – Isto tako i hrvatsko gospodarstvo i ekonomija bazira se (samo) na prevari.

U današnje vrijeme mi se ne možemo potpuno posvetiti jednom važnom pitanju – koje zadire u život

svakog građanina. A to je cijena i vrijednost ljudskog rada. Ali, građani se za to pitanje ne bore, jer ne cijene sebe i druge. Bivši komuniste opet dobro žive na račun naroda. Hrvati su pod sudom (bivšeg) univerzalnog komunističkog sustava. Te, opet oni isti nas voze, naima, na slijepi kolosijek povijesti.

Čistači tuđih skladišta

To su sve smišljeno napravili – da ljudi ne proizvode svoju zdravu i domaću hranu, nego da kupuju

tuđu hranu po novo-izgrađenim centrima od stranih vodećih zemalja.

Hrvati nikada nisu igrali u političkoj prvoj ligi

Hrvati su postali pozadinski igrači. Jer u prvom planu nisu nikada ni bili. Hrvatska zastava okačena je na „pa-ra-daj-zov kolac“. Ovo je ta strašna slika hrvatskog društva u kojem razmatramo povijesne kontekste unutar – kojega se situira naša bijeda i stvarnost. Asocijacija

je: Nezaboravljeni komunistički dželati, tamnice, logori i gubilišta...

Neznanje i neprosvijećenost

Branko Stojković – ŠTIT, uredno i marljivo svakog dana isporučuje svojoj publici nove i nove slike našeg političkog užasa. On opisuje Bal-kan-s-k-i skandal. Otvoreno se je stavio na stranu žrtve, dakle na hrvatsku stranu. Komunizam – nastoji nam veoma uvjerljivo izljevati iluziju koja opet „gubavi“ čovjeka.

Branko Stojković – ŠTIT, razotkriva dobro od zla, zločinca od žrtve. To vrijedi pogotovo danas kada „specijalni rat“ i povijesni „komunistički prevrat“ prožima sve sfere hrvatskog društva. Drže narod kao u nekoj psihijatri-s-k-oj bolnici. Svi su na nekakvim tabletama – i tako šute. Bivši komunisti prodaju nam i dalje svoje floskule.

Je li to kultura Hrvata?

Gdje to u normalnom svijetu i društvu postoji, da mladi ljudi „bljuju“ po ulicama, razbijaju i urliču... Svaki vikend i to subotom, građani to sve više doživljavaju. Mladež je prihvatila da ih politika totalno zatupljuje. Razmišljaju li roditelji uopće što im djeca rade? Hodaju po ulicama s bocom u ruci...

Što su nam donijele lažne mesije?!

Procesa razračunavanja s totalitar-

nom prošlošću – nikada nije ni bio, niti je bilo donošenje Lustracijskog zakona. Činjenica je, da je na popisu, tj. u vlasti, mnogo onih ljudi – koji tu ne bi bili (da se provede i poštuje taj zakon) kad bi bilo slobode.

Branko Stojković – ŠTIT je istina.

Isus je uskrsnuo treći dan, a Branko Stojković – ŠTIT, uskrsnuo je č-e-t-v-r-t-i dan. Jedna stara dobra poslovice kaže: Svakog je čuda tri dana dosta. Znači. Ni jedno čudo ne traje više od tri dana. Zašto je onda Isus rekao – da će uskrsnuti treći dan? Možda zato što tu staru izreku još nije čuo ili ona tada nije postojala.

Izgleda Branko Stojković – ŠTIT, je dugotrajniji od Isusa. Jer govori godinama ISTINU. Ova vlast ubija sa skupoćom narod, a nitko ništa ne poduzima... Vlast ubire sve veći porez od ljudi. Zato, ona Isusova – podaj Caru njegovo, a Bogu božje – za mene ne vrijedi. Samo Bogu treba položiti račune, a tko ga traži, taj ga i nalazi.

U komunističkoj frakciji i ratu stradao je samo narod

Knin je mogao biti oslobođen 1991. Godine, ali Mesić ga je zaštitio. Početkom 1991. godine Hrvati su se već sukobljavali sa JNA, a u mjesecu svibnju Stjepan Mesić je prihvatio funkciju Vrhovnog komandanta

JNA i Predsjednik SFR-Jugoslavije.

Zanimljivo je, da je 10.07.1991., isti komandant JNA naredio stacioniranim hrvatskim obrambenim snagama i MUP-u u Lišanima, da ako se ne povuku – da biti će napadnuti. Dana 17.08.1991. godine na Knin je poletjelo šest helikoptera hrvatskih specijalaca, na samome do-maku pred Kninom presreli su MUP-ove helikoptere dva aviona MIG-a JNA, te naredili da se odustane od napada, nakon čega su se helikopteri vratili na a-u-d-r-om u Zagrebu.

Dogovarali su se „petokraši“ kako su htjeli

Dana 1. Listopada 1991. godine, započeo je napad jugoslavenske vojske (JNA) na Dubrovnik i dubrovačko područje. General JNA Pavle Strugar je 25.10.1991. godine objavio je Dubrovniku ultimatum o predaji oružja zahtjeva-ju-č-i da se hrvatske oružne snage povuku iz Dubrovnika. Tek 20. listopada 1992. Godine novi predsjednik SR-Jugoslavije Dobriča Ćosić uz potpisani sporazum z Ženevi sa Franjom Tuđmanom, povukao je JNA iz okupiranog Dubrovnika, Cavtata i Konovla... Neće to valjda učiniti „naš“ Stjepan Mesić (HDZ).

Razmislite se dobro o ovome tekstu...

ANA PAVLOVIĆ JE BEZ HRVATSKOG DRŽAVLJANSTVA, JER SE TOME PROTIVI SAVO ŠTRBAC

Diana Majhen, Zagreb

Predsjednik Vlade Republike Hrvatske dr. sc. Ivo Sanader

10 000 Zagreb
Trg Svetog Marka 2

Poštovani,

Apeliramo na Vas da učinite nešto u pitanju slučaja Ane Pavlović iz

Tovarnika, koja već 28 godina čeka da dobije hrvatsko državljanstvo, bez kojega se ne može zaposliti, niti izdržavati svoje petoro djece.

Ana Pavlović žena je hrvatskog branitelja, čovjeka koji je bio spreman dati svoj život za ovu zemlju. Danas njegovoj supruzi prijete deportacija u Srbiju, tu istu zemlju

protiv čije se vojske njezin muž borio. I s kojom ona nema nikakve veze, izuzev što je u njoj rođena.

Ako pogledamo tko danas sve ima hrvatsko državljanstvo, uključujući one koji su prije samo nešto više od deset godina pucali po nama, doista je neshvatljivo da ga Ana Pavlović nema.

A trebala bi ga imati, i to ne samo

prema čl. 10. Zakona o hrvatskom državljanstvu, u kojem se navodi: "Stranac koji je u braku s hrvatskim državljaninom i kojem je odobreno trajno nastanjenje na području Republike Hrvatske, može prirođenjem steći hrvatsko državljanstvo...", nego naročito prema čl. 12., u kojem se navodi da "Stranac čije bi primanje u hrvatsko državljanstvo predstavljalo interes za Republiku Hrvatsku, može prirođenjem steći hrvatsko državljanstvo...", pri čemu mišljenje o postojanju interesa za primitak u hrvatsko državljanstvo daje MUP.

Naravno, postavlja se pitanje gdje je tu interes Republike Hrvatske, koja je državljanstvo podijelila hrpi ruskih i srpskih kriminalaca. Postavlja se pitanje je li uopće u interesu Republike Hrvatske skrb za obitelji hrvatskih branitelja, jer, sudeći po postupanja s istima, to uglavnom nije slučaj.

Nadamo se da ćete nešto poduzeti u ovom pitanju, te tako bar malo ublažiti nepravdu koju obitelj Pavlović godinama podnosi.

Za udrugu NEM@CENZURE:
Glavni tajnik
Diana Majhen

Co:
Ured predsjednika HR

Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti RH

Ministarstvo unutarnjih poslova RH

Hrvatskoj javnosti putem hrvatskih internet portala i foruma

HRVATSKI NARODNI SABOR

Leo Pločkinić, Mostar

CROATIA LIBERTAS

NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr. Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina

NON BENE PRO TOTO LIBERTAS VENDITUR AURO

Javni poziv svim hrvatskim političkim strankama, političarima, institucijama i javnosti

Pozivamo sve hrvatske stranke, političare i intelektualce da se okupe oko Hrvatskog narodnog sabora koji bi konačno okupio sve političke snage u zemlji i inozemstvu kako bi se Hrvati u BiH plebiscitarno i konsenzusom odredili prema nadolazećim Ustavnim promjenama u BiH i budućnosti hrvatskoga naroda u Bosni i Hercegovini. Apeliramo na sve društveno-političke razine da prihvate poziv na institucionalno parlamentarno okupljanje, a naša nevladina organizacija je u svrhu sazivanja Hrvatskog narodnog sabora spremna financijski podržati projekt s 300.000 američkih dolara kao bespovratnu financijsku pomoć hrvatskome narodu i pozitivnim društvenim procesima okupljanja zdravih, zrelih, svjesnih i odgovornih političkih snaga Hrvata u BiH.

Pozivamo sve ostale nevladine organizacije, institucije, pojedince i hrvatske građane da nam javno daju potporu u ovim našim nakanama kako bi se ojačala konstitutivna pozicija bh Hrvata. Podsjećamo sve odgovorne hrvatske političare kako je na njima velika povijesna odgovornost za budućnost naroda koji ih je izabrao na čelne pozicije i dao im puni legitimitet da ga predstavljaju u tijelima vlasti današnje Bosne i Hercegovine. Osnivanje Hrvatskoga narodnog sabora je preduvjet kako bi Hrvati iz BiH dobili promatračko mjesto u Ujedinjenim narodima i Vijeću Europe čime bi se jasno potvrdila njihova konstitutivnost i puno pravo na Povelju UN-a o pravu konstitutivnih naroda na samoodređenje i samoopredjeljenje.

ZLOČIN S PEČATOM PETOKRAKE

Branko Stojković, Bjelovar

Nikada do kraja nije objavljeno, odnosno rasvijetljeno istraživanje ratnih zločina što su ih u II. svjetskom ratu počinili partizani - pokret komunista. Tako je to postavljena farsa i iza tobožnjeg "Domovinskog rata", gdje su se svi bivši komunisti opet jako dobro smjestili. Zgrabili su još bolje pozicije i zajašili narodu na šiju. Uzmimo na primjer da su u Bjelovaru, najokorjeliji komunisti: Miroslav Čačija, Stjepan Gula, Veljko Vrhovnik, Mirko Čorba, Zlatko Barila, i.t.d. Ti bivši komunisti članovi KPJ sada su vodeći ljudi našega grada. Isti po-

novo troše ogroman novac građana na podizanje komunističkih kipova i bisti. (Edi Murtiću, Željku Sabolu, Vojinu Bakiću...)

No, postavljaju nove spomen ploče, polažu vijence i bukete

cvijeća... Građani od svega okrenuli glavu, od problema koji ih

"šibaju". A šunja prema nepravdi postala je očita. Zapamtite vi mladeži da vam nema života i budućnosti dok ne očistimo zemlju od krvnika. Lustracijski zakon je rješenje.

I zapamtite da takav život vama ne vrijedi niti prebijenog novčića,

ako budete šutke podnosili jaram istih izdajnika našega naroda.

Narode, moram vam reći da ste vođeni slijepim bezumljem i to od perfidnih bivših komunista i prevarantskih demona. Osuđujem ponovo partizansku i komunističku represiju i zločine nad Hrvatima. Opet veličanje Tita i komunizma i olinjalog starog porotka - vodi vas u propast. Nesporna je činjenica da je organiziranje bivših drugova i njihovo angažiranje, vaša kardinalna grijeha. Eto što vam je donijela lažna demokracija.

TAKO SE NE UPRAVLJA S DRŽAVOM!!!

Branko Stojković, Bjelovar

Šačica pokvarenih uzurpatora na političkoj sceni ima samo jednu svrhu - pljačkati narod. Bivši komunisti ubijaju Hrvate sa skupoćom. Pomaže iz povijesnog gliba u kojem se danas zakopala Hrvatska - nema. Nije li to kukavičluk poslije Domovinskog rata, da je došlo do toga da sad svi šute kao mutavi, i prave se ljudi. Na ovakvu jad i bijedu u našem društvu. Volja za demokratskim promjenama pretvorila se u mlitavu bolest.

Odgovor na ovo pitanje nije ni malo jednostavan. Isti komunisti i njihova djeca postali su (opet) ljudi za sva vremena. A tko je u tome svemu hrvatski narod? Milan Bandić je u Zagrebu pokrenuo svoje besplatne novine, koje će izlaziti dvaput mjesečno. A naklada je 400.000 primjeka. Bandićeve novine oslikavat će cjelokupnu bit Zagreba, glavnog grada Hrvatske.

Jadni i bijedni građani nisu ni svjesni da Bandićev list „Zagreb.hr“, nije u službi zagrepčana, nego u službi samog Milana Bandića. U tim novinama će se reklamirati on i njegovi partijci, a glupi narod će za godišnji tisak plaćati 11,360.000,00 kuna. To stvarno ima samo kod nas. Bandićev novi list - je to preporod za nezaposleni narod?

Preporučio bih Milanu Bandiću, gradonačelniku Zagreba da taj novac radije potroši na ionako slabu prehranu svojih sugrađana. A preporučio bih Hrvatima da radije čitaju „Glasnik“ Hrvatskoga uljudbenog pokreta, nego list bivših komunista, koji su ih prevarili tko zna po koji put. Da ne bi bilo zabune „Glasnik“ ne plaća gladni narod, već je to rodoljubni list, za boljitak Hrvatske. Između ostalog Bandić će nametnuti svoje stavove, svog SDP-a, na izborima koji dolaze.

Bandićev list (ne) želi sigurno pisati o uzrocima zla i ukazivati na putove ozdravljenja. Te, tvrdim da današnji

Zagreb ne zna svoje pravo stanje - lice, odnosno obraz, nego je ošamućen - politikom laži i floskula. Zato će Bandić informirati javnost o (tim) činjenicama istine. Kako podlo zvuči izjava da su novine „Zagreb hr. namijenjene neprosvijećenoj sirotinji. Glavno oružje u tim novinama (navodno) će biti - kamo elita, tj. Poglavarstvo troši novac dobiven preko Bandića, novac građana, ili bolje rečeno poreznih obveznika...

Opet oni isti nama pišu povijest. U Bjelovaru je bila promovirana knjiga: "Voliš li Hrvatsku?" To su komunističke floskule, iza kojih se oni kriju. Podlo je to pitanje bivših socijalista, koji gledaju još veću socijalnu bijedu. Kakvo je trenutno stanje svijesti i razmišljanja ljudi vidi se - oni opet u Hrvatskoj obnašaju dužnosničke funkcije, od najveće razine, pa do onih najnižih, lokalnih. Najbolje pokazuje primjer iz Bjelovara, u što se troši novac, dok ni jedne tvornice nema ili otvorenog radnog mjesta... To sve nema veze s razumom i pravdom!

HRVATSKI PREDSJEDNIK RADI PROTIV INTERESA HRVATSKE FIRME

Prof. Dubravko Heinrich,
Karlovac

Dragi čitatelji, u GLASNIKU br. 26 načeo sam temu nacionalni interesi i pravna država, a u br. 30 ju dopunio. Da podsjetim: kada je britanska firma "Aerospace" zaključivala posao o prodaji zrakoplova Saudijskoj Arabiji, britanski mediji su otkrili korumpiranost saudijskog dvora. Taj je ucijenio posao s prestankom svake istrage o tome, što se i zbililo.

U Hrvatskoj hrvatska firma IGH pobjeđuje na natječaju za izgradnju zagrebačke zračne luke. Nezadovoljne zapadne firme rogo bore, a predsjednik MESIĆ upravo bira taj trenutak da otvori pitanje ima li IGH monopol u Hrvatskoj, tj. gleda kako mu se može naškoditi... Da će predsjednik vlade učiniti sve da nam se na zračnu luku spusti "Europa", sasvim je očekivano, pa je to put da IGH izgubi posao u Hrvats-

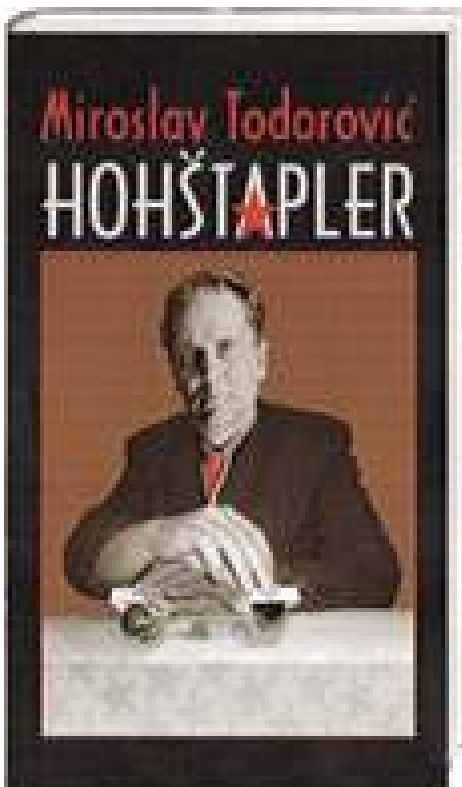
koj za Hrvatsku. Nije dosta, da dolazi salata iz Španjolske, trebaju nam i projektanti iz bijelog svijeta. Čuvari nacionalnih interesa ne poznaju taj pojam, još manje uče od Britanaca.

FRANC AMBROZ (2)

Antun Kunek, Australija

Pisac knjige HOHŠTAPLER navodi iskaze bečkog dnevnika

„Kurir“, što su ih te novine objavile 1980. godine, s osobno napisanim svjedočanstvom katoličkog svećenika u Štajerskoj Valtera Winkmillerera, predstojnika samostana u Schlofergasae 4, preminulog 1961. godine. U tome svjedočanstvu svećenik W. Winkmiller napisao je sljedeće: „Tito je bio moj školski drug u benediktinskom konviktu, „Sv. Pavao“ u Körntenu. Njegovo ime među nama bilo je Franz, ali i Josip Ambroz. Rođen je u Beču. On je bio šarmantan mladić. Nije imao prijatelja osim mene i mog brata Alfonsa. Uživao je u lijepom oblačenju i uvijek je želio biti u središtu pozornosti.“ Svećenik W. Winkmiller dokazao je istinitost svoga svjedočenja sa slikama učenika gimnazije „Sv. Pavao“ na kojima je slikan i Franz Ambroz, kasnije prozvan Tito. Radi sređivanja nasljedstva od oca, braća Winkmiller, na su-

du u Ptuj, sačuvali su dokument zahvale braće Winkmiller što su ga uputili svome školskom prijatelju, FRANZU AMBROZU zvanom Tito. Pred smrt u ljubljanskoj bolnici Franz Ambroz zvan Tito, prema iskazima liječnika, govorio je u buniću isključivo njemačkim jezikom. Austrijski diplomata u službenoj posjeti Beogradu izjavio je, da Tito govori njemački sa starim bečkim naglaskom.

Za hrvatski narod značajno je svjedočanstvo katoličkog svećenika Waltera Winkmillerera, kojim se dokazuje da je Franz Ambroz, zvan Tito, rođen u Beču. Na temelju istraživanja dokazano je, da je majka Franza Ambroza, rođena Javršek, od oca Slovenca i majke Slovenke, iz sela Posedarje, žena Franje Broza iz Kumrovca, povremeno služila kod bogatog bečkog trgovca Sa-

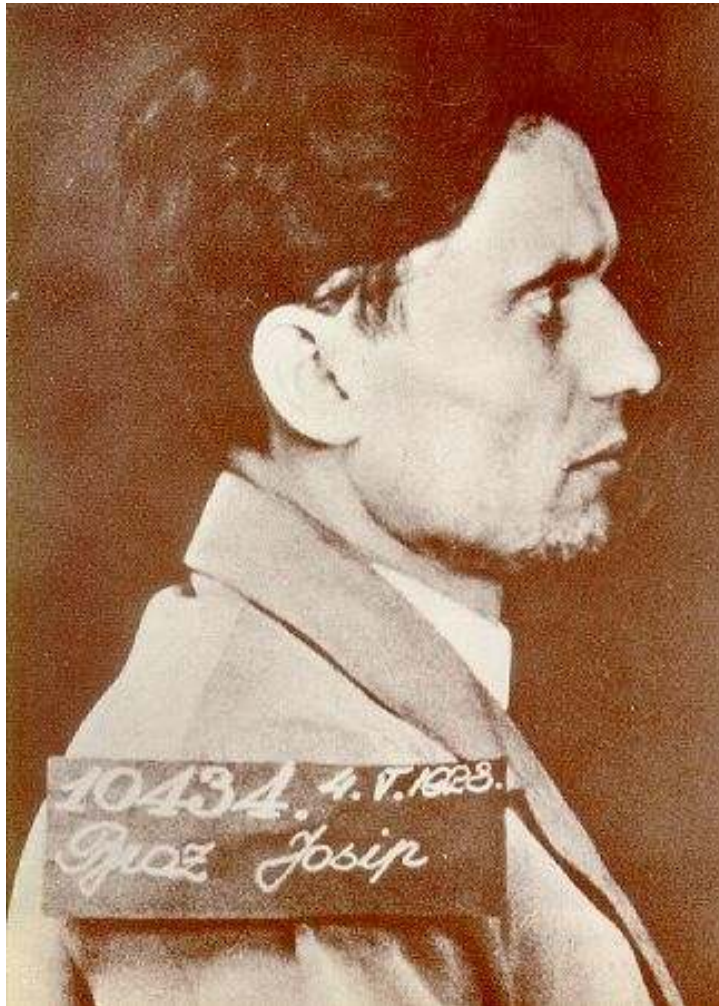
muela Mayera, biološkog oca Franza Ambroza, rođenog u Beču, koji je svome sinu Franzu Ambrozu, omogućio školovanje u gimnaziji „Sv. Pavao“. U bečkom arhivu pronađena je bolnička potvrda, gdje je zavedeno da je 16. lipnja, 1892. godine u Beču Marija Broz, rođena u selu Posedarju, rodila zdravo muško dijete. Postoje različiti datumi, dana i mjeseca, te mjesta rođenja, takozvanoga Tita, jer je njegova majka nastojala sakriti da je rodila sina u Beču.

Na temelju istraživanja pisac knjige HOHŠTAPLER dokazuje, da je Franz Ambroz, rođen u Beču, po majci polubrat Josipa Broza, rođenog u Kumrovcu, nestao u Rusiji, te da je poslije smrti Josipa Broza, preuzeo i ukarao prezime i ime svoga polubrata Josipa Broza. Pisac u toj knjizi napominje sljedeće: „Danas i ptice znaju da u vezi s Brozom, kojega su Srbi dočekali sagnuti do zemlje i ispratili u suzama i u čije su se ime odrekli Boga, postoji mnoštvo nepoznanica.“

U Srbiji Srbi su 1990. godine, u Užicu, srušili veliki spomenik takozvanome Titu, s kojim su zajedno na vrhuncu njegove moći u Beogradu vladali s „Jugoslavijom“ za svoje srpske interese. Taj Tito i njegovi spomenici po Srbiji Srbima više ne treba. Poslije balkanskog „samita“ u Zagrebu Mesić je izjavio da „tu neće biti granica i tu će biti slobodan promet roba

i ljudi“. Zaboravio je naglasiti i slobodan promet korupcionaša, švercera, drogeraša, prostitucije i ilegalnog prolaza preko Hrvatske ilegalaca iz Azije i Afrike u Evropu.

Mesić se nastoji igrati maloga „Tita“, ali bez uspjeha, jer je ta nakaza od države, zvana „Jugoslavija“, zauvijek uništena. U Srbiji, zakonski, izjednačeni su četnici sa srpskim partizanima, ljevičarima, pa i u rušenju Titovih spomenika, dok u DRŽAVI HRVATSKOJ društvo okupljeno oko

Mesića slavi takozvanoga Titu, FRANZA AMBROZA, s čijim je naređenjem Komunistička Partija Jugoslavije izvela POKOLJ nad HRVATSKIM NARODOM, pobivši preko 300.000 Hrvata i 601 hrvatskog katoličkog svećenika, te mučila hrvatskog Blaženika, Kardinala Alojzija Stepinca.

Bez obzira tko je srušio onaj spomenik u Kumrovcu, tu je srušen spomenik FRANZU AMBROZU, zvanom Titu, koji je ukrao i prisvojio ime i prezime svoga ubijenog polubrata Josipa Broza. U Mariji Bistrici, prilikom proglašenja Blaženikom mučenika Alojzija Stepinca, Sveti otac PAPA je poslao poruku hrvatskom narodu, da prevlada tri zla prošlosti, nacizam, fašizam i komunizam.

Nacizam i fašizam su pobijeđeni, ali komunisti u Hrvatskoj, koji se sakrivaju pod lažnim komunističkim nazivom „antifašista“,

i dalje se klanja lažnom Josipu Brozu, monstrumu i ubojici Franzu Amrozu, zvanom Tito i njegovom spomeniku, uz potporu ministra Bože Biškupića, radi umjetnosti kako reče. Taj komunizam u Hrvatskoj još nije pobijeđen i osuđen, a njegove zločine izvedene nad hrvatskim narodom odobravaju i dalje poklonici FRANZA AMBROZA, takozvanoga Tita. Oslobođanje od monstruma-ubojice, Franza Ambroza zvanog Tito, bit će pravo hrvatsko oslobođenje od komunizma. To je oslobođenje od Račanovog centralnog komunističkog komiteta, oslobođanje od naslijeđene komunističke korupcije, oslobođenje od nepostojećih Mesićevih „pokretanja resursa“, oslobođenje od monstuma

ubojice Franza Ambroza, zvanog Tito, s čijim monstrumskim imenom Mesić i oni iza Mesića, nastoje i dalje obmanjivati i zaustavljati DRŽAVU HRVATSKU.

GENOCIDNI ZLOČIN TOTALIRANOG REŽIMA U UKRAJINI

Poštovane dame i gospodo,

Primiti pozivnicu za promociju knjige kao izraz obilježavanja u svijetu 75 godina od Gladomora u Ukrajini.

Jevgenij Paščenko

CANDLE OF MEMORY: AMBITIOUS HOLODOMOR PROJECT

By **Svitlana Korenovska** and **Morgan Williams**, for the Action Ukraine Report (AUR), Washington, D.C.

The year 2008 has been recognized by the government of Ukraine as the "Holodomor Victims' Remembrance Year," and marks the 75th commemoration of the nation's great tragedy in 1932-1933 when Ukrainians suffered under a massive Soviet induced deliberate starvation, in which millions died in a genocide against the Ukrainian people.

The long awaited Holodomor project, announced many times over the past several years ago by Ukrainian President Victor

Yushchenko to build a world-class Holodomor Memorial Historical Complex in Kyiv, is finally beginning with the construction of a metal, glass, granite and concrete monument on the slopes of the Dnieper River not far from the world famous, UNESCO world heritage site - Kyiv Pechersk Lavra.

The commemorative monument, the "Candle of Memory," dedicated to the victims of the tragedy, is to be opened on Saturday, November 22. Ironically, in building the memorial to the victims of the Soviet artificially made famine, the creators of the monument cannot be rid of the infamous Soviet legacy of building grandeur structures "to the date".

The construction work started way

behind a normal schedule and now barely stops these days, going on around the clock. The construction site of the monument, now filled with bricks, wood, trucks and concrete, had barely finished the foundation of the monument when we visited it three weeks ago.

The ambitious Holodomor project

The whole memorial project was envisioned to be done in two stages. After much debate about which stage should come first (1) the "Candle of Memory" monument and its adjacent area is now under construction as has been stated.

(2) The second stage of construction foresees the creation of the

world-class historical complex including a large museum, research center for scholars, library, archival space, office space, exhibition space and electronic databases attesting to the tragedy of the Ukrainian nation.

Many Ukrainian and international leaders strongly urged the government to build the historical complex first and the new monument second. These leaders felt the historical complex was needed most at this time. A new monument could wait till later. But their urgent pleas over several years to the leaders of the Ukrainian government fell on some deaf ears.

National institute of memory

The Ukrainian National Institute of Memory has announced another international contest for the best project draft of the future museum and historical complex. The completion of the complex, which now does not exist even on the blueprints, will be the final touch of the ambitious construction project of the Holodomor memorial.

The realization of the project is managed by the Institute of National Memory that is not only distributing budget funds but also envisioning the idea behind the whole memorial complex. "The role of the institute is more ideological," says Oleksander Ivankiv, first deputy head of the Institute of National Memory, "we are forming the vision of how the memorial should look like."

Creative team headed by Anatoliy Haidamaka

The creative team headed by the artist Anatoliy Haidamaka, whose design for the Memorial won a national competition, and the chief architect of the monument Yuriy Kovalev are in charge of the monuments appearance.

Representatives of the presidential

administration and Kyiv municipal administration are taking part in project discussions. The creative and construction team has been working 24/7 during the last four months in order to finish the monument by the opening date of Saturday, November 22.

The creators and ideologists of the memorial face not only time constraints but also lack of money. The initial allocation for the project of 80 million UAH budget money are running out and the current estimate for the completion of the project comes to near 133 million UAH. The Cabinet of Ministers approved the estimate but the new budget has approval has not yet been passed.

"We came to the edge when the funds are almost exhausted and we have to find the solution," says Mr. Ivankiv, "The ideas [for a monument] are very ambitious, and when we explain to the foreigners what we want to do and in what time limits, nobody believes it is possible. But Ukrainians are that kind of people who can surpass themselves."

The look and feel of the monument

The initial concept of the whole

memorial complex foresaw the building of a 26-metres bell tower and black granite road down the hill that was going to lead to the man-made lake and the historical complex dedicated to the victims of Holodomor.

During the initial discussions and project evaluations, the bell-tower as the central element of the structure was rejected in favor of the candle-like monument. "A bell tower is connected to the idea of the Christ, but the Holodomor took the lives of many people, not only Christians," says Igor Yukhnovsky, acting as the Head of the Institute of National Memory.

The finally approved monument design, an artistically stylized candle-like structure, will still visually remind one of a bell tower but instead of the cross there will be a candle "flame" at the top.

A sculpture composition of kneeling angels will be placed on both sides of the passage way going up to the memorial from Mazepa Street (former Sichnevogo Povstannya Street), and the passage way itself will be paved in black granite. The passage way will lead to the square, on which a sculptural composition representing the wheels of history will be placed, and to the Candle of Memory monument itself.

Behind the monument there will be the symbolical wall, a sculptural composition representing the black wooden planks with the carved names of the villages suffered from the Holodomor and quotes from the survivor's recollections about the tragedy.

What about those who caused the tragedy..about soviet leaders & government?

Many Ukrainian and international leaders strongly urged the Ukrainian government to design the new

Holodomor monument to depict two main elements:

(1) the honor and remember the millions who died, the victims who were starved to death, and also

(2) make a strong statement against those who caused the tragedy, about the political leaders who were out of control and the Soviet political and governmental system that together caused millions to die such an inhuman and unnecessary death. The best monuments in the world about such tragedies do both, they do not leave out a statement about those who caused of the crime.

But once again the strong request by many international leaders, over the past few years, fell on some strangely deaf ears within the Ukrainian leadership. Holodomor monuments and commemorations in the past, especially in Ukraine, have focused mainly on the millions of victims and not also on the Soviet leaders and the Soviet style government that caused the deaths.

Many leaders and other citizens in Ukraine have been very hesitant to make statements about those who caused the crime, about the system that caused the crime, hesitate to speak out, to tell the truth. From what can be seen so far in the design of the new monument it will focus mainly on the victims, not on the cause.

Once again it seems some elements in the Ukraine government have prevailed and Ukraine is not building a monument that stands clearly as a strong and enduring symbol against the leaders and government that caused one of major tragedies of history.

The new Holodomor monument, at least what can be seen at this time from the photographs, does not appear to be one that will ma-

ke one remember, with strong feelings, the millions who died, and also make one remember, with the appropriate opposite feelings, the people and government that murdered by starvation millions of Ukrainians.

Only time and people's response will tell whether the new monument has the potential to be recognized on a world-class scale with the best such monuments around the world that depict the worst crimes against humanity.

Controversy of the location

The monument commemorating the victims of Holodomor is being built not far from Kyiv Pechersk Lavra near Park Slavy. There is still some controversy about the height of the monument. From the initially mentioned 26 meters, the monument will rise to about 35 meters tall. This means the monument will be higher than the height of the nearby monument of Glory, a 27-metre stele in Park Slavy, dedicated to the eternal glory of the World War II soldiers.

The place was chosen deliberately because of its large size, otherwise difficult to find in the central part of the city, and the closeness the Park Slavy where Kyivans commemorate the veterans and the fallen in the World War II, another tragedy that took lives of tens millions of Ukrainians.

However the placement of the memorial in the park zone not far from the Lavra immediately raised the wave of questions and concerned about the effect on the existing landscape and especially the famous cityscape views with the golden domed monasteries seen from the left bank of the Dnieper River and admired by the locals and visitors alike.

The creators of the monument claim that the natural beauty of the

hills will only gain from the current reconstruction of the area and the park zone beloved by Kyivans will not be harmed. There is still a widespread concern that the monument's height might block views of the Lavra but officials say that the height of the monument cannot be higher than the Lavra churches' domes.

Hall of memory

One of the initiatives of the Institute of National Memory was the creation of the so called "Hall of Memory", a hall beneath the monument. Until the actual historical complex is built, the hall will provide visitors with the information about the Holodomor.

To the opening ceremony the Institute of Memory plans to create 5-15 minutes documentary that will be projected on the walls of the hall. After the museum completion, the hall will host an electronic database, where every visitor will be able to find information on Ukrainians who perished in the Holodomor.

Oleksander Ivankiv underlines that the new monument will not compete with the existing modest sculpture that has already become the symbol of the nation's tragedy and located near the St. Michael's Golden-Domed Cathedral.

"This idea is more monumental," says Mr. Ivankiv, "But it is not the "wall of tears". Through the commemoration of the innocently perished, we also want to show the immortality of the nation. The fact that despite all tortures and tragedies, the nation had survived and now has its own State."

MOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec,

kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

SMISAO ŽIVOTA (2) Nebiblijsko i biblijsko razumijevanje i gledanje

Tražiti smisao života u radu

Tražiti smisao života kroz naše osobne uspjehe je velika zabluda. Ako gledamo ljude u prošlosti koji su bili strahovito uspješni, daleko uspješniji nego ćemo mi ikada biti, zatim čujemo ili čitamo njihova svjedočanstva, zaboljeti će nas srce! Njihov zaključak je jednostavan, tražiti život i smisao života kroz zadovoljstva i rad ostavlja nas praznim i neispunjenim, jer očekujemo daleko više nego je moguće dobiti. Ako mislimo o našem poslu koji radimo i o stvarima koji nas zadovoljavaju, vrlo brzo ćemo doći do zaključka da nas to neće nikada, apsolutno nikada napraviti potpuno sretnim i zadovoljnim. Kralj Salomon nastavlja sa svojim svjedočanstvom, gdje kaže da je tražio smisao života u mudrosti, u raskalašenosti života i tražio je smisao života u radu. Evo što kaže o svemu tome.

Propovjednik. 2, 3:11:

3. Odlučih tijelo krepiti vinom, a srce posvetiti mudrosti; poželjih prigrliti i ludost, kako bih spoznao usrećava li ljude ono što pod nebesima čine za izbrojenih dana svojega života...

4. Učinih velika djela: zazidah sebi palače, zasadih vinograde;...

5. Uredih perivoje i voćnjake, nasadih u njima voćke svakojake....

6. Načinih jezera da plodna sadišta natapam...

7. Nakupovah robova i robnja, imadoh i sluge domaće, a tako i stada krupne i sitne stoke više no itko prije mene u Jeruzalemu...

8. Nagomilah srebro i zlato i blago kraljeva i pokrajina, nabavih pjevače i pjevačice i svakoga raskošja ljudskog, sve škrinju na škrinji....

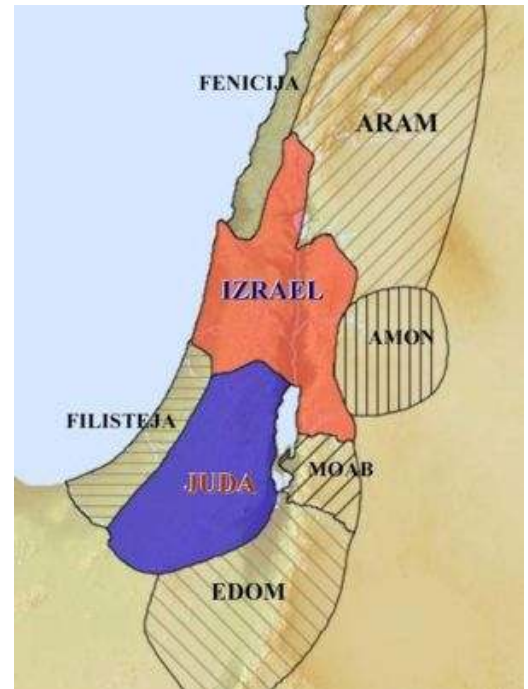
9. I postatdoh tako velik, veći no bilo tko prije mene u Jeruzalemu; a nije me ni mudrost moja ostavila...

10. I što god su mi oči poželjele, nisam im kratio, niti branih srcu svojemu kakva veselja, već se srce moje veselilo svakom trudu mojem, i takva bi nagrada svakom mojem naporu...

11. A onda razmotrih sva moja djela, sve napore što uložih da do njih dođem i gle, sve je to opet ispraznost i pusta tlapnja! I ništa nema valjano pod suncem.

Zaključak svega ovoga je slijedeće: Kralj Salomon bio je u njegovu vrijeme najbogatiji čovjek na svijetu, a vjerojatno bio bi i najbogatiji čovjek na svijetu i danas. Zlato je za njega bila prava i jedina vrijednost, srebro nije imalo nikakvu vrijednost! Imao je što mu je srce poželjelo, napravio je

što si je zamislio i da bi na kraju došao do zaključka da je to sve

Kraljevstvo Juda

bezvrijedno, bez smisla, ispraznost i pusta tlapnja.

Tema koju nitko ne želi čuti i govoriti o njoj

Kralj Salomon proveo je mnogo sati tražeći smisao života. Zapamtimo, kad je kralj Salomon pisao knjigu Propovjednik, bio je pri kraju svoga života i smrt je bila svakodnevno prisutna u njegovim mislima. Smrt je tema o kojoj malo tko želi govoriti ili čuti! Neka se u crkvama objavi unaprijed da će slijedeće nedjelje glavna tema biti smrt, nitko neće doći! Na pogrebu iskrenih kršćanskih vjernika i nevjernika ogromna i veoma vidljiva je razlika kako se doživljava smrt. Za nevjernika to je kraj čovjeka, a za vjernika, "Novo rođenog"

kršćanina smrt je nastavak vječnog života s Bogom!

Ja osobno nekoliko puta sam bio veoma, veoma blizu umiranja kao i mojih najbližih. (Moja majka i moj stariji brat Zlatko!)

U zadnjih 30. godina snimio sam priličan broj dokumentarnih filmova na temu smrti. Iznimno mali broj gledatelja prisustvovalo je prikazivanju tih filmova! Činjenica je da svaki čovjek mora umrijeti. Pitanje je samo, kada i na koji način? Ljudski život gasi se iz razno raznih razloga. Smrt je prisutna među nama uvijek. Statistika o smrti je veoma impresivna, jedan prema jedan! Nama je suđeno umrijeti. Ne samo da nam je suđeno umrijeti, nego, i kada ćemo umrijeti. Tu sve ljudske aktivnosti ostaju bespomoćne. Evo kako je zapisano o smrti u Svetom pismu:

"I kao što je ljudima određeno samo jedanput umrijeti-potom dolazi sud."

(Hebrejima 9,27)

"Vjetar nitko ne može svladati, niti gospodariti nad danom smrti."

(Propovjednik, Drugi dio 8,8)

"Jer je plaća grijeha smrt, a milosrdni Božji dar jest život vječni u Isusu Kristu, Gospodinu našem."

(Rimljanima 6,23)

Isusova smrt na križu nije katastrofa, nego sredstvo našeg izbavljenja. Naši životi su u rukama svemogućeg i pravednog Boga. Smrt pobijediti može samo Bog!

Mudrost i glupost

U glavi 10 kralj Salomon govori o dva načina življenja. Samo dva su načina, put mudrosti ili put glu-

Juda (pleme)

posti! U današnje vrijeme, zahvaljujući televiziji i internetu, vidimo jasno ova dva različita načina življenja. Vrlo brzo možemo zapaziti da gluposti prevladavaju u velikoj mjeri! Hrvatska državna televizija HTV emitira u svoje udarno vrijeme filmove i programe sa spornim i glupim temama i sadržajima, i nitko se ne protivi tim grijesima ili otrovu (Sotoni) koji truje hrvatsku mladež, cijele obitelji i hrvatski narod!

U glavi 10 kralj Salomon upozorava nas o glupostima i greškama koje činimo u našim životima; O malim glupostima i malim greškama. O malim greškama i malim glupostima onih koji nas vode. O greškama i glupostima na radnim mjestima, i na kraju o glupostima i greškama koje govorimo!

Prvo, o malim glupostima i malim greškama. Salomon nas upozorava da nije potrebno učiniti veliku grešku, jer i male i beznačajne greške mogu nam zagorčiti ili čak upropastiti život.

Drugo, o malim greškama i malim

glupostima onih pojedinaca koji dođu u pozicije šefa, upravitelja, predsjednika, premijera, ili svojom titulom, statusom i onih koji vode ljude ili naciju. U Hrvatskoj nakon ostvarenja vlastite države do danas, vlada kriterij poslušnosti i podobnosti. Ljudi koji zaslužuju svojim kvalifikacijama, neokaljani i časni nemaju šanse da se u Hrvatskoj zaposle na radna mjesta koja im pripadaju, ili da vode državu! To je onaj dio naše nesretne Hrvatske povijesti iz kojeg bi trebali naučiti kako krenuti u budućnost! U Svetom pismu Kralj Salomon ovako opisuje te situacije:

"Ludost se podiže na najviša mjesta, a veliki zauzimaju niske položaje!"

(Propovjednik 10,6)

Treće, o glupostima i greškama na radnom mjestu. Nekoliko biblijskih primjera kada se radi o radniku koji ne misli svojom glavom ono što radi. "Tko jamu kopa, u nju pada; i tko ruši zid, ujeda ga zmija (zmije vole živjeti u hladnim i mračnim prostorijama). Tko lomi kamenje, ono ga ranjava; tko cijepa drva, može nastradati."

(Propovjednik 10, 8-9)

Drugim riječima, čovjek koji na poslu nije koncentriran i ne misli na ono što radi, vrlo lagano može učiniti glupe greške, koje ga mogu skupo stajati!

Pametno je ići na posao pripremljen i bistre glave.

Četvrto, o glupostima i greškama kada govorimo. "Pune su miline riječi iz usta mudraca, a bezumnika upropašćuju njegove usne. Luđak previše govori: čovjek ne

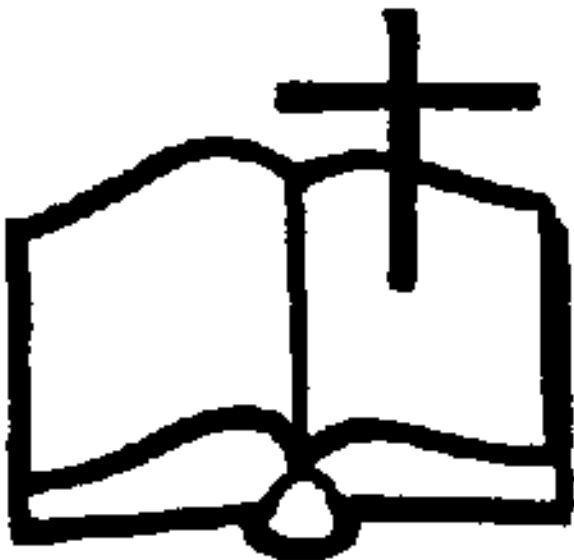
poznaje budućnost, i tko mu može kazati što će poslije njega biti? Luđake mori njihov trud, tko ne zna puta, ne moći u grad!"

(Propovjednik 10, 12-15)

Kralj Salamon ovdje nas opominje i uči slijedeće; ako nešto u nama postoji da nas se relativno brzo otkrije kao budale, onda je to naš jezik! Postoje 4-5 načina na koji će nas jezik iznevjeriti i otkriti da smo obične budale, i da naši govori su prazni i bez smisla. Nemoj početi govoriti prije nego što promisliš što ćeš govoriti. Postoji vrijeme kada se govori i kada se šuti. Nije dobro govoriti samo da se govori. Nekontrolirani jezik je glupi jezik. Pametan čovjek zna kontrolirati svoj jezik.

Zaključak o smislu života

Dobro je ponavljati rečeno, jer zaboravljamo brzo. Iz istih razloga Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist namjerno je ponavljao svojim učenicima i po nekoliko puta iste stvari!

**Sveto Pismo
Biblija
Stari zavjet + Novi zavjet**

Biblija je najljepša knjiga

U Svetom pismu, Starom zavjetu nalazimo knjigu Propovjednika, Davidova sina Salamona, kralja u Jeruzalemu. Knjiga Propovjednik je životopis, zapisnik čovjeka koji istražuje pravu istinu i smisao života! Bez daljnjega, Salamon je čovjek kojem se može vjerovati da zna što govori! Salamon je napisao tri knjige. U mladosti napisao je knjigu imenom: "Pjesma nad pjesmama". U srednjim godinama napisao je knjigu "Mudre izreke", a pri kraju svoga života napisao je knjigu "Propovjednik!" Veoma je zanimljivo znati neke detalje iz vremena kada je kralj Salamon živio. Cijelo vrijeme njegove vladavine, punih 40 godina bio je mir, bez rata, tako da je to vrijeme iskoristio istražujući smisao života!

Nije imao apsolutno nikakvih prepreka u svome istraživanju. Imao je vremena i novaca koliko mu je trebalo za sva moguća i nemoguća istraživanja. Sveto pismo ga opisuje kao najbogatijeg i najpametnijeg čovjeka na svijetu za sva vremena!

A osim toga, što je sam Propovjednik bio mudar, on je narod učio mudrosti, te je odmjerio, ispitao i sastavio mnogo mudrih izreka. Ujedno se Propovjednik trudio pronaći prikladne riječi i izravno izraziti istinu. Čujmo svemu završnu riječ:

"Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer

to je sav čovjek. Jer sva će skrivena djela, bila dobra ili zla, Bog izvesti na sud".

(Propovjednik 12, 9-13,14)

(Svi su citati preuzeti iz prijevoda Biblije u nakladi "Kršćanske sadašnjosti".)

Moj kratak zaključak

Mi možemo ignorirati Propovjednika u Svetom pismu i ne vjerovati Božjoj riječi, koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Život bez Boga je zaista prazan i besmislen. Sve tvrdnje nevjernih ljudi to ne mogu pobiti pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stavova i stajališta. To ništa ne mijenja o činjenicama o kojima Sveto pismo govori! Bog je čovjeku podario slobodu izbora za život, i najveću prigodu za životnom promjenom osobnim obraćanjem. Prema Božjoj riječi svaki čovjek ima prigodu ostvariti novi život u vjeri s Bogom. Gospodin Bog, naš Spasitelj, Sin Božji. Isus Krist ima uvijek nade za svakoga, ali je na nama da mu otvorimo svoje srce i prigrlimo ga.

"Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor, staro je nestalo, novo je evo, nastalo!" (Korinćanima 5, 17)

Mi možemo ne vjerovati u Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, ali to ne znači da On ne postoji!

P.S.

Davne 1977. godine vjerom sam prihvatio Isusa Krista kao svog osobnog Spasitelja.

**PRATITE
NA „HRVATSKOJ STAROKATOLIČKOJ
TELEVIZIJI“**

www.svakovamdobro.hr

STALNU SMOTRU

HRVATSKOG DOMOVINSKOG FILMA

I. kolo

DOKUMENTARNI FILMOVI DARKA pl. PREBEGA

- 1. Saga o obitelji Zrinski (postavljeno)**
- 2. Varaždinski franjevci (postavljeno)**
- 3. Međimurska revolucija**
- 4. Varaždinske Uršulinke**
- 5. Dr. Ivan Novak osloboditelj**
- 6. Obitelj Neimara Morandini**

NEKA BUDE MENI ONO ŠTO ŽELIM BLIŽNJEMU! (1)

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Kad narod vodi zdrav razum, vodeći ljudi nastoje biti što razboritiji. Budući da čovjeka, od svih živih bića, razlikuje dar savjesti, istina je ljudska kategorija samo onda kad se očituje u recipročnosti međuljudskih odnosa. Istina, dakle, nije ničije 'vlasništvo', jer svi ljudi se prepoznaju u istini. Ona smiruje ljude u samima sebi i izmiruje ljude i narode među sobom. Jednom i po kome spoznata istina ipso facto postaje vlasništvom cijelog ljudskog roda.

Obznanjena istina nikad ne može postati izvorom zla u ponašanju ljudi. Naprotiv, naviještanje istine i u hramovima, i na trgovima, pa i 's krovova' postaje poziv graditelja mira i uzdizanja bližnjih u svom ljudstvu. Samo neuki ne razlikuju istinu od laži, samo se zločinci boje istine.

Kad istina postane strogo čuvana tajna onih koji se njome kane poslužiti kao sredstvom porobljenja drugih ljudi ili naroda, onda sakrivanje istine postaje izvorom zla. A oni koji sebe smatraju vlasnicima istine, pogotovu kad su od drugih oteli ili ukrali njihovo intelektualno vlasništvo, prije ili poslije dokažu se ljudskim zlotvorima. Tko će pametan osakati svoje dijete pak ići s njime prositi milodare po ulicama i na trgovima?

'Najgora vrsta ljudi su oni koji lažu u ime Božije' - piše u Kur'anu. Tu se u biti radi o kulturi raščovječenja koji sve monoteističke vjere nazivaju riječju 'sotona', a za koje Krist reče da su 'lažovi i rušitelji'. Oni sasvim sigurno svijesno i planski djeluju protiv duha istine s kojom sebe poistovjećuju nasuprot ljudskoj savjesti iz koje sebe time izuzimaju.

U praktičnim stvarima, pogotovo u novijoj povijesti, osim najrazličitijih bojevnikih sekta koje sebe smatraju

vlasnikom Boga, nastajale su i političke, najčešće ateističke stranke. Koliko god je dobro da se razne stranke u stvarnosti svoje nacije natječu tko će biti korisniji općem dobru, još veće je zlo kad počmu jedni drugima raditi o glavi - poistovjećujući sebe s trajnim smislom progresa. Kraće: kad se pojam 'partija' izdigne iznad pojma 'patria', onda nastane udaranje po bubnjevima koji raspaljuju strasti i stvaraju uvjete sukoba i prolijevanja krvi.

Postoji li mogućnost da univerzalnost građanstva vođena zdravim razumom pođe putem istine u slobodu, dajući tako primjer i svom neprijatelju kako se može biti manje nesretan i konstruktivan? Može li, kraće, izlaz iz zarobljenja bilo okupatora bilo neznanja svoj smisao naći u postavci: Dao Bog meni ono što želim i svom neprijatelju?

U smislu pragmatičke logike, neprotimba virtualnog i stvarnog, zahvaljujući proširenju spoznaje istinitog održava evolutivnu ravnotežu koja nema potrebe za lažima niti ubijanja radi nadgradnje općeg dobra. Temeljna premisa pragmatične logike glasi: što nije logično, nije ni moguće.

Uz logiku kao faktor koherencije u prosuđivanju, postoji i utilitarna logika, odnosno dijalektika. U biti, samo matematička logika nam može pomoći da shvatimo da je logika jedno, a dijalektika nešto sasvim drugo. Logika proizlazi iz intuicije kao izražajnog svojstva ljudske savjesti, dok je u dijalektici (od Aristotela na ovamo) dominantan optički privid koji i od fatamorgane u pustinji može sugerirati površinu vode. Ta optička dominantna i navela je Aristotela na ideju geocentrizma, a zatim i Papu da zbog osporavanja tog dokaza poganskog privida, osudi Galileo Galileia.

Provjeravatelji dijalektičkih privida, osobito kad su lukavo predmišljeni, uvijek su dijelili sudbinu s legendarnim Prometejom. Znanost podrazumijeva hrabrost. Ljudožder misli da dokazuje svoju superiornost nad pametnim kad mu pojede mozak. Suvremeni ljudožderi su notorne budale. Oni se boje svjedoka istine. Prosvjeta budala jedina je mogućnost da izbjegnemo vladavinu gluposti kao ideologije neokanibalizma.

Može li, dakle, biti riječ o revoluciji kad se zamah općinstva u nadi za boljitkom pretvori u izlazak iz ropstva znanju drugog ili vlastitom neznanju? Ni jedan od poznatih političkih prevrata nije bio i sinonim oplemenjenja pojedinca u naporu da skupnim oslobođenjem stvori uvjete unutrašnje i vanjske ravnoteže. A najbliže tom povijesnom zamahu bila je Hrvatska revolucija Bana Jelčića.

U načelu, bit kršćanske prosvjete sastoji se u buđenju ljudske savjesti, odgoju probuđene savjesti i obrani djelatne savjesti. No, kad se to poslanje kršćanskih prosvjetitelja pretvori u utilitarnost u odgoju savjesti kako bi odrasli kršćani postali dobri podanici svojih vladara, javlja se jedina istinska šizma u povijesti ljudskog hoda putem istine u posvećenju, a ne samo doktrinalnu, nacionalnu, rasnu ili klasnu slobodu - na račun bližnjih.

U vrijeme kaosa koji je zavladao u Europi polovicom devetnaestog stoljeća, raskorak koji je, pojavom racionalizma kao svjetonazora izdvojenog a zatim suprotstavljenog diktaturi nad ljudskom savješću, bilo u ime Božije bilo bez tog izgovora, teško je bilo smisliti i promisliti međuljudske odnose u koherenciji smisla i u zajedništvu napora. Teško je bilo dovesti za zajednički stol i vjer-

ske i političke i staleške i nacionalne i vojne prvake. A to je pošlo za rukom samo hrvatskom Banu Jelačiću!

To je bila jedina (meni) poznata revolucija koja je svoj stožer imala u - parlamentu. I to u najstarijem parlamentu zapadne civilizacije (kad je kralj Zvonimir u svojoj 'Krunidbenoj prisegi' obećao da će se u svim stvarima svoje vlasti i u toku vladavine za svog vremena savjetovati sa Saborom, Engleska još nije ni postojala, a kamo li Britanski parlament).

U vrijeme dok je Hrvatski Državni Sabor koordinirao čine Hrvatske revolucije, bez klasnih a pogotovu ne i rasnih konotacija) u Saboru su sjedili i vjerski prvaci - zagrebački biskup i pravoslavni patrijarh. Time se Hrvatska revolucija može smatrati evolutivnim uzdizanjem na viši stupanj civiliziranosti uz znanje, sudjelovanje i odobrenje svih predstavni-

ka djelatnih struktura ukupnosti građanstva.

Nije mi poznato ni to da bi jedna druga revolucija vođena iz parlamenta i bila ujedno: oslobođenje kmetova od feudalaca, oslobođenje pojedinaca od vjerskog ili ideološkog fanatizma i oslobođenje ukupnosti građanstva nacije od strane kolonijalne prinude.

Hrvatska revolucija (kako je svoje povijesno djelo nazvao Ban Jelačić u Hrvatskom Državnom Saboru) oslobodila je proizvođače hrane od par tisuća stranih feudalaca koji su ih na svojoj zemlji tretirali kao polurobove, dala seljacima da budu gospodari svoje zemlje i tim činom ih učinila plemenitima. Istinsko i našoj tradiciji svojstveno plemstvo bilo je oduvijek - vlasništvo obiteljske zadruge nad zajedničkim i nedjeljivim zemljištem. U to ime i jedan narod

postaje plemenitim kad postane vlasnikom svoje zajedničke i nedjeljive domovine. Biti plemenit znači - biti svoj na svome, a ne ičiji sluga, pogotovu ne stranog gospodara.

Istinska nezavisnost je plemenitost univerzalnosti građanstva!

Uzme li se to u obzir, onda ćemo moći shvatiti zašto su Hrvatsku revoluciju klevetali i nemilosrdno napadali i ateistički ideolozi (Marx i Engels) i hegemonistički grabežni manijaci (mađžarski grofovi) i zapadne kolonijalne sile i posebno i svi zajedno jer je Hrvatska revolucija bila civilizacijski čin s bitnom konotacijom promocije ljudskog dostojanstva i patriotizma. Pravi početak pojave i ne samo virtualne potrebe sveopćeg bratstva i sestrinstva svih domovina na svijetu, a ne samo ikoje klase, rase ili vojne velesile.

KADA SRBINA ZA PREDSJEDNIKA HRVATSKE?

prof. Dubravko Heinrich,
Karlovac

Na blog.vecernji.hr/klima pojavio se autor g. Bojan KLIMA, koji se pristojno ovako predstavio: NOVINAR SAM I PRODUCENT NA GLASU AMERIKE U WASHINGTONU.... U SJEDINJENIM DRŽAVAMA ŽIVIM OD 1986. MAGISTRIRAO SAM KRIMINOLOGIJU I SOCIOLOGIJU PRAVA NA KENT STATE UNIVERSITY, TE KAO ASISTENT RADIO NA KSU I NA SVEUČILIŠTU AKRON U SAVEZNOJ DRŽAVI OHIO. DIPLOMIRAO SAM NA PRAVNOM FAKULTETU U ZAGREBU.

Već sam pisao u GLASNIKU, kako su BBC-u mnogi (ako ne možda svi) medijski izvjestitelji te kuće naveli, kako su ujedno bili britanski špijuni. Ne znam jesu li i danas....

Prema onom što je g. Bojan napisao ne može se reći, da je novac Hrvata uložen u njegov studij bačen u vjetar, što je inače čest slučaj. Vjerujem, da je veliku grešku počinio neoprezom.

Njegova zapažanja, kako nas neki, koji u sebi nemaju hrvatski osjećaj uvode "u Ameriku" na način da glavni grad zovu "metropolom", Trnje će biti "Manhattan", gradi se "Capitol Hill" i osniva hrvatski "FBI" ,...

Ja bih dodao viziju g. Vedriša, da Hrvatska postane "Californija" zemlja s najvećim brojem zatvora po stanovniku i najmanjim brojem škola, a za mjesec dana prijeti joj stečaj... Upravo to nam treba !

Mr. Bojan dalje piše:

NIJE DUGO TREBALO ČEKATI DA NETKO NE SPOMENE I 'NAŠEG

OBAMU'. NEKOLIKO DANA NAKON POBJEDE BARACKA OBAME NA AMERIČKIM PREDSJEDNIČKIM IZBORIMA, HRVATSKIM JE POLITIČARIMA POSTAVLJENO PITANJE 'KOLIKO BI HRVATIMA TREBALO DA ZA PREDSJEDNIKA IZABERU SRBINA'. VLADIMIR ŠEKS JE REKAO DA ĆE HRVATSKOJ ZA TO TREBATI 'ZNATNO KRAĆE OD 200 GODINA' ZORAN MILANOVIĆ JE ODGOVORIO DA ĆE SE TO DOGODITI KADA SE 'PRESTANU POSTAVLJATI TAKVA PITANJA', DODAVŠI DA JE BLISKOST HRVATA I SRBA PUNO VEĆA NEGO ŠTO JE BILA BLISKOST AMERIČKIH BIJELACA I CRNACA.

UMJESTO O 'NAŠEM OBAMI', ŠEKSA I MILANOVIĆA MOGLI SU GLAT PITATI KADA ĆE HRVATSKA POSLATI SVEMIRSKU EKSPEDICIJU NA MARS.

Oba političara u Hrvatskoj (nisam napisao hrvatska političara!) znaju da nisu babe vračare, ali si dozvoljavaju podcjenjivati Amerikance, pa će Hrvatska, pod njihovim mudrim idejama biti puno brža, a oni već sada za to dobiti kolajne za izvanustavne ideje. U čemu brža?

U izdaji hrvatskih nacionalnih interesa!

I uvaženi novinar i političari nasjeli su na podlo pitanje medija, koje političari ne razumiju, ali se g. Bojanu čudim: Pristali su na miješanje pojmova nacionalno i rasno.

Inače odgovor na pitanje kada će Srbin biti predsjednik Hrvatske je vrlo jednostavan:

ONDA KADA PREDSJEDNIK AMERIKE BUDE KENIJAC.

Barack nije ni pomislio da spomene

da je Kenijac, on je zajedno s izbornim suparnikom uzviknuo:

"Svi smo mi Amerikanci i učinit ćemo sve za Ameriku, yes we do!"

Kada budete od Srbina u Hrvatskoj čuli iskren uzvik:

"Svi smo mi Hrvati i učinit ćemo sve za Hrvatsku, da učinit ćemo!", tada se mogu postavljati pitanja koja se sada protuustavno postavljaju, a političari ulijeću u klopku i u njoj samodopadno uživaju.

Ne može politički stranac voditi Hrvatsku, jer je u sukobu interesa.

Uostalom, valja očekivati daljnju imitaciju Amerikanaca: oni državljanstvo ne dijele šakom i kapom, a za one, koji su izdali svoj narod i radili za Al Quaidu imaju posebno odmaralište na jednom otoku. I mi

imamo otok, zar ne ?

G. Bojan je odlično napisao: S DRUGE STRANE, AMERIČKI CRNCI SJEDINJENE DRŽAVE SMATRAJU SVOJOM ZEMLJOM. BEZ OBZIRA NA SENTIMENTALIZIRANJE AFRIČKIH TRADICIJA I 'POVRATKA KORIJENIMA' OD STRANE NEKIH AMERIČKIH CRNACA, MISLIM DA VEĆINA AFRO-AMERIKANACA PO DOLASKU U AFRIKU UBRZO SHVAĆA DA IMA VIŠE ZAJEDNIČKOG S BIJELCEM IZ KANSASA, ŽIDOVOM IZ BROOKLYNA ILI HISPANO-AMERIKANCEM IZ LOS ANGELESA NEGO SA LOKALNIM STANOVNIŠTVOM.

Kako je sada u Hrvatskoj S DRUGE STRANE?

S ovakovim političarima, koji misle, da su uopće dorasli usporedbama, Hrvatima ne predstoji BARAK, već BARAKE.

Mnogi Hrvati, koji su iz njih ne tako davno izašli, zapitat će se : "Zar opet!?"...

ISELJENIK PASKO BABURICA S KOLOČEPA BLIZU DUBROVNIKA

Divo Bašić, Dubrovnik

Pasko Baburica (1875.-1941.) s Kalamote (Koločepa) obogaćio se trgovinom mesa i salitre u Čileu, a bio je jedan od glavnih osnivača Jugoslavenskog Lloydja. Novčano je pomogao matičnu crkvu (1910.) i obnovio župničku kuću (1923.), izgradio prostrani pristanišni gat (1924.) i put oko luke Donjeg Čela na Koločepu, te obnovio zvonik (1929.) u Dubrovniku. Za obnovu zvonika Pasko je izdvojio oko 24.000 dolara. U Čileu podiže škole i druge ustanove, te 1927. osniva s Mihom Mihanovićem Jugoslavenski biro za informacije u Splitu i dr. List "Chicago Tribune" navodi:

"Pasko Baburica... iseljenik koji se

svojim radom podigao iz siromaštva do sreće i uspjeha na sjevernim pampama salitre, danas je najjača sila iza scene u čileanskoj vladi".

Bio je glavni (u)dioničar (51%) Banco nacional de Chile. Tridesetak tvornica čileanske salitre omogućavale su tvrtki u vlasništvu (južnoamerički zapsanog) Pascuala Baburizze da bude poznat na bankarskim i poslovnim tržištima Londona i New Yorka.

Jedanput je gospar Pasko potpisao ček na 4 milijuna engleskih funti.

U Čileu je pomagao iseljenicima iz Dubrovnika i Dalmacije. U njegovim tvornicama salitre radilo je preko 40.000 zaposlenika. Bračanin Frano Petrinović bio je glavni direktor tvornica koje je (uključujući indus-

trijsku opremu i nalazišta salitre rude) zajedno s Paskom Baburicom 1929. prodao sjevernoameričkom koncernu Guggenheim Brothers iz New Yorka, pa se te godine Jugoslavensko-američka plovidba (osnovana 1924. u svrhu razvića prometa prema Peruu i Čileu) i Atlantska plovidba "Ivo Račić" udružuju u Jugoslavenski Lloyd u kojem je gospar Pasko bio potpredsjednik i uložio svoj glavni kapital. Glavnica društva iznosila je 1 milijun engleskih funti, što nije imala nijedna banka ili društvo u bivšoj (staroj) Jugoslaviji. Nikola Mihanović je bio predsjednik Jugoslavenskog Lloydja, a članovi uprave (generalni direktor) Božo Banac, te Frano Petrino- vić, dr. Miše Kolin i dr. Niko Marino- vić.

HRVATSKI JEZIK - POSEBAN SLAVENSKI JEZIK (1996) (1)

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Razred za filološke znanosti

Pripremio: **Borna**

Hrvatski jezik poseban je slavenski jezik kad se gleda i s lingvističkoga i sociolingvističkoga gledišta, a jednako tako i s ostalih kao što je kulturno, povijesno i političko. Nespornosti oko te posebnosti proizlaze iz činjenice što on u srpskome jeziku ima bliskoga suradnika i što je u 19. i 20. stoljeću bilo nastojanje da se od ta dva jezika načini jedan, ali to se u stvarnosti nikada nije dogodilo.

Hrvatski jezik ima tri narječja: štokavsko, čakavsko i kajkavsko, a srpski ima dva: štokavsko i torlačko. Budući da među Hrvatima i Srbima prevladavaju štokavci, oni su svoje književne jezike izgradili pretežno na štokavskom narječju pa odatle velika sličnost tih dvaju jezika, ali kako štokavsko narječje nije jedinstveno, nego ima više dijalekata i kako se ta dva književna jezika ne temelje u svemu na istome dijalektu i kako su se na toj osnovici razvili nezavisno jedan od drugoga, u različito doba i na različite načine, to među njima postoje razlike koje su takve naravi da se oba jezika moraju i po jezičnim kriterijima smat-

rati posebnim jezicima, a pogotovu kad se uzmu u obzir sociolingvistički i drugi kriteriji.

Hrvati su se od početka svoje dokumentirane pismenosti, od Bašćanske ploče (oko 1100.) služili hrvatskokrkvenoslavenskim jezikom, tj. starokrkvenslavenskim jezikom prilagođenim hrvatskom čakavskom fonološkom sustavu s nekim inovacijama i na drugim razinama, a zatim su svoj književni izraz izgrađivali na sva tri narječja. Štokavsko su narječje Hrvati uveli u književnost pod kraj 15. stoljeća uklopivši odmah u početku u njega leksičke, frazeološke i pravopisne elemente hrvatskokrkvenoslavenskoga jezika, izgrađujući ga kontinuiranim povijesnim razvojem do današnjeg oblika. Ostala su dva književna jezika napuštena, čakavski se postupno ugasio u književnoj uporabi polovicom 18. stoljeća, a kajkavski svjesnim napuštanjem u drugoj četvrtini 19., ali su oba u štokavskome književnome jeziku ostavila značajne crte svojih književnih i narječnih izraza.

Srbi su se od početka svoje pismenosti služili crkvenoslavenskim jezikom srpske redakcije sve do 19. stoljeća, s nekoliko modifikacija u 18. st.

(ruskoslavenski, slavjanoserpski), a njihov današnji književni jezik utemeljio je tek polovicom 19. stoljeća Vuk Stefanović Karadžić podigavši štokavsko narječje srpskoga sela na razinu književnog jezika.

Zbog toga ta dva jezika imaju odvojevu kulturnu i jezičnu povijest i književnost. Uz to je hrvatski književni jezik izgrađivan stoljećima na bogatoj crkvenoj i svjetovnoj književnosti, a kako je srpska moderna književnost nastala tek polovicom 19. st., to su na ta dva književna jezika izgrađene dvije jasno odijeljene književnosti: hrvatska i srpska.

Osim toga Hrvati su svoj književni jezik od samoga njegova početka izgrađivali na temeljima i u ozračju zapadnoeuropske, prvenstveno katoličke kulture, služeći se najprije i trima pismima, glagoljicom i hrvatskom ćirilicom, a od polovice 14. stoljeća usporedno s tim slavenskim pismima i latinicom koja se sve više širila i danas je jedino hrvatsko pismo. Srbi su se u izgradnji svoje kulture i svoga jezika oslanjali na bizantsku, pravoslavnu kulturu, služeći se ćirilicom, koja je danas glavno srpsko pismo.

HRVATSKI PRAVOPIS - PRAVILA (5)

Obradio Ured za hrvatski jezik, Zagreb, 1944.

Ovu su knjigu sastavili uz suradnju članova Ureda za hrvatski jezik članovi ureda Franjo Cipra, profesor učiteljske škole u m., i dr. A. B. Klaić, profesor Visoke pedagoške škole u Zagrebu

VELIKA I MALA SLOVA (3)

OBĆENITO

3. iza točke, kojom se završava re-

čenica. Primjere vidi pod 380.

Ako točka služi kao znak rednog broja ili kratice, sledi za njom veliko slovo samo onda, ako je istom točkom ujedno završena rečenica.

R a z l i k u j

Ti je bilo 1813. Zima je bila vrlo žestoka.

Zima godine 1813. bila je vrlo žestoka.

Bilo je to 10. travnja o. g. Sve je pohrlilo na ulicu.

10. travnja o. g. sve je pohrlilo na ulicu.

4. i z a t o č k e, kojom se u navođenju nekog naslova rastavljaju pojedini njegovi delovi: Oganj. Opera u tri čina. Glasba Blagoja Berse.

Na samom naslovnom listu tiska se svaki od ta tri diela nadpisa u posebnom redku bez točke i obično samo velikim slovima (verzal, v. 29).

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (8)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ OSAM - JE LI TO IVO ČOVIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Ivo Čović, predsjednik uprave ZAGREBAČKOG HOLDINGA, ustaša br. 8. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

To je nama naša borba dala, Da imamo Titu za maršala!

„Lider“ navodi:

ZAGREBAČKI HOLDING

ZAGREBAČKI HOLDING
Ivo Čović

- Prihod: 4,3 milijarde kuna
- Broj članica: 20
- Najveća tvrtka: ZET (28%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Ivo Čović preko ZAGREBAČKOG HOLDINGA drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo ZAGREBAČKOG HOLDINGA ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

ZAGREBAČKI HOLDING DONIRAO 200 TISUĆA KUNA TRGOVAČKOM SUDU U ZAGREBU

Trgovački sud u Zagrebu primio je financijsku pomoć Zagrebačkog holdinga u visini od 200 tisuća kuna, a istovremeno protiv tog trgovačkog društva vodi sudske procese. Predsjednica suda Nevenka Marković tvrdi kako je taj novac zatražen putem Ministarstva pravosuđa te kako, kad je on jednom uplaćen, sudu nije poznat izvor donacije, jer taj podatak se ne navodi u odobrenju ministarstva.

Ministar pravosuđa nije htio komentirati ovu velikodušnu donaciju dok se ne izvidi što se točno dogodilo.

"Ovaj tren vam zaista ne mogu reći ništa o tome, jer ne znam detalje", odgovorio nam je Ivan Šimonović

na pitanje je li Holding donacijom kao trgovačko društvo, a ne jedinica lokalne samouprave, zakoračio u sukob interesa.

Glasnogovornik Holdinga, tvrdi kako je tvrtka taj iznos uplatila Trgovačkom sudu, na njihov direktni zahtjev, za obnovu i unutarnje uređenje zgrade.

"Mogu potvrditi da je informacija o donaciji 200.000 kuna Trgovačkom sudu točna. Predsjednica Trgovačkog suda u Zagrebu je zatražila od Zagrebačkog holdinga donaciju za financiranje obnove objekta i nabavu opreme. U svibnju je Holding

odobrio tu zamolbu i odobrena je isplata 200 tisuća kuna", rekao je Dušan Viro i dodao kako ima dopis kojim to može i dokazati.

Zakon je jasan

Odluka o donaciji donesena je za vrijeme dok je Slobodan Ljubičić Kikaš bio na Holdingu, no donijela ju je one-man-show Skupština Holdinga, odnosno jedini njezini član, ujedno i predsjednik - gradonačelnik Milan Bandić.

Slovo zakona je prilično jasno: prema članku 151. zakona o sudovima u izgradnji kapitalnih objekata i nabavi opreme za sudove mogu sudjelovati samo jedinice lokalne uprave, kao što su županije, gradovi i općine ali ne i trgovačka društva, kao što je to Holding. Interesantno je kako nitko na Trgovačkom sudu ili u Holdingu nije u tome vidio baš ništa sporno.

IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA - U IME NEOVISNOSTI: RASPAD TITOVE JUGOSLAVIJE (5)

Branko Belan, Toronto, Kanada
Autor je rođen u Torontu od roditelja s Korduna, oca rođenog u Slunju, a majke rođene u Lađevcu

To whom it may concern,

The purpose of this letter is to inform you of my new book in preparation going by the title *In the Name of Independence: The Unmaking of Tito's Yugoslavia*. My name is Branko Belan, and I was born in Toronto, Canada to parents of Croatian blood. I currently reside in South Korea where I work as an English teacher. The idea for my current project has been in formulation for a number of years now, but I decided that it would be necessary to allow for an extended period of time before the book itself would be published so as to allow for all of the necessary material I had wished to cover to be included. The reasons for this are numerous, especially when taking into consideration the situation in Croatia today. A number of themes are opened for discussion and as such, I am sending you a brief synopsis of the book, along with the original outline, so that you have a much better idea for the material being discussed.

IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA

The new book by Branko Belan *In the Name of Independence: The Unmaking of Tito's Yugoslavia* deals with a number of themes related to the destruction of the former Yugoslavia, including the will of the so-called "Yugoslavian" people - Croats, Slovenes and others for their independence, as well as the historical, political and economic factors for its collapse. It also analyses the current state of affairs in the region and provides an outlook for the future. In all, it provides a different perspective concerning a number of matters which until today have been looked upon by the inter-

national community incorrectly, so that history can once and for all stay where it belongs - in the past.

PROLOGUE: The Yugoslav Constitution of 1974 - its implications and consequences for the dissolution of SFRJ compared with Tito's declining role in public politics

A number of domestic and foreign analysts claim that the Yugoslav Constitution of 1974 had a significant role in the dissolution of the country because of the fact that the constitution itself afforded the separate republics status as states within a state with the ability to control their economic affairs. Resulting from this was the will of a number of peoples in Yugoslavia, especially the Croats and Slovenes, who at the time were the economically superior republics in Yugoslavia to achieve self-determination and declare independence from Yugoslavia. An even more attractive benefit came with an increase in political power for each of the republics, and as such, only three years after the Croatian Spring had been crushed by the Communists, the end of Yugoslavia was on the horizon.

Rival nationalisms: Croats and Serbs

1.) The Tudjman Case

- i) Free elections, 1990; HDZ comes to power
- ii) Greater Croatia Karadordevo, 1991 - the proposed partition of Bosnia
- iii) Tudjman and Paraga - HDZ vs HSP and questions of democracy in modern Croatia
- iv) The split, 1994 - Tudjman-Susak vs Mesic-Manolic
- v) The Tudjman debate - Democracy or power?
- vi) The Tudjman legacy

It of course cannot be denied that Franjo Tudjman was responsible for

achieving Croatian independence, while leading the country to victory in war as a result of its separation from Yugoslavia. However, there are a number of examples which point to the fact that Tudjman abused his power to benefit himself, as is shown by the talks he had with Slobodan Milosevic to carve up Bosnia-Herzegovina as well as the open political conflict with Dobroslav Paraga and the HSP. Even today, a number of people insist that such a conflict was necessary at the time in order for the HDZ to retain power as Croatia was fighting for its independence, but those same people also tend to ignore the fact that the HSP in the oldest political party in Croatian history, while the name of its founder, Dr. Ante Starcevic is all but forgotten today.

Brought into question is also the fact whether Tudjman really wanted to establish a democratic Croatia, as is examined with the use of various examples, such as the debate over whether Vukovar was sold for Croatian independence and the fixing of the 1997 elections so that Tudjman could oversee the results of the Erdut Agreement, signed in 1995 which would bring Eastern Slavonia back under Croatian jurisdiction.

Is Franjo Tudjman one of the greatest leaders in Croatian history? One would have to say yes, as it was Tudjman who made independence a reality for the Croatian people and the Croatian homeland, and that is something that can never be taken away from him. His legacy is opened for discussion, even if his contribution to the Croatian cause and its meaning can not be overlooked. If he had not taken action as he did while Croatia was preparing to defend itself against Serbian aggression, there is a good possibility that Croatians today might still be asking the question of who would be the man to make Croatia's thousand year dream a reality.

UOČI PRVOG SUSRETA NOGOMETNOG PREDSTAVNIŠTVA FAŠISTIČKE ITALIJE I USTAŠKE HRVATSKE (izvadci)

Miško Zebić, državni vođa tjelesnog odgoja i športa, „Preporod“, Zagreb, 4. travnja 1942.

Od svojeg postanka do danas zadržao je hrvatski narod svoje temeljne značajke: hrabrost, snagu, volju, izdržljivost, viteštvo i drugarski duh. Ovakove odlike jednog naroda nisu značajke samo za njegovu narodnu, političku i kulturnu samostalnost, već mu pružaju i sve prednosti da bude i zdrav športski narod. Zahvaljujući ovom osebinama, hrvatski je narod pod tuđim gospodstvom, pa čak i pod najtežom tiranijom, zadržao svoju narodnu svijest i stvorio pod vodstvom našeg dičnog Poglavnika politički najviše što je mogao: stvorio je svoju Nezavisnu Državu Hrvatsku.

Svima je poznata uloga športa u životu naroda. Baš zato je hrvatski šport u bivšoj državnoj tvorevini imao najvećeg neprijatelja u velikosrpskim vlastodržcima, koji su svim sredstvima nastojali onemogućiti razvitak športa u Hrvatskoj. To im međutim nije uspjelo, jer su hrvatski športaši, zahvaljujući svojoj visokoj svijesti i svojim odlikama tradicionalnog duha, slave i viteštva, usprkos svih nepravilnosti dokazali i pokazali

svijetu visoke sposobnosti svojega naroda.

Danas pak prigodom prvog susreta nogometnih predstavnika Fašističke Italije i Ustaške Hrvatske u Genovi na sam Uskrs, želim izraziti moje posebno zadovoljstvo i iskreno veselje. Moja je želja, da ovaj novi športski susret bude ponovna manifestacija trajnog prijateljstva i obih država i da predstavnici hrvatskog nogometa pokažu svojim talijanskim drugovima svoje znanje i spremu i da dokažu volju i nastojanje Ustaške Hrvatske, koja želi svoj šport odgojiti u novom duhu i time pridonijeti stvaranju novog poredka u Europi. Neka to bude časna i viteška borba dostojna svog značaja, nov dokaz srdačnog i nerazdvojivog prijateljstva dvaju savezničkih naroda.

NAJTEŽA ZADAĆA HRVATSKOG NOGOMETNOG PREDSTAVNIŠTVA

Bogdan Cuvaj, kapetan Hrvatskog nogometnog saveza, „Preporod“, Zagreb, 4. travnja 1942.

Ovaj put stoji naše predstavništvo pred najtežom zadaćom, jer ne samo da će igrati na stranom tlu i pred novom publikom, nego je i sam protivnik sigurno jedan od naj-

boljih predstavnika nogometa, koji je nekoliko puta osvojio i svjetsko prvenstvo. Mi smo svijesni teške zadaće, koja nas čeka, ali obzirom na posljednje velike uspjehe igrača „Gradjanskoga“ u Švicarskoj, koji sada tvore naše predstavništvo, sigurno je da će ova borba u Genovi biti velika, ali viteška.

S ovom utakmicom, na kojoj se prvi

put nakon obnavljanja Nezavisne Države Hrvatske sastaju naše i talijansko nogometno predstavništvo talijanski i hrvatski nogometni savez stupaju i najužu i prijateljsku suradnju koja će sigurno i našem športu biti od velike koristi, budući da mi od Talijana možemo još mnogo toga naučiti u pogledu uredjenja, kao i u samom tehničkom pogledu.

HRVATSKI NOGOMET NA NOVIM TEMELJIMA

Vatroslav Peter, zamjenik povjerenika HNS-a, „Preporod“, Zagreb, 4. travnja 1942.

Poznatom odlukom Državnog vodje tjelesnog odgoja i športa Nezavisne Države Hrvatske g. Miška Zebića od 13. veljače o.g. određeno je preuredjenje čitavog nogometnog ustrojstva u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, te povjerenom piscu ovih redaka. Tim povodom nastalo je među mnogobrojnim športasima pitanje u kojem opsegu i na koji će se način provesti preustrojstvo hrvatskog nogometa?

Nagovorom Državnog vodje športa sazvan je za dan 22. ožujka sastanak svih povjerenika podsaveza bi župa Hrvatskog nogometnog saveza, na kojem su sudjelovali predstavnici iz **Zagreb, Sarajeva, Banja Luke, Mostara, Travnika, Zenice, Tuzle, Osijeka, Belišća, Zemuna, Varaždina, Borova, Karlovca, Senja i ostalih mjesta.** Osim toga na sastanku su došli predstavnici društava državnog razreda („Gradjanski“, „HAŠK“, „Concordia“, „Željezničar“, „Zagorac“, „SAŠK“, „Zrinjski“ i „Hajduk“).

Na ovom je sastanku izvršen ogroman zadatak određen od državnog vođe športa, baveći se slijedećim postavljanim pitanjima:

- 1) novo prvenstvo;
- 2) pravila i pravilnici;
- 3) unutarnje uređenje nogometnog saveza;
- 4) pitanja obstanaka društava.

PREUSTROJSTVO DRŽAVNOG NOGOMETNOG RAZREDA

Odlukom Državnog vodje športa nogometne postrojbe državnog nogometnog razreda razdijeljene su u četiri skupine i to:

Skupina A: „Gradjanski“ (Zagreb), „Željezničar“ (Zagreb), „Bata“ (Borovo).

Skupina B: „HAŠK“ (Zagreb), „Concordia“ (Zagreb), „Zagorac“ (Varaždin).

Skupina C: „Hajduk“ (Osijek), „Gradjanski“ (Osijek), „Viktoria“ (Zemun), „Gradjanski“ (Zemun).

Skupina D: „Banjalučki Š. K.“ (Banja Luka), „Hrvoje“ (Banja Luka), „SAŠK“ (Sarajevo), „Gjerzelez“ (Sarajevo), „Zrinjski“ (Mostar).

Pobjednik skupine A igra s pobjednikom skupine C, a isto tako igra pobjednik skupine B s pobjednikom skupine D.

U zaključnoj utakmici sastaju se prvaci A-C i B-D skupina, te pobjednik dobiva naslov prvaka državnog nogometnog razreda Hrvatskog nogometnog saveza za godinu 1942. Prvak države dobiva ujedno počasnu nagradu Državnog vodje športa.

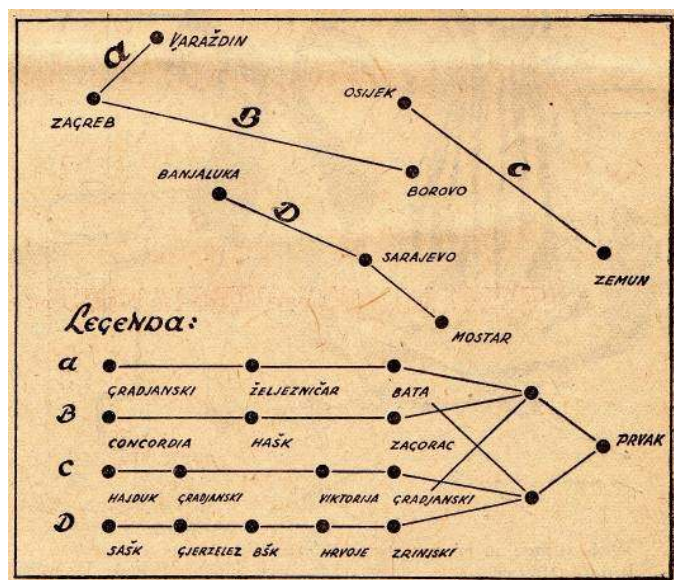
Prednosti ovakovog prvenstva su toliko različite. U prvom je redu s obzirom na dosadašnja velika putovanja smanjen trošak i obseg putovanja, a ujedno se daje prilika najboljim nogometnim klubovima u državi, da u konačnim borbama omjere svoje snage. Time je riješeno i jedno od tugaljivih pitanja: pitanje rokova (termina), na kojima su se tresli temelji Hrvatskog nogometnog saveza. Klubovi, podsavezi i sam savez dolaze do potrebnih rokova i na taj način im je omogućen život u potrebnim granicama.

SUDCI ULAZE U OKVIR HNS-a

Potreba najuže suradnje između športskih dužnosnika i sudaca nalagala

je, da se kod Hrvatskog nogometnog saveza, odnosno kod podsaveza ustanovi sudački odsjek.

Odluka Državnog vodje športa u tom pravcu išla je za tim, da se sve raspoložive snage okupe na jednom mjestu i da se zajedničkim silama učini najveći napor za uređenje nogometnog športa. Današnji oblik djelovanja sudaca u okviru HNS-a postojao je već prije, ali je kod današnjeg oblika ustanovljena novost, da su u najodgovornijim odsjecima, kaznenim, izmiješani dužnostnici.

Tako, na primjer, u kaznenom odsjeku, koji donosa odluke za dužnostnike i igrače sjede trojica sudaca i trojica športskih dužnosnika, a pročelnik je iz redova dužnostnika. Obratno, u kaznenom odsjeku za suce sjede trojica dužnostnika i trojica sudaca, a pročelnik je sudac.

Na taj način stvorena je najuža suradnja i nadzor, da će se poštivati propisi Državnog vodje športa. Osim toga je pročelnik sudačkog odsjeka sam po sebi član povjereničkog vijeća HNS-a te tako ima prilike djelovati u njegovom radu.

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (7)

Osma (i posljednja) knjiga romana

Za njih je pojava i propovijed Lenjinova, njegov nenadani uspjeh, bio potpunim otkrivenjem. Oni su shvatili veliko značenje proletarske diktature i oni su postali diktatori. Oni su bili upravo ono, što je trebalo Lenjinu u njegovoj zadaći, da razruši Rusiju. Ti bosjaci, eto, u pravom i u prenesenom smislu riječi, to narodno neophodno cvijeće nalazilo se u svim geografskim širinama ruskoga carstva i u svim društvenim slojevima. Bosjaka po uvjerenju bilo je i među najvišima. Iz njih su se sami od sebe složili golemi kadrovi upravnika sovjetske republike: - komesari i predsjednici čezvičajki. Svi viđeniji, odličniji narodni komesari bili su po svojoj ideologiji bosjaci. Za njih ništa nije imalo kakove vrijednosti. Oni su mogli da se oblače u frakove i frensheve, koji su u republici postali moda, mogli su da znadu odlično govoriti francuski i engleski, no njihova bosjačka duša ostajala je. Što je veće bilo njihovo obrazovanje, to veći je bio razmah njihova prezira prema svemu svijetu i to veća oholost. Do dolaska Lenjinova sakrivali su svoje instinkte, smatrali se nihilistima. U društvu su izbjegavani, no njih su se i pobojavali, jer su mnogi bili nesamo drzoviti, nego su imali i osobito jaku energiju. U vrijeme jake carske vladavine njihovi ispadi nisu prelazili preko podrugivanja religiji i ismijavanja nad vladom, preko onoga blaćenja samoga sebe,

što je ulazilo sve većma i većma u modu i zamjenjivalo patriotizam. Pod Lenjinom osjetili su široko polje za rad. I sam Lenjin nosio je u sebi tragove isto takova bosjaštva, no prikrivena idejnošću. Kod njegovih suradnika te ideje već nije bilo. Napakostiti čemu velikome, uštinuti veliku naciju, udariti po gubici Englesku, narugati se Francuskoj i u isti čas puzati pred njima, darivati ukradeno zlato, dati se na puzanje zato, da izvedu novi udarac, da nakupe novu sočnu pljuvačku. Komesar za izvanjske poslove, Čičerin, obrazovani Krasin, napra-

siti Litvinov, smioni Vorovskoj, lukavi Kopp, - sve su to sovjetski velikani s navikama i prirodom najprljavijega bosjaka. Obmanuti, prevariti i nesamo obmanuti i prevariti, nego smjesta i narugati se i zagaditi. Oni su nadvisili najvišu drzovitost i njih su trpjele vlade: engleska i talijanska, i Lloyd George, i krasni grof Sforza, - jer su iza njih stajali isto takvi bosjaci, isto takovi proletarci čitavoga svijeta. Oni su okrali čitav ruski narod zato, da za ukradeno zlato

kupe štampusvega svijeta, pa su u svim prestolnicama Evrope i Amerike imali svoje novine. Svjetski požar revolucije, slavlje proletarijata, posvudašnje carevanje isto takvih bosjaka, kao što su i oni, bio je njihov cilj ne zato, što bi oni vjerovali, da će pri tom slavlju proletarijata život postati boljim, - oni u to uopće nisu vjerovali, jer su vidjeli, kako se živi u Rusiji, - nego je u njima govorio bosjački ponos i želja, da se narugaju i da napakoste. Krv ih nije smetala. Oni su govorili isto onako, kao i niži njihove sluge: - „Eh, vi Pilati! Pobjali se krvi!“ Diplomatske riječi, poštene riječi uopće oni nisu imali. Njima je bilo sve dopušteno, pa su se svom potpisu na spisima smijali, kako se smije bosjak, dajući iskaže kod policije. Razoriti Gruziju, smutiti muslimanska srca, podići crven barjak ustanka u Indiji, izazvati nemire u Irskoj, izmisliti štrajkove u Njemačkoj - čemu? Kakav cilj, koja korist? Nikakva! Naprosto drskost, naprosto zato, da se pokaže, što smo „mi“ kadri. Neka pri tom propadne čast ruskoga imena, njima je to svejedno. Neka se pri tom proljeva ruska krv, neka se na to potroši kroz stotine vijekova skupljeno bogatstvo ruskoga carstva: - za njih to u višem stepenu znači pljunuti. ... Poležajev se divio samo jednomu, kako da ih još nije razgrizla Evropa. Ili se već i ona nalazila u strahu pred bosjačkim ustankom?

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

Juan Diego bojažljiv i malo zbunjeno: „Moje drago dijete i moja Vladarice, neka vas dragi Bog čuva! Kako ste jako uranili? Da li ste bolesni?“ Odmah se sabra od ovih nesmotrenih riječi: „Nemojte se na mene ljutiti što sam to rekao. Gospođo znajte da je jedan od vaših služitelja, moj stric, bolestan. Njegova je bolest teška i smrtna. Vrlo je oslabio i ja se žurim u crkvu u Thaltelolco po svećenika da ga ispovijedi i pomaže. To je naša sudbina: rađamo se da poslije umremo.“

Presveta Marija: „Slušaj, moj sinko, što ću ti ja sada kazati. Nemoj se ništa uznemirivati ni žalostiti. Ne boj se bolesti i nikakve druge nesreće i trpljenja. Ta zar nisam ovdje ja koja sam tvoja Majka? Zar ti nisi pod mojim okriljem i pod mojom zaštitom? Zar ja nisam gospodarica života i zdravlja? Zar ti ne radiš za moju stvar, za moj račun? Da li što trebaš? Nemoj se uznemirivati ni brinuti za bolest svojega strica. On ne će umrijeti od te bolesti. Budi siguran da je on već ozdravio.“

Juan Diego povjerova ovoj vijesti sav radostan. „A sada, Gospođo, pošaljite me biskupu sa znakom o kojemu ste mi govorili da mi on povjeruje.“

Presveta Marija: „Moj vrlo dragi i

mili sinko, uspi se navrh brijega gdje si mene vidio i sa mnom razgovarao. Uberi ruže što ćeš ih ondje naći, stavi ih u svoj plašt i donesi meni i ja ću ti onda kazati što ćeš učiniti i govoriti.“

Ruže u prosincu?! Na vrh brijega gdje je Juan uvijek gledao samo gole litice?! Ali on nije posumnjao u Vladaričine riječi. Brzo se uspne na brijeg. Našao je prekrasne svježije rascvjetane mirisave ruže, nepoznate u njegovoj zemlji. One cvatu u španjolskoj pokrajini Kastilji. Ruže je stavio u svoju tilmu, koju je raširio poput pregače i sišao dolje gdje ga je čekala Presveta Majka Boga kraj nekog drveta.

žao otvorenu, i dala mu je ovu uputu. Presveta Marija: „Evo znaka što ćeš ga ti nositi biskupu. Kaži mu da su te ruže moj znak i da stoga on mora izvršiti što sam mu ja naložila. Moj sinko, pazi dobro, što ti ja govorim i znaj da ja imam u tebe povjerenje.“

„Na putu ne pokazuj nikome što nosiš. Nemoj otvarati svojega plašta pred nikim, nego samo pred biskupom. Kaži mu što sam ti ja naložila da činiš. I s time ćeš ga ti raspoložiti da sagradi moj hram.“

Poslije tih je preporuka Presveta Djevica Marija pozdravila Juana i iščezla.

TREĆI POSJET BISKUPU

Juan Diego se ovaj put otputio u biskupski dvor s velikim oduševljenjem. Nosi znak za koji mu je Majka Božja kazala da će potpuno uvjeriti biskupa. Konačno će mu biskup vjerovati i Presveta će Djevica vidjeti ostvarenu svoju volju.

U biskupskom je dvoru Juan opet našao iste poslužitelje što su ga prezirali. Ponovo su mu kazali da čeka. Pitali su ga što drži u svojem plaštu. On se nije obazirao na njihova izrugivanja. On zna da je bitka dobivena. Među tim su poslužiteljima bila i ona dvojica što su ga uhađali dan prije kada im je ispred oka iščezao pa su ga ocrnili pred biskupom da je tvrdokorni „vrač“. Bili su znatiželjni kakva je to tajna što je on sakriva u svojem plaštu. Pogledali su unutra i činilo im se da vide ruže. Jedan je od njih porinuo ruku u plašt da dohvati te ruže, ali je uhvatio samo zrak. To mu se dogodilo tri puta. Nisu znali da li se nalaze pred kakvom čarolijom ili pred nečim tajanstvenim čega oni ne razumiju. Napokon su odlučili da Juana najave biskupu.

Monsinjur Zumarraga naložio je da ga odmah uvedu k njemu. Bio je znatiželjan da li će doista vidjeti znak kao potvrdu Presvete Djevice na poruku za koju Indijanac tvrdi da potječe od Božje Majke.

Napokon evo ih oboje opet zajedno: jedan je prvi nasljednik svetih apostola u Americi, a drugi prezreni pripadnik najniže urođeničke klase u Meksiku.

FRANJINA BLAŽENSTVA PREMA NEKIM NJEGOVIIM SPISIMA + MOLITVA (2)

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

- Gospodine, daj mi da se radujem tebi, tvojim riječima i djelima, jer su one znak tvoje blizine, dobrote i ljubavi.

„Blago onome koji se ne hvasta riječima, nego znade vagati svoj govor“ (usp. OP 21: FI 171).

- Gospodine, daj da se ne hvastam riječima – pravim važan i velik pred drugima, već da tražim da mi tvoj Duh daje što i kada trebam reći.

„Blago (tri puta!) onome koji prihvaća tuđu opomenu, dragovoljno joj se podloži i ne traži izgovore, makar bio nevin“ (usp. OP 22: FI 173).

- Gospodine, daj mi ponizno srce da se ne bojim tuđih opomena, već da uzimam k srcu kao tvoj govor, kao tvoju opomenu za moje dobro.

„Blago onome tko ostane ponizan i onda kada zapovijeda kao i onda kada služi“ (usp. OP 23: FI 173).

- Gospodine, ne daj da se izdižem nad braćom i sestrama, već da uvijek budem raspoložen da ih poslužim kao tebe, i da ponizno zahvalno prihvaćam kad oni meni služe.

„Blago onome koji ljubi bolesna kao i zdrava brata“ (usp. OP 24: FI 174).

- Gospodine, daj da ljubim i bolesna i zdrava brata i da im iskazujem potrebnu ljubav i brigu, poštovanje i zahvalnost.

„Blago onome koji ljubi i poštuje brata kad je odsutan, i ne govori mu iza njegovih leđa“ (usp. OP 25: FI 175).

- Gospodine, oslobodi me svakog ogovaranje, gledanja u tuđe pogreške i daj mi milost da mogu u ljubavi opominjati braću i sestre

„Blago onome koji imaj vjeru u klerike Crkve“ (usp. OP 26: FI 176).

- Gospodine, molim te za biskupe, svećenike, đakone i sve službenike tvoje Crkve: daj da ih poštujem ljubim i imam povjerenja u njih, da ne gledam njihovu ljudskost već tvoju svetost u njima, jer su tvoji izabranici i sluge.

„Blago onome koji u svom srcu čuva Gospodinove tajne i ne želi ih očitovati ljudima“ (usp. OP 28: FI 178).

- Gospodine, nauči me da „ne bacam biserje pred svinje“ već da poput tvoje Majke Marije, tvoje tajne duboko u srcu nosim i o njima razmišljam.

„Blago onima koji podnose 'progonstvo, mržnju, pogrde, izopćenja“ (NPr 16,15: FI 45; PPr 10,12: FI 104).

- Gospodine, daj mi snage da te slijedim kao pravi tvoj učenik, da podnosim sve pogrde i progona, jer si se ti udostojao iz ljubavi prema meni izložiti do kraja, do posljednje kapi krvi.

VIŠE CISTE, NIŽE MRNJAVACA

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Dobro bi došla jedna mala. Crna.

B: Ive! Jednu za Gena. Kao i obično.

A: Što traži General? Nikad on nikud ne ide bez razloga.

B: I ima ga. Svi misle da je on svemoćan. Nu, nije tako. Još uvijek je Antica u nekim stvarima nezamjenjiv.

A: Što će mu oni?

B: U tome i jeste

...

General: Dobar dan g. Antica. Kako ustaše?

B: Hvala na pitanju g. generale Rojs. Ustaše, kao uvijek, dobri i – spremni. Za Dom, nego što.

General: Gospodu poznaješ. Gđa Jadranka Kosor, braniteljska ministrica, g.

Dragan Primorac, ministar – kako volim reći – zdravlja i pameti, g. Šime Lučin, bivši ministar i budući premijer.

B: „Kad urodi vinograd na Savi.“ Jako volim pjesmu. Gen Kameni, novinar Glasnika.

General: Znam mladog gospodina. Sviđa mi se Vaš niz članaka o svezi Ive Sanadera i Miroslava Kutle. Dobro ste obradili one sastanke u „Žabici“. Kresalo je, a i

imalo je što. Vole ga obojica. Ha, ha, ha. Na novce mislim, a ne njega. Ha, ha, ha.

B: Što ćete popiti?

Jadranka Kosor: Ništa. Žuri nam se. Mislili smo da general Rojs ... Sad su ih pohvatali. Ni premijer nije znao. Ne bi to dopustio. Iz Verone se nije činila takva pogibelj. Sad ste nam Vi jedina nada.

B: Ustaše su uvijek jedina nada. Što mogu za dičnu gospodu učiniti?

Dragan Primorac: Vise nam položaji. Čeka nas provjera diploma. Znaite i sami što to znači. U današnje vrijeme.

B: Kako da ne! Ne bilježi ovo Kameni! Ionako sve snimam. Dobio sam nove uređaje od Stjepana Mesića. Radim za njegovu knjigu „Vječno doba transkripata“. Pisci njegovih referata su trenutno preuzeti. A i ne poznaju dobro ustaški „štih“.

Dragan Primorac: Bez diplome, nema posla, nema položaja. Shvaćate?

Šime Lučin: Na Prometnom fakultetu frka je prošla. Nema više opasnosti. Pričuvna diploma zlata vrijedi.

B: Ive dodaj mi brzoglas. ... „Bog Joža. Imam troje za Prometni. Rade li još oni tvoji. Ili je i njih zahvatilo Bajićevo nevrijeme? ... Dobro. Tamo. ... Za sat vremena. ... Imaju, imaju. ... U gotovini. ... Svakako, ništa bez Ante.“

General: Manolić?

B: Tko drugi? Perkoviću su Švabe za petama. Sakrio se u rudnicima na Sljemenu. Ima Joža i drugih. Svugdje i u svako doba. Gospoda će biti upisana danas do 14 sati. Međutim, ne mogu odmah sutra diplomirati. Tek

prekosutra. I onda treba sačekati još jedan dan do promocije. Ne može tiskara brže. Ive preuzmi od ljudi ... Trebate li potvrdu? ... U redu je. Što će nam ta kartušina.

General: Ima li negdje u blizini janjetine? Ili ćemo do Rubelja?

A: Žurim se. Šteta. Uvijek je ugo-

dno biti s Generalom. Uzbudljivo i poučno. Istodobno.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Koh od oraha i jabuka

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za biskvit:

4 jaja, 1 šalica ulja, 1,5 šalica šećera, 1,5 šalica brašna, 1 prašak za pecivo, 1 šalica mljevenih oraha, 1 šalica sjeckanih oraha i 5 ribanih kiselih jabuka. (mjera: *šalica za čaj*)

Sastojine za glazuru:

3 žlice vode,
3 žlice šećera,
7 dag čokolade i
7 dag margarina.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada biskvita:

Staviti u zdjelu 4 žumanjka, 1 šalicu ulja, 1,5 šalicu šećera i 1 prašak za pecivo. Sve mikserom izmiješati. Od 4 bjelanjka mikserom izraditi čvrsti snijeg, te ga umiješati u smjesu od žumanjaka. Dodati 1,5 šalicu brašna i promiješati. Na kraju dodati 1 šalicu mljevenih oraha, 1 šalicu sjeckanih oraha i 5 naribanih kiselih jabuka. Istresti u pouljenu i pobrašnanu tepsiju. Peči u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 25-30 minuta. Kad je pečeno ostaviti da se ohladi.

Izrada glazure:

Lagano kuhati 7 dag čokolade, 3 žlice šećera i 3 žlice vode dok se čokolada ne otopi. Dodati 7 dag margarina i kuhati dok se sve ne zgusne. Vruću glazuru preliti preko pečenog kolača.

Napomena: Ne želi li se stavljati glazura, dovoljno je pečeni kolač posuti sitnim šećerom.

Dobar tek!

DJELOMIČNO SUGLASJE S PROF. KRMPOTIĆEM

Poštovani gospodine Dragun,

Slažem se s jezikoslovcem Krmpotićem samo djelomično. Hrvatski čovjek iz svih krajeva naše Domovine mora imati jezičnu (književnu) poveznicu. I ovako su nas opet počeli dijeliti na Dalmatince, Istrane, Istrijane, Slavonce itd. I veliki narodi čvrsto paze na čistoću svoga (književnog) jezika.

Vaš prijedlog o suradnji za rubriku "Hrvatski jezik" je zanimljiv. Dva razloga me u tome nažalost priječ: Prvo, nisam kvalificirani znalac hrvatskoga jezika i drugo, vrijeme mi ne dopušta takvu obvezu.

Čestitam na projektu i želim Vam ustrajnost!

Srdačan pozdrav,

Petar Kuran
petark1@gmail.com

ZAŠTO STE TAKO BAHATI?

Molim vas u ime Gospodnje NEMOJTE SE TAKO BAHATO PONAŠATI i mrziti sve one što se s vama ne slažu. Vrijeme je za dijalog, a ne za mržnju.

Mato Herceg
matoherceg@yahoo.com

Što je View to Croatia?

www.view2croatia.com

VIEW TO CROATIA ["Pogled na Hrvatsku"], anagramski s kraćim nazivom V2C ["vi tu si"], dvojezični je mjesečni časopis na hrvatskom i engleskom jeziku. Izrađen po visokim grafičkim standardima, uz suradnju vrsnih novinara i fotografa, objavljuje zanimljive teme i kvalitetne fotografije kojima se oslikava kultura življenja i poslovanja u Hrvatskoj.

Časopis je tematski usmjeren na priloge u kojima se afirmiraju vrijednosti hrvatske kulture, povijesne i prirodne baštine te stvaralaštva hrvatskih velikana umjetnosti, znanosti, gospodarstva, književnosti, glazbe ... u Hrvatskoj i Dijaspori. Cilj je iz mjeseca u mjesec podsjećati na istinske vrijednosti i bogatstva Hrvatske, koje nerijetko nisu ni prepoznate ni vrednovane kako zaslužuju. Prilozi u časopisu su uglavnom kraćeg opsega, a teme se objavljuju kroz priču kako bi bile što privlačnije za širi krug čitatelja.

Unatoč mnogim poteškoćama koje su dio svakidašnjice, u časopisu se o Hrvatskoj piše afirmativno, ali i objektivno. Čitateljima se nastoji predstaviti ono najbolje u promicanju kulturnih, gospodarstvenih, turističkih i inih potencijala Hrvatske. Konceptija časopisa obuhvaća sve hrvatske regionalne kulturološke specifičnosti, kao istinske vrijednosti koje valja cijeniti i promovirati. Jer, kao što kaže novinarka Branka Šeparović u svojoj "Hrvatskoj škrinji" na stranicama časopisa "ako postanemo svjesni onoga što imamo, a potom svjesni da prave vrijednosti nemaju cijenu i ne mogu biti na prodaju, tada ćemo i opstati".

Časopis je namijenjen kako hrvatskim tako i stranim čitateljima, s naglaskom na hrvatsku dijasporu, kao važnog čimbenika u promicanju hrvatske kulturne baštine i identiteta u svijetu. Ustvari, časopis je namijenjen svima koji žele bolje upoznati Hrvatsku i njene posebnosti. Distribuirana se u Hrvatskoj i inozemstvu kroz prodaju, pretplatu i besplatno.

Dakle, u našim se medijima o događajima u Hrvatskoj uglavnom piše ili govori u negativnom smislu kao što su afere, problemi, kritike, sumnje, podmetanja, nasilje... Naša je misija pokazati pozitivne primjere. A, ima ih!

IZUZMITE NAS IZ TAKVE EUROPSKE UNIJE

Poštovani gospodine dr. sc. Tomislav Dragun!

Zahvaljujemo na prosljeđenom pismu i gospodinu iz EU no najljepše Vas molimo izuzmite nas iz svake kombinacije s ateističkom, kriptokomunističkom, anarho-liberalnom i licemjernom EU: zar nije upravo EU dozvolila uništenje drevnog baroknog europskog grada Vukovara: i zašto mislite kako su od tada promijenili mišljenje o RH i zašto mislite kako mi svi iz / u RH više ne živimo u nametnutom nam progonstvu?

Srdačan pozdrav!

Šumarska Knjižnica
knjiznica@sumfak.hr

P o z i v

braniteljima, javnim djelatnicima, humanitarcima, borcima za ljudska prava, političarima, mladima, svim ljudima koji suosjećaju sa škabrnjskim žrtvama

Obilježavanje 18. studenog 1991. g. dana ulaska četnika i tenkova JNA u Škabrnju

PROGRAM PREDSTAVLJANJE SVJEDOČANSTAVA IZ DOMOVINSKOG RATA ŽENA ŠKABRNJE

ZAGREB - srijeda 12. studeni 2008. g.

12h - Trga bana J.Jelačića - „Sat za mrtvu stražu hrvatsku” - spomen na škabrnjske žrtve; 86 pločica s imenima žrtava držat će branitelji, humanitarke, javni djelatnici, mladi, djeca; 86 lampaša zapalit ćemo za svaki žrtvu.

Od **12 - 13h** - kada ćemo održati „Sat za mrtvu stražu hrvatsku” pozivamo vas da stojeći dio vremena s imenom škabrnjske žrtve doprinesete sjećanju na žrtve u obrani Hrvatske. S ponosom i dostojanstvom sjetimo se žrtava za Domovinu. Upozorimo da počinitelji nisu kažnjeni.

18.30h - predstavljanje knjige „Žene u Domovinskom ratu - Snaga ljubavi: činiti dobro”, žene Škabrnje - Zagreb
Perkovčeva 2 - Novinarski dom - Govorit će : Marija Slišković, Danka Dražina, Marija Obad, don Emil Bilaver, dr. Boris Dželalija - Tekstove čitaju: Ivana Haberle, Vesna Matešić

Na predstavljanje dolaze žene Škabrnje autorice zapisa-nih svjedočanstava o ratnom stradanju.

**Udruga Žene u Domovinskom ratu
Zagreb , Dalmatinska 8**

**Tel 48 48 872 091 111 4848, marijasli@net.hr
Suradnici u organizaciji Udruga HOD, ZAMNOM**

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu prava
građana**

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragon.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković